

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SMALL TOWN HOLIDAY ROMANCE

If You Give a GRUMP a Holiday WISHLIST

ANN EINERSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AS SMALL TO; UØI | 80 LIDAY ROMANCE

If You Give a
GRUMP
a Holiday
WISHLIST

Copyright © 2023 by Ann Einerson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

depolama ve erişim sistemlerinde, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Ciltsiz ISBN: 978-1-960325-06-8

Kapak Tasarımı Sarah, Okay Creations

Editörler: Caroline Palmier, Love and Edits; Jovana Shirley, Unforeseen Editing; ve Brooke Crites, Proofreading by Brooke

*Bu yıl Noel için huysuz, kömür gibi sıcak bir milyarder dileyenler, Jack
Sinclair size hediyem olsun.*

conT tr sT

[yazarın notu çalma](#)

[listesi](#)

[önsöz 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[Epilog](#)

[yazar hakkında](#)

[bilgiler ayrıca ann](#)

[einerson](#)

auT hor's no eT

Hey
Okuyucu!

Eğer Bir Huysuza Tatil Dilek Listesi Verirsen'i seçtiğiniz için teşekkür ederim. Tatil sezonu benim en sevdiğim zaman, bu yüzden doğal olarak yılın bu büyülü zamanına odaklanan tatlı ve baharatlı bir romantizm yazmalıydım.

If You Give a Grump a Holiday Wishlist küçük bir kasaba, sahte flört, tek yatak, baharatlı bir işyeri tatil romantizmidir. Sizi tatil ruhuna sokmayı amaçlayan hafif yürekli bir hikaye. *If You Give a Grump a Holiday Wishlist* müstehcen cinsel içerik, küfür ve evde olmayan ebeveynlerden bahsetme içerir. Okumak sizin mutlu yeriniz olmalıdır; önce kendinizi, ihtiyaçlarınızı ve mutluluğunuzu seçin!

Xoxo,

Ann Einerson

playlist

9'dan 5'e - Dolly Parton

Like It's Christmas - Jonas Brothers

You're On Your Own Kid - Taylor Swift

Maine - Noah Kahan

All I Want For Christmas Is You - Mariah Carey

Like Real People Do - Hozier

Noel Ağacı Çiftliği - Taylor Swift Ökseotu -
Justin Bieber

Eğer bir huysuza tatil dilek listesi verirsiniz, onu tatil için eve davet etmek isteyebilirsiniz. Ve eğer onu tatil için eve davet ederseniz, erkek arkadaşınızmış gibi davranacaktır. Aynı yatakta uyumak isteyecektir. Herkes sizin bir çift olduğunuzu düşünecek, sonra da ökseotunun altında sizden bir öpücük isteyecek, böylece tadınızın nasıl olduğunu öğrenecek...

önsöz JACK

ÜÇ YIL ÖNCE

"BANA BUNUN BUGÜNKÜ SON GÖRÜŞME OLDUĞUNU SÖYLE." Yaklaşan baş ağrısını önlemek için şakaklarımı ovuyorum.

"Üzgünüm ama hayır. Bir tane daha var," diyor Valentine içeri girerken. Ofisime.

İK'nın başı olarak bana bir asistan bulmayı kendine görev edindi. Sinclair Group'u sıfırdan kurdum ve asistanım olmadan da gayet iyi idare ediyordum. Ancak Valentine benim ulaşılmaz biri olduğumu ve personelimin çoğunun benden çekindiğini söylüyor. Bir asistanın çalışanlarla olan ilişkimi geliştirmek için bir irtibat görevi görebileceğini ve beni daha acil konular için serbest bırakabileceğini düşünüyor. Ben buna katılmıyorum ama o bu konuda kararlı.

"Dramatik olmayı bırak. Seni kanal tedavisi yaptırmaya ya da dört saatlik bir yönetim kurulu toplantısına katılmaya zorlamıyorum," diyor biraz da eğlenerek. "Hayatını kolaylaştırmak istediğim için bana teşekkür etmelisin."

"Son mülakatım gibi bir mülakata daha girmektense bir saat boyunca boyanın kurumasını izlemeyi tercih ederim," diyorum.

"Şanslısınız çünkü en iyisini sona sakladım." "Kimmiş o?"

"Adı Presley Stafford. Son iki yıldır Tribeca'daki Franklin Holdings'te bir grup orta düzey yöneticinin asistanı olarak çalışıyor. Telefon görüşmesi sırasında yeni bir meydan okuma aradığından bahsetti ve tüm referansları ona parlak tavsiyeler verdi."

"Üniversiteye nerede gitti?"

Valentine hemen cevap vermiyor, bu da beni şüphelendiriyor. "Üniversiteye gitmedi," diyor tereddütle.

"Yine mi geldin?"

"Liseden hemen sonra New York'a taşındı ve o zamandan beri Franklin Holdings'de çalışıyor."

Parmaklarımın arasında burun kemiğimi sıkarak sabırlı olmam için dua ediyorum. Valentine'a, "Bu pozisyon için özellikle üniversite diploması şartı getirmemizi istemiştin," diye hatırlatıyorum.

"Bu bir gereklilikti, ancak Bayan Stafford'un ön yazısı oldukça ikna ediciydi ve onunla konuşma fırsatını kaçıramazdım. İnatçı, azimli ve cesur biri ve içimden bir ses çok iyi anlaşıcağınızı söylüyor." Valentine yerinde duruyor.

Bayan Stafford pozisyon için gerekli nitelikleri taşımadığı için ona görüşmeyi iptal etmesini söylemeliyim. Ancak, ben birini işe alana kadar rahat etmeyecektir, bu yüzden ona şaka da yapabilirim.

"Peki, ama bu görüşme olumsuz sonuçlanırsa, başka bir aday getirmeden önce bir hafta beklemenizi istiyorum."

"Sen nasıl istersen," der Valentine umursamaz bir tavırla. "Geldiğinde Presley'i içeri gönderirim." Koridora doğru adım atar.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sonunda biraz huzur ve sessizlik buldum. Milyarlarca dolarlık bir yatırım şirketini yönetmek kolay bir iş değil. Daha iyisini yapmak ve daha çok çalışmak için omuzlarımda sürekli bir ağırlık var. Yalnızlık çekebilsem de, bunun üzerinde durmak için fazla boş vaktim yok.

Ofisimin dışındaki vinil zemine vuran topuk sesleriyle bölünüyorum. Muhtemelen gözden geçirmem için başka bir sözleşme bırakan yasal bir stajyerdir.

"Tanrım, beş dakika istemek çok mu fazla-"

Kapı aralığında duran muhteşem bir kadınla göz göze geldiğimde duruyorum. Genç görünüyor, muhtemelen yirmili yaşlarının başında ve çarpıcı bir kum saati figürüne sahip. Kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve delici mavi gözleri bana meraklı bir bakış fırlatıyor. Siyah kalem etek, beyaz balıkçı yaka ve blazer ceket giymiş, sofistike görünümünü siyah topuklu ayakkabılarla tamamlıyor.

Verdiğim tepkiye bakarak, bunun tanıştığım ilk güzel kadın olduğunu düşünebilirsiniz. Dudakları kiraz kırmızısına boyanmış, başparmağımla rujunu bulaştırırken çene çizgisini okşamam için beni baştan çıkarıyor. Şaşkınlıktan dilim tutuldu, beklenmedik içgüdüsel tepkimi nasıl keseceğimi bilemedim. Düşüncelerime o kadar odaklanmışım ki benimle konuştuğunun farkına bile varmıyorum.

"Her zaman bu kadar güler yüzlüyseniz, pozisyonu doldurmak için yalvaran hevesli adayların kapıda kuyruk oluşturmamasına şaşıyorum," diye şaka yapıyor.

Cesur sözleri karşısında hazırlıksız yakalandığım için hızla göz kırpiyorum.

"Kimsin sen?" Sesim soğuk çıkıyor ve verdiğim kısa cevap karşısında kaşlarını çatıyor.

"Ben Presley Stafford. Mülakatım için buradayım. Beni Valentine gönderdi," diyor kendinden emin bir şekilde. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Sinclair."

Adımı söylediğini duymak hoşuma gidiyor.

Elini uzatıyor ve ben de tokalaşarak karşılık veriyorum. Elinin yumuşak olduğunu fark ediyorum, onun sıkı tutuşuyla çarpıcı bir tezat oluşturuyor. Vanilya ve gül kokusu burnuma doluyor ve onu daha yakına çekme dürtüsüne direniyorum. Kendime onun iş için burada olduğunu ve profesyonel tavrımı korumam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Oturun." Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyorum ve diğer taraftaki koltuğuma yerleşiyorum. "Söyleyin bana Bayan Stafford, neden Sinclair Group'ta çalışmak istiyorsunuz?"

"Yeni bir meydan okuma arıyorum," diye başlıyor. "Valentine yeni asistanınızın üniversite mezunu olmasının sizin için önemli olduğunu söylemişti. Benim üniversite diplomam olmasa da, gerçek hayattaki deneyiminin de aynı derecede değerli olduğuna inanıyorum. Yatırım

sektörü hakkındaki bilgim oldukça geniş ve fırsat verilirse beklentilerinizi aşmaya kararlıyım. Kahvenizi yapmaktan ve titiz toplantı notları almaktan mutlu olsam da, aşağıdakileri yapmaktan çekinmeyeceğim

Bir tartışmaya değer katacaksa fikrimi dile getiririm." Sandalyesinde doğruldu. "Açık konuşacağım Bay Sinclair. Etkileyici bir siciliniz var ve yanınızda çalışan eşit kalibrede birine ihtiyacınız var."

"Bugünkü dokuzuncu görüşmemsiniz," diye bilgilendirdim onu. "Başka birine iş teklifi yapmadığımı ve sizinle sadece formalite icabı görüştüğümü nereden çıkardınız?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bana bu tür bir nezaket gösterecek biri gibi gelmediniz. Meşgul bir adamsınız ve eğer pozisyonu doldurmuş olsaydınız, görüşmemin iptal edildiğini bildiren bir telefon alırdım."

Parmaklarımı masama vurarak nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Doğrusunu söylemek gerekirse, Presley kapıdan içeri girdiğinde, bir yanım onu nitelikli bir aday olarak çabucak gözden çıkarabileceğimi umuyordu. Benim için çok genç olabilirdi ama bu onu yemeğe davet etmeme engel olmazdı.

Ne yazık ki, Valentine'ın haklı olduğunu düşünerek bu fantezimi frenlemek zorundayım-Presley Stafford bu pozisyon için mükemmel olurdu. Sorun, masamın üzerinde domaltmak istediğim bir kadınla profesyonel bir iş ilişkisini nasıl sürdüreceğimi bulmak.

Görüşmenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçiyor ve ben farkına bile varmadan bir saatimiz doluyor.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Stafford. Ekibim sizinle temasa geçecek." Ona eşlik etmek için ayağa kalktım - diğer adayların hiçbirine yapmadığım bir jest.

Presley kapıdan çıkmadan önce kendinden emin bir şekilde, "Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum Bay Sinclair," diyor.

Başka biri olsaydı, ona pozisyonu teklif edeceğime dair cesur varsayımı itici olurdu. Ancak azmi ve kararlılığı beni etkiledi, yüksek öğrenim görmemiş olmasına rağmen diğer adayların çok önünde yer alıyor. Onu işe almanın akıllıca bir iş kararı olacağını inkar etmek mümkün değil, ancak bu benim öz kontrolümü test edecek. Konuşmalarımız sırasında ona sözlü olarak sadece Bayan Stafford diye hitap etmekle başlayarak işleri kesinlikle profesyonel tutmam gerekecek.

BİR YIL ÖNCE

Bay Wescott ve ekibiyle verimsiz bir toplantı daha yaptıktan sonra koridora fırladım. Piç kuruşu sert oynuyor ve eğer yatırım şirketi Batı Yakası'nın en iyisi olmasaydı, şirketini satın alma konusunda bu kadar istekli olmazdım. Bu gidişle anlaşmanın tamamlanması bir yıl daha sürebilir.

Ofisime dönerken Presley'nin boş masasına uğruyorum ve kırmızı bir kâğıt parçası gözüme çarpıyor. Çalışma masası genellikle tertemizdir, bu yüzden yardım edemem ama orada ne aradığını sorgulayamam. Onun mahremiyetini ihlal etmemem gerektiğini kabul etsem de merakım beni yeniyor. Hızlıca bakmak için eğilmeden önce yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Presley'in Tatil İstek Listesi

~~1. Bir kardan adam yap~~

~~2. Zencefilli çörek evi yapın~~

~~3. Tatil filmi maratonu + sıcak çikolata~~

~~4. Gerçek bir Noel ağacı süsleyin~~

~~5. Noel Baba'ya bir mektup yazın~~

6. Ökseotunun altında öpücük

Presley'nin tatil için uzakta olduğu süre içinde tamamladığı faaliyetlerin bir listesi gibi görünüyor. Ofiste olmadığı üç gün boyunca yokluğu belirgin bir boşluk bıraktı.

Listedeki son maddeye ulaştığımda çenem sıkıştı.

Ökseotunun altında öpmek mi? Ne oluyor lan?

Üstü çizilmediyse, bu gerçekleşmediği anlamına mı geliyor? Alçak bir hırıltı çıkarıyorum ve başka bir erkeğin ona dokunduğunu düşündükçe içimi bir sahiplenme dalgası kaplıyor. Acaba biriyle görüşüyor mu? Kimi kandırıyorum ki? Şehirde yaşayan genç ve güzel bir kadın; tabii ki birileriyle çıkıyor. Ne olursa olsun, benim için önemli olmamalı. Onun patronu olduğumu ve son iki yıldır ilişkimizin tamamen profesyonel kalmasını sağlamak için her şeyi yaptığımı düşünürsek, özel hayatını umursamamam gerekir.

"Bay Sinclair, ne yapıyorsunuz?"

Başımı kaldırdığımda Presley'nin bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında.

Dilek listesini aceleyle masasındaki kâğıt yığınının altına itiyor, yığını karıştırıyormuş gibi yapıyorum.

"Clarkston Fundamentals raporuna ihtiyacım var. Nerede o?" Sesim soğuk ve talepkâr çıkıyor. Ses tonumdan içten içe utanıyorum ama özür dilemiyorum.

"İşte burada." Raporun ciltli bir kopyasını masasına bıraktı. "Öğleden sonraki toplantınıza yettiğinden emin olmak için öğle yemeğini atladım. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor hızlıca.

Onu kıskırtmaktan hoşlandığımı itiraf ediyorum, böylece onun şımarık tarafına tanık olabiliyorum. Profesyonel bir ilişki sürdürmeme rağmen, CEO olarak rolüm ne olursa olsun fikrini söyleme konusundaki istekliliğini takdir ediyorum.

"Hepsi bu kadar." Raporu aldım, ofisime dönmeye hazırdım.

"Bay Sinclair, sanırım bir şey unutuyorsunuz." Presley'in melodik sesi beni duraksamadan etrafımda döndürüyor.

Kollarını göğsünde kavuşturup bana buz gibi bir bakış fırlatıyor. Tanrım, kızdığında neden bu kadar sevimli olmak zorunda?

"Peki bu ne olabilir Bayan Stafford?"

"Terbiyeniz." Elimdeki raporu başıyla işaret ediyor.

Kendisine son derece saygılı davranılması konusundaki ısrarı karşısında hayranlık dolu bir gülümsemeyi bastırıyorum.

"Bunu bu kadar çabuk bir araya getirdiğiniz için teşekkür ederim Bayan Stafford." Elimle raporu gösteriyorum. "Çok makbule geçti," diyorum içtenlikle.

"Rica ederim." Bana bir sırıtış fırlatıyor ve o güzel küçük ağzıyla yapabileceğim tüm kötü şeyleri düşünmeme neden oluyor. "Gitmeden önce, önümüzdeki Aralık ayında işimden iki hafta izin alacağımı bilmeni isterim. Annem bu yıl ziyaretimi kısa kesmek zorunda kaldığım için hayal kırıklığına uğradı ve bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Yaklaştıkça size hatırlatacağım ama şimdiden bilmenizi istedim."

O kadar uzun süre gitmesi fikri hoşuma gitmiyor. Bir yıl uzakta olduğunu düşünürsek fark etmez. O zamana kadar her şey olabilir. "Bunu yaklaştığında tartışabiliriz," diyorum ters bir şekilde. "Şimdilik geri dön çalışmak için."

"Sorun değil. Unutmanı istemediğim için takvimine ekliyorum," diyor sırtarak.

"Tamam." Uzaklaşmadan önce başımı salladım.

Presley Stafford ofisime ilk adımını attığından beri aklımdan hiç çıkmadı. Tek umudum, bir gün onun varlığının üzerimde bu kadar derin bir etki bırakmaması. Sinclair Group'taki ekibimin vazgeçilmez bir parçası haline geldi ve iş ilişkimizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu çizgiyi aşmak için ne kadar cazip olursam olayım.

1

PRESLEY

MEVCUT GÜN

JACK SINCLAIR kendini ne sanıyor?

Gelen kutuma düşen e-postaya gözlerimi kısarak bakıyorum.

Bayan Stafford,

Wescott'un satın alınması tamamlandı. Yeni yıldan önce geçiş sürecini planlamak üzere Cuma günü Bay Wescott ve ekibiyle bir araya geleceğiz.

Kendisi ve ortakları uzaktan arayacaklar. Takvimimizde yarın hazırlanabiliriz.

Patronun,

Jack Sinclair

Resmen ondan nefret ediyorum. Bugünün tatil sonrasına kadar çalışmam gereken son gün olduğunu çok iyi biliyor. Hak ettiğim izni ertelememi talep etmeye hakkı yok. Anlaşma tamamlandı ve bu toplantılar Ocak ayına kadar bekleyebilir. Böyle düşünen tek kişinin ben olmadığımı garanti ederim. Jack Sinclair'in iş dışında bir hayatı olmaması, hepimizin olmadığı anlamına gelmez.

İmzasını gördüğümde alay etmekten kendimi alamıyorum. Neden her e-postayı "patronunuz" diye imzalamakta ısrar ettiğini asla anlayamayacağım. Kendinden başka kimseyi düşünmeyen, huysuz, asabi bir pislik için çalıştığımı nasıl unutabilirim ki?

Telefonum çalıyor ve servis aracımın aşağıda beklediğini haber veriyor. Şimdiden iki kez teslim alma işlemimi iptal etmek zorunda kaldım çünkü Jack o ofisteyken benim de ofiste olmam konusunda kararlı.

Bavulumun sapı masamın kenarından görünüyor - saatler önce havaalanına gitmem gerektiğini hatırlatan bir başka şey. Trafiğin yoğun olmadığı bir saatte bile uçağıma yetişmem mümkün değil. Bikkın bir şekilde içimi çektim ve bugün üçüncü kez yolculuğumu iptal ettim.

Noel'de eve gelemesem annemin bunu görmezden gelme ihtimalini merak ediyorum. *Sıfır*. Tatilimi Aspen Grove'da onlarla geçirmeme izin vermektense tüm aileyi New York'a sürüklerdi. Ayrıca buraya gelirlerse aynı şey olmaz.

Masamın üzerindeki kâğıt parçasına kaşlarımı çatarak bakıyorum. Çocukluğumdan beri her yıl, tatil sezonunda yapılacak şeylerin bir listesini yaparım. Bazıları uzun süredir devam eden gelenekler, bazıları ise denemek istediğim yeni şeyler. Annemin istekleri ne olursa olsun, şehirde kalsaydım kaç tanesini işaretleyebileceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Presley'in Tatil İstek Listesi

- 1. Buz patenine gidin*
- 2. Yerel Noel pazarını ziyaret edin*
- 3. Kavrulmuş kestane deneyin*
- 4. Noel Baba'ya bir mektup yazın*

5. Zencefilli çörek evi yapın

6. Tatil filmi maratonu + sıcak çikolata

7. Gerçek bir Noel ağacı süsleyin

8. ~~Ökseotunun altında öpücük~~

Beşinci kattaki daireme bir ağaç taşımak tam bir baş belası olurdu ve zencefilli çörek evi yapmak da kardeşlerimle yarışmadan hiç eğlenceli olmazdı.

"Ökseotunun altında öpüşmek" ifadesinin üzerini çizdim çünkü iki yılı aşkın süredir biriyle bile çıkmadığımı düşünürsek bunun gerçekleşme ihtimali yok. Son çıktığım adam, Brennan, bir ay sonra benden ayrıldı çünkü benim işkolik olduğumu söyledi. Görünüşe göre ilişkilerine öncelik verecek biriyle birlikte olmaya ihtiyacı varmış.

Jack Sinclair'in *iş-yaşam dengesi* terimini anlamaması benim suçum değil. Üç yıl önce burada çalışmaya başladığımdan beri başımın belası oldu. Tanrım, adı bile gösterişli. Sanki ailesi onun kışına sopa sokulmuş bir kontrol manyağı olmasını istemiş.

Huysuz bir piç olabilir ama dehasını inkar etmek mümkün değil. Tek başına sıfırdan inşa ettiği küresel bir yatırım şirketinin otuz iki yaşındaki milyarder CEO'su. Referansları çok etkileyici ve ben de onun için çalışarak çok şey öğrendim, ancak bu durum birçok zorluğu da beraberinde getiriyor.

Altı-iki yaşında, girdiği her odaya hükmediyor ve cehennem gibi seksi olması da zarar vermiyor. Bal rengi gözleri, her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş siyah saçları ve yüz hatlarını vurgulayan sert bir çene çizgisi var. Üç parçalı bir kıyafetin içinde son derece karşı konulmaz görüldüğünden bahsetmiş miydim?

Kömür grisi takım elbise mi? Klişeleşmiş seksi milyarder tipinin sadece aşk romanlarına özgü olduğunu düşünürdüm ama Jack bunun doğru olmadığını kanıtı.

Keşke görünüşüne uygun bir kişiliği olsaydı.

"Bayan Stafford," diye sesleniyor ofisinden, sanki e-postasını görmezden geldiğimi hissetmiş gibi.

Bana bir sohbet mesajı göndermeyi ya da medeni bir insan gibi telefonla aramayı hiçbir zaman benimsemedi. Hayır, bana emir yağdırmayı tercih ediyor. Tanrıya şükür herkes gece için ayrıldı.

Dilek listemi katlayıp cebime koyduktan sonra ofisine giriyorum.

"Bağıştınız mı, Bay Sinclair?" Ben deadpan.

"Neden e-postama cevap vermediniz?"

"İki dakika önce gönderdiğini mi kastediyorsun?"

"Evet." Başını bilgisayarından kaldırmaya zahmet etmiyor. "Takvimimde yarını işaretle ki Bay Wescott'un ekibiyle yapacağımız toplantılara hazırlanabilelim."

"Maalesef müsait değilim." Omuzlarımı dikleştirdim, yakında patlamasına hazırlandım.

"Neden olmasın? Bu senin işin." Bana ters ters bakmak için yazmayı bıraktı.

Sonunda tüm dikkatini bana verdiğine sevindim.

"Çünkü şehir dışında olacağım. Ocak ayından bu yana takviminizde yer alıyor ve yılın son iki haftasında ofis dışında olacağımı unutmamamız için size aylık hatırlatmalar gönderdim."

"Yeniden planla," diyor.

Tanrım, bu adamdaki cesarete bak. Yumruklarımı sıkıyor, kovulmama neden olacak bir şey söylemeden önce öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Üç yıllık sıkı çalışma ve özveriden sonra onun saygısının bir zerresini kazanmış olacağımı düşünürsünüz, ama görünüşe göre öyle değil.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye başladım. "Benden ailemle tatil planlarımı değiştirmemi mi istiyorsunuz?" Ses tonumda bir parça küçümseme var. "Bay Sinclair, tatilimi iptal etmiyorum."

"Bu, şirket tarihindeki en büyük satın alma. Sana burada ihtiyacım var."

"Şey, müsait değilim." Pes etmeyi reddederek kararlı duruyorum. "Dün itibariyle Wescott International resmi olarak Sinclair Group'un bir yan kuruluşu oldu. Yardıma ihtiyacınız olan her ne ise yeni yıla kadar bekleyebilir. Özel hayatımın iş yapmanıza engel olduğu için üzgünüm ama geçen Aralık ayından beri tek bir gün bile izin almadım, hepsi Noel'de eve gidebilmek içindi ve bunu benden alamazsınız. Uçağımı çoktan kaçırdım ve zavallı annem bunu öğrendiğinde çılgına dönecek."

"Ailen nerede yaşıyor?"

"Aspen Grove, Maine?" Soru sorar gibi söyledim, neden umursadığından emin değilim.

Bana asi demesini ve eşyalarımı toplayıp bir daha geri dönmememi söylemesini bekliyorum. Bunun yerine Jack telefonunu eline alıyor ve beni yine görmezden gelerek hararetle yazmaya başlıyor.

Tam ofisinden çıkmaya hazırlanırken bana baktı. "Üzerinde çalıştığın şeyi bitir. On dakika içinde gidiyoruz," diye talimat veriyor. "Doğrudan havaalanına gitmeyi planlıyorsanız, bavulunuzun burada olduğunu varsayıyorum?"

"Um...evet," diyorum tereddütle. "Kafam karıştı. Nereye gidiyoruz?"

"Aspen Grove. Belli ki sana nasıl uzlaşılacağı öğretilmemiş. sadece seninle gelmek zorunda. Otelden çalışacağız."

Kendimi tutamayarak kahkahayı patlattım. Tam Jack'in nihayet espri anlayışının geliştiğini düşünürken, yüzündeki çatık kaş bana durumun böyle olmadığını söylüyor.

Şaka yapmıyor.

"Ciddi olamazsın." Sinirli bir şekilde volta atmaya başladım.

"Zamanımı şakalarla harcamam Bayan Stafford. Bir çıkmazdayız ve ben uygulanabilir bir çözüm sundum. Sorunu göremiyorum."

"Benimle eve gelmek için kendini öylece davet edemezsin."

"Neden olmasın? Ben bir otelde kalırım, sen de gündüzleri bana yardım eder, akşamları da ailenle vakit geçirirsin. Sadece birkaç günlüğüne ve ben şehre döndüğümde yeni yıla kadar sana ait olur."

Sanırım bu işe yarayabilir.

Bekle... Neden bu fikre kapılıyorum ki? Yapmak istediğim son şey, zorba patronumu Aspen Grove'a geri getirmek.

"Yarın bizim için bir konferans görüşmesi ayarlasam nasıl olur? Böylece burada kalabilirsin."

"Hayır."

"Neden olmasın?" Neredeyse çığlık atacaktım.

"Uzaktan çalışman konusunda ne düşündüğümü biliyorsun. Birlikte aynı odada olmak kadar verimli değil ve çok fazla dikkat dağıtıcı."

Uzaktan çalışma konusunda ne düşündüğünü biliyordum ama koşullar nedeniyle pes edeceğini umuyordum. Eğer bundan kurtulamazsam, kendi lehime çalışmasını sağlayacağım.

"Şartlarım var."

"Daha azını beklemezdim." Jack ellerini başının arkasında birleştirerek sandalyesinde geriye yaslandı. "Nedir onlar?"

"Hemen geçerli olmak üzere yüzde otuz zam istiyorum. Bunu fazlasıyla hak ettim," diyorum hissettiğimden daha emin bir şekilde. "Ve ailemin senin patronum olduğunu bilmesini istemiyorum; bu sadece işleri karmaşıktırır."

İhtiyacım olan son şey, annemin iş hayatımı cehenneme çeviren adama öfkelenmesi.

"Sıkı pazarlık yapıyorsunuz Bayan Stafford. Başka bir şey var mı?"

Tam hayır diyecektim ki aklıma saçma bir fikir geldi. "Evet. Tatil dilek listem için bana yardım etmeni istiyorum."

Buna pişman olacağım.

Hayır, çiz onu. Ben zaten biliyorum.

"Pardon, *neyiniz*?" diye soruyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Cebimden listeyi çıkarıp Jack'in masasının üzerine koyuyorum.

"Tatil dilek listem. Her yıl, evimi ziyaret ettiğim sırada yapmak istediğim ve tatil ruhuna girmeme yardımcı olacak şeylerin bir listesini yaparım."

Kağıdı tereddütle açıyor, okuduğu her satırda gözleri büyüyor.

"Noel Baba'ya bir mektup. Gerçekten mi, Bayan Stafford? Çocuk musunuz siz?"

"Bu bir gelenek." Omuz silkiyorum. "Çocukluğumdan beri her yıl ona mektup yazarım."

Vurdumduymaz ifadesi, cevabımdan etkilenmediğini düşündürüyor ve listenin sonuna geldiğinde dudakları ince bir çizgi oluşturuyor.

"Görünüşe göre bu yıl sana yardım edecek birini bulmuşsun bile," diyor kesin bir ifadeyle.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Mektubu bana doğru uzatıyor ve *ökseotunun altındaki öpücüğü* işaret ediyor. "Üstü çizildi ve *bu* özel faaliyetin iki kişinin katılmasını gerektiriyor" diye belirtiyor.

Aman Tanrım.

Yanaklarım utançtan kızardı. Bunun orada olduğunu nasıl unutabilirdim?

"O maddenin üstünü çizdim çünkü bu yıl yapabileceğim bir şey değil." Sesimi sabit tutuyorum.

"Peki neden?"

"Fark etmediyseniz Bay Sinclair, birileriyle çıkmak için pek boş zamanım olmuyor," diyorum alaycı bir tonda. "Ve etrafta dolaşıp yabancıları öpecek türden biri değilim."

Yüzünde kısa süreli bir rahatlama ifadesi belirliyor ama hemen ardından yerini soğukkanlı bir ifadeye bırakıyor. Bir sonraki hamlesini düşünürken gözleri benimle liste arasında gidip geliyor.

"Üzgünüm ama sana yardım edecek başka birini bulman gerekecek." Jack mektubu bana geri itti.

"O zaman sanırım Wescott ekibiyle yapacağın toplantılara hazırlanmana yardım edecek başka birini *bulman* gerekecek." Listemi katlayıp cebime geri koyuyorum.

"Mantıksız davranıyorsun," diye yakınıyor.

"Ve sen de cimrilik yapıyorsun," diye karşı çıkıyorum. "Adil bir çözüm önerdim ve sen beni susturdun. Aldığın kadar vermeye istekli olmadığını düşünerek saldırmaya hakkın yok. Şimdi, eğer hepsi bu kadarsa, Maine'e giden bir sonraki uçakta yer bulup bulamayacağıma bakmak için havaalanına gitmem gerekiyor."

Jack cevap vermeyince, gitmek için döndüm. Benden faydalanmasına izin vermekten bıktım, sonuçları ne olursa olsun. Ocak ayına kadar etrafta emir verecek başka birini bulması gerekecek çünkü bu ben olmayacağım.

Kapıdan çıkmak üzereydim ki bir el bileğimi sararak beni geri çekti. Arkama dönüp baktığımda Jack'in çelişkili bir ifadeyle arkamda durduğunu görüyorum.

"Bayan Stafford, lütfen gitmeyin. Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim." Kelimeleri yavaşça söylüyor, sanki söylemesi acı veriyormuş gibi. "Genelde tatilleri kutlamam ama Noel'den sonraki gün New York'a döndüğüm sürece bir taviz vermeye ve dilek listenizde size yardımcı olmaya hazırım. Koşullarınızı kabul ediyorum; anlaştık mı?"

Elini uzatıyor ve her ne kadar onu geri çevirip kendi ilacından tattırmak istesem de bunu yapamıyorum. Bu, Jack Sinclair'in gizemini nihayet çözmek için mükemmel bir fırsat gibi geliyor.

"Anlaştık." Anlaşmamızı sağlamlaştırmak için elini sıkıyorum.

Neden bu anlaşmanın ikimizin de umduğundan çok daha karmaşık olacağı hissine kapılıyorum?

2

JACK

PRESLEY'İN özel jetimin merdivenlerini tırmanışını izliyorum. Hâlâ işyeri kıyafetlerini giyiyor; diz hizasında kareli etek, beyaz balıkçı yaka ve siyah süet ince topuklu botlar. Kumral saçları sırtından aşağı dökülüyor ve dudaklarına ateşli bir öpücük kondururken saçlarını sıkıca kavradığım görüntüler zihnime sızıyor.

Bu, asistanım hakkında düşünmek için uygunsuz bir düşünce.

Presley'in güzelliğini inkar edemem ama birlikte çalışıyoruz. Benden dokuz yaş küçük olduğundan bahsetmiyorum bile. Onu işe aldığımdan beri sıkı bir profesyonel ilişki sürdürmek için elimden gelen her şeyi yaptım, bu yüzden aletimin neden protesto etmek için bu özel anı aldığından emin değilim. Muhtemelen bir süredir seks yapmadığım içindir.

Son birkaç aydır birden fazla satın alma üzerinde çalışıyorum ve ofisten nadiren çıkıyorum. En yoğun sezonumuzda tüm personelimizin izin almak istemesinin de bir faydası olmuyor. Gelen kutumda yanıt bekleyen yüzlerce e-posta, üç yeni müşteri için hazırlanması gereken teklifler ve incelenmeye hazır çok sayıda yasal belge var. Peki neden sırf asistanım tatil için eve gitmesi gerektiğini söyledi diye tüm bunları beklemeye alıyorum? Ya da belki daha iyi bir soru, neden onunla gitmekte ısrar ettiğimidir?

Bunu geçici bir muhakeme hatasına bağlıyorum. Tatil dilek listesini gördükten sonra Aspen Grove'daki evine yalnız gitmesine izin veremezdim,

Her an ökseotunun altında birini öpebileceğini biliyordu.

"Bay Sinclair, geliyor musunuz?" Presley biniş kapısındaki yerinden soruyor.

"Evet."

Onunla buluşmak için merdivenleri koşarak çıktım. İçeri girdiğimizde, uçuş görevlisi bana içinde iki parmak viski olan bir bardak uzattığında başımla onaylıyorum. Sıvıyı bir dikişte yudumlayıp boş bardağı tepsiye geri koyuyorum.

Jetimin içi solda sekiz deri koltuk, sağda iki uzun kanep ve uzak duvara yerleştirilmiş büyük bir düz ekran TV ile döşenmiş. Presley uçuş boyunca çalışmayı planladığımı bildiği için bizi arka taraftaki çalışma masalarının olduğu koltuklara götürüyor.

Çalışanlarımın benim için sert eşek, şeytan ve Grinch gibi çeşitli lakapları olduğunu farkındayım. Ben içine kapanık ve personelimden en iyisini talep eden bir işkoluğim ve bunun için özür dilemiyorum.

Çoğu insan servetimin bana miras kaldığını sanıyor ama yanıılıyorlar. Elbette varlıklı bir ailede büyüdüm, babam başarılı bir ilaç şirketinin sahibiydi ve annem eski petrol parasından geliyordu. Ancak eğitim masraflarımı karşılamamanın dışında, liseden mezun olduğumdan beri bana tek kuruş vermediler.

Geleneksel bir çocukluk geçirmediim. Babamla geçirdiğim zaman, bir işin nasıl yürütüleceğinin ve başarılı olmak için ne gerekiyorsa yapmanın öneminin öğretilmesine ayrılmıştı. Onun sert sevgi anlayışı beni mirasından mahrum bırakmaktı, böylece dışarı çıkmaya ve kendi başıma başarılı olabileceğimi ona kanıtlamaya zorlanıyordum. Yine de, ne yaparsam yapayım, asla memnun olmayacaktı. İlk milyonumu kazandığımda bana yeterince sıkı çalışmadığımı söyledi ve milyarder olduğum gün, bu statüye daha önce ulaşmadığım için hayal kırıklığına uğradı.

"Bu tatil dilek listeni neden bu kadar önemsiyorsun?" Presley'e sordum.

Geçen yılın listesine rastladığımdan beri merak ediyordum.

"Annem Noel'de her şeyi yapar ve sanırım bunun bana da yansıdığını söyleyebiliriz. Genellikle listemi hazırlarken ailemden yardım alırım. Sevdiğim insanlarla kaliteli zaman geçirmekten ve sonsuza dek yaşatabileceğimiz anılar biriktirmekten daha iyi bir şey yok."

Boğazımdaki yumrunun etkisiyle konuşmadan başımı salladım. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp birkaç e-posta göndererek dikkatimi dağıtıyorum.

Annemin kişisel asistanından gelen ve üzerinde genel bir "Mevsim Tebrikleri" kartı bulunan bir kartı açtığımda kıs kıs gülüyorum. Oğlunuza değil de bir iş ortağınıza gönderebileceğiniz bir şey ama ilişkimize -ya da ilişkisizliğimize- yakışıyor.

Bir yanımda Presley'i kıskanıyor ve ona değer veren ebeveynlere sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyor mu merak ediyorum.

Bir saat sonra Aspen Grove'a indiğimizde siyah bir SUV bizi bekliyor. Neyse ki kasabanın hemen dışında, Presley'nin ailesinin evine arabayla sadece on dakika uzaklıkta bir havaalanı var.

Şoförün bizi oraya bırakması konusunda ısrar ediyor ve ailesini gördükten sonra beni otele götürmeyi planlıyor. Daha önce arayıp son boş sütlerini ayırttırdım, böylece buradayken bolca mahremiyetim olacak.

Yeni bir müşteriden gelen bir teklifi okurken, araba iki katlı, etrafını saran bir verandası olan Cape tarzı bir evin önünde yavaşlayarak duruyor. Binlerce renkli ampul dış cephenin her santimini kaplıyor ve bahçenin ortasında sekiz şişme ren geyiği, arkalarında kızağı süren Noel Baba ile tamamlanıyor.

Bu dramatik görüntü karşısında gözlerimi deviriyorum. Annesinin Noel'e takıntılı olduğunu söylediğini biliyorum ama önümüzdeki birkaç günü bir grup Noel fanatigiyle geçirmeyi dört gözle beklemiyorum. Bunu neden kabul ettim ki?

Çünkü tatili çatı katımda yalnız geçirmekten iyidir.

En azından öyle olmasını umuyorum.

Presley'i, çantalarımızla birlikte garaj yolundan ön kapıya kadar sözsüzce takip ediyorum, ancak verandanın en üst basamağında aniden durduğunda neredeyse ona çarpıyordum.

"Ne yapıyorsunuz Bayan Stafford?"

"Bana burada öyle diyemezsin," diye tıslıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sana ne demem gerekiyor?"

"Presley." Ses tonu alaycı. "Sadece patronum bana Bayan der. Stafford, ve sen o değilsin, hatırladın mı?"

"İyi. Neden dışarıda duruyoruz, *Presley*?"

"Daha önce eve hiç erkek getirmediğimi fark ettim," diye açıklıyor. "Bunu yaptığımda hep çıktığım biri olacağını düşünmüştüm... Boş ver, sen anlamazsın." Beni başından savdı.

Ben cevap veremedim ön kapı açılıyor ve bizi Presley'in daha yaşlı bir versiyonu karşılıyor; sanırım annesi. Aynı parlak gülümsemeyi, okyanus mavisi gözleri ve düz kahverengi saçları paylaşıyorlar. Yaşlı kadının saçları omuz hizasında toplanmış, kot pantolon ve Noel kazağı giymiş.

"Sonunda buradasın." Presley'i ayı gibi sarılmak için kendine çekiyor. "Bana mesaj atıp ilk uçağını kaçırdığını söylediğinde çok endişelenmiştim. O huysuz patronunun seni eve gelmekten alıkoymaya çalışacağını bilmeliydim."

"Anne," diye uyarıyor Presley.

"Ne? Ciddiyim, adam tam bir zorba. Hiçbir makul insan, sırf ilk toplantısından önce ona kahve yapabilesin diye seni her sabah altıda ofise getirmez. Bu da yetmezmiş gibi, Cumartesi günleri de dahil olmak üzere günde on dört saat çalıştırıyor. Sen şehirde yaşayan genç ve güzel bir kadınsın ve o ofisin dışında bir hayat yaşamayı hak ediyorsun."

Presley'nin işe alınmadan önce benim şartlarımı kabul ettiği düşünülürse, sorunu göremediğim için bir alayımı bastırmak zorundayım.

Firmanın çok çeşitli portföyü, sabah erken saatlerde aramaları bir zorunluluk haline getiren birkaç denizaşırı müşteriyi içeriyor. Presley ekibimin önemli bir üyesi,

ve onu her müşteri görüşmesinde istiyorum. O sadece not almak için orada değil; çoğu zaman ekibimin diğer üyelerinin gözden kaçırdığı şeyleri yakalıyor.

Ayrıca, hayatımda içtiğim en iyi kahveyi yapıyor olması da cabası. İlk başladığında ona kahvemi sade içtiğimi söyledim, ama bu onu mevsiminde hangi özel krema varsa ondan bir tutam eklemekten alıkoymadı. Bunu ona hiç itiraf etmedim ama gizliden gizliye bunu dört gözle bekler oldum.

"Patronuyla hiç tanışmadım ama bana anlattığı kadarıyla tam bir kâbus gibi görünüyor." Araya girmekten kendimi alamıyorum.

Presley dönüp bana hançer gibi bakıyor. Annesi kızının arkasında durduğumu fark edince yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor.

"Tatlım, eve birini getireceğini bana söylememiştin." Presley, "Son dakikada verilmiş bir karardı," diye homurdandı.

"Ben Jack. Tanıştığımıza memnun oldum." Presley'nin *patronunun huysuzluğundan* bahsettiğimde verdiği tepkiyi düşünerek, belki tanır diye soyadımı atlıyorum.

"Ben Johanna," diye yanıtlıyor. "Ve sen-"

"Presley'nin erkek arkadaşı." Yalan dudaklarımdan zahmetsizce döküldü. *Kulağa hoş geliyor.*

Presley'nin çenesi düşer, gözleri inanamayarak büyür.

"Yirmi üç yaşında biriyle çıkmak için biraz yaşlı değil misin?" Soru, Presley'e sarılmak için evden çıkan, benim yaşıma yakın görünen bir adamdan geliyor.

Pantolon, beyaz düğmeli bir ceket giymiş ve boynuna kobalt rengi bir kravat takmış. Ofisteki geç bir geceden yeni döndüğünü varsayıyorum ki benim gibi bunu alışkanlık haline getirdiyse ortak bir noktamız var demektir.

Presley ona, "Jack otuz iki yaşında, seninle aynı yaşta," diye bilgi verdi. "Bu da onu küçük kız kardeşimle çıkmak için çok yaşlı yapıyor."

"Ben Dylan Stafford." Elini uzatıyor ve benimle sıkı bir tokalaşma gerçekleştiriyor. "Kız kardeşime bulaşırsan" - Presley'e doğru başını sallıyor - "ben ve kardeşlerimle uğraşırsın," diyor tehditkâr bir tonda. "Ve açıklığa kavuşturalım, ben boş tehditler savurmam."

"Beklemeyi planlamıyorum... Stafford... Maine... Kardeşler..." Parçalar yerine oturdukça mırıldanıyorum. "Sen ve kardeşlerin Stafford Holdings'i yönetiyorsunuz."

"Evet, babamız geçen yıl emekli olunca biz devraldık," diye yanıtlıyor Dylan. "Harrison CEO, Cash işin operasyon kısmını yürütüyor, ben de CFO'yum. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, ailelerimiz bize en sevdikleri müzisyenlerin isimlerini verdiler." Johanna'ya sevgiyle gülümsüyor. "Kim olduğumuzu nereden biliyorsun?"

"New York'ta daha önce ekibinizle çalışmış bir arkadaşım var." Tamamen yalan değil. Sadece geçmişte Stafford Holdings'in çeşitli iştirakleriyle de iş yaptığımdan bahsetmiyorum. "Presley, neden bana ailenin ülkedeki en büyük emlak şirketine sahip olduğunu söylemedin?"

Bir milyarder olabilirim ama net servetim Stafford'larla kıyaslandığında sönük kalıyor. ABD'nin her büyük şehrinde oteller, ofis binaları, apartman kompleksleri ve perakende alanları da dahil olmak üzere ticari holdingleri var. Şirketi onlarca yıl önce büyükbabaları kurdu ve o zamandan beri iş portföylerini genişletiyorlar.

Aynı çevrede çalıştığımızı düşünürsek Stafford kardeşlerle şahsen tanışmamış olmama şaşırdım. New York'ta bir ofisleri var, ama Presley'in yollarımızın kesişmemesini sağladığını düşünmeden edemiyorum.

"Ailemin kim olduğu konusunda yargılanmak istemedim." Omuz silkiyor. "Kendi başarılarımla tanınmayı tercih ederim."

Ortak noktamız bu. Her ne kadar ailem beni kendi başıma girişimde bulunmaya zorlasa da Presley bunu seçti. Cesaretine hayranım ama bana ailesinin kim olduğunu söylememiş olmasını hâlâ aklım almıyor.

Sen sormadın ki.

Çalışanlarımı tanımaya hiç ihtiyaç duymadım. Onlara işlerini yapmaları için iyi para ödüyorum ve Presley gelmeden önce iş dışındaki hayatlarıyla ilgilenmiyordum.

"Neden içeriye, sıcak bir yere gitmiyoruz?" Johanna öneriyor.

Presley antreden içeri adımını atarken arkasından takip ediyorum ve karşılama alanını inceliyorum. Sol tarafta ikinci kata çıkan bir merdiven, sağ tarafta ise bir oturma odası var. Beyazlar ve griler mekana hakim, modern ve sakinleştirici bir ortam yaratıyor. Açık konsept kat planı mekânı ferah hissettiriyor, ancak yine de orta büyüklükte bir ev. Stafford'ların isterlerse mega bir malikane alabilecekken neden mütevazı bir evde yaşadıklarını anlayamıyorum.

"Presley Teyze, sonunda buradasın!" Küçük bir kız megawatt gücünde bir gülümsemeyle koridordan hızla geliyor, sarı bukleleri Presley'in açık kollarına doğru koşarken zıplıyor.

"Hey, Lola. Seni özledim." Presley kıkırdadığında küçük kız *kıkırdıyor*. burnuna. "Büyükbabam nerede?" Presley sorar.

"Ben buradayım." Koridordan yıpranmış kot pantolonu, yırtık pırtık bir tişörtü ve beyzbol şapkasıyla orta yaşlı bir adam geliyor. "*Birinin* bana alışverişte yardım etmesi gerekiyordu ama en sevdiği teyzesinin burada olduğunu duyunca heyecanlandı."

"Ben onun tek teyzesiyim, baba."

"Ama sen hâlâ benim favorimsin," diyor Lola keyifle.

"Teşekkürler uğur böceği." Presley onu bir kez daha sıkıyor.

"Eve dönmene çok sevindim. Seni çok özledik." Presley'nin babası yanağına bir öpücük kondurur.

"Ben de seni özledim."

"Presley Teyze, o adam kim?" Lola yüksek sesle beni işaret ederek soruyor.

Harika, ihtiyacım olan son şey ailesinin daha fazla soru sorması.

Herkes bana bakıyor ve kendimi çok rahatsız hissediyorum. Genelde çoğu duruma uyum sağlayabilirim ama daha önce hiç bir aile toplantısının ortasında kalmamıştım. Presley'i araba servisine bıraktırıp beni doğrudan otele götürmeliydim.

Dylan, "Bu Jack, onun erkek arkadaşı," diye söze giriyor. "Jack, bu da babamız Mike." Mike bana onaylamayan bir bakış fırlattığında memnuniyetle sırtıyor.

"Bana hediye mi getirdin?" Lola araya giriyor.

"Lola," diye azarlıyor Dylan. "İnsanlardan hediye isteme konusunda sana ne demiştim? Bu hiç kibar değil."

"Ama neden?" Ellerin kalçalarının üzerine koyar. "Gigi birinin evine eli boş gitmenin kabalık olduğunu söylüyor." Johanna'ya sırtıyor. "Bu, bu adamın kaba olduğu anlamına mı geliyor?"

Presley kahkahayı patlatır. "Oh, tatlım, hiçbir fikrin yok." Ailesi ona sorgulayan bakışlar atıyor. "Merak etme, Lola. Jack sana bir hediye alacak. Sadece henüz alışverişe çıkma fırsatı olmadı."

"Daha fazla oyuncağa ihtiyacı yok," diye araya giriyor Dylan.

"Evet, var baba," diye düzeltiyor Lola onu. "Calico Critter'larımın daha fazla arkadaşa ihtiyacı var. Jack bana panda ailesini getirebilir, böylece artık yalnız kalmayacaklar."

Bu çocuğu sevdim. İstedğini istemekten korkmuyor ve her şey için bir karşı argümanı var - kesinlikle bir yerlere gelecek.

"Haydi, uğur böceği. Eve gidip seni yatırma vakti geldi. Uzun bir gün oldu." Dylan onu kollarına alıyor ve yüzük takmadığını fark ediyorum. "Yarın görüşürüz çocuklar. Kız kardeşim Jack hakkında söylediklerimi unutma. Seni izliyorum," diye uyarıyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Güle güle." Presley el sallıyor.

Johanna ve Mike Dylan'ı dışarıda takip ederek Presley ve beni yalnız bıraktılar. "Lola'nın annesi nerede?" Hâlâ buralarda olup olmadığını merak ederek soruyorum. "Maddie... O ve Dylan lisede tanıştılar. Bir süre çıktılar.

Lola'ya hamile kalmadan önce, ama annelik ona uygun değildi. Lola sadece altı haftalıkken ayrıldı. Beş yıl oldu ve o zamandan beri geri dönmedi," diyor Presley, ona kişisel bir şey sormama şaşırılmış görünüyor. Genelde bunu yapmaktan kaçınıyorum.

"Bu korkunç bir şey."

"Evet, öyle," diye katılıyor Presley. "Dylan harika bir baba ve inanılmaz bir destek sistemi var. Sabahları Lola'yı okula götürmek için bir dadı geliyor, öğleden sonraları annemler onu alıyor ve Dylan işten çıkana kadar burada kalıyor."

"Lola onu seven bu kadar çok insanla çevrili olduğu için çok şanslı," diye mırıldanıyorum, bunu neden söylediğimden emin değilim.

"Evet." Presley bana tuhaf bir bakış atıyor ama Johanna ve Mike, o benim şifreli sözlerim hakkında soru sormadan içeri giriyorlar.

"Baba, kamyonu ödünç alabilir miyim?" Presley soruyor. "Geç oluyor ve Jack'in otele yerleşmesi gerekiyor."

"Saçmalama tatlım," diye araya giriyor Johanna. "O bizimle kalıyor."

"Ne?" Presley ve babası aynı anda söylüyorlar.

"Baban ve ben dünkü çocuk değiliz. Çıkıyorsunuz, tabii ki bazen aynı yatağı paylaşıyorsunuz. Odanız hazır ve banyoda ikinize de yetecek kadar havlu olmalı."

Kahretsin, Presley'nin erkek arkadaşı gibi davranmanın bu kadar çabuk geri tepeceğini düşünmemiştim.

"Jack ve benim yarın ve Cuma günü için planlanmış toplantılarımız var. Oteldeki konferans odalarından birini ayırttık, o yüzden orada kalırsa daha kolay olur. O zaman sabah benim toplantılarım başladığında onunla buluşurum," diye teklif ediyor Presley.

Ben onun patronu değilmişim ve toplantılarımız *aynı* toplantılar değilmiş gibi davranmak için elinden geleni yapıyor ama bu yalandan ne kadar kurtulabileceğimizi merak ediyorum.

"Saçmalık. Babanın ofisini kullanabilirsin. Orada bir sürü yer var ve böylece sana öğle yemeği getirebilirim. Otelin geçen ay yeni bir aşçı aldığını ve yemeklerin berbat olduğunu duydum." Johanna Presley'nin babasına döner. "Sence de öyle değil mi Mike?"

"Neye katılıyorum?" diyor dişlerini sıkarak.

"Jack ve Presley'nin ofisinizi kullanmasına izin vermenizin bir sakıncası yok, değil mi?" "Hayır, elbette olmaz." Yanıtı gönülsüzdü.

Bir yabancınn ofisini kullanması ya da küçük kızıyla aynı yatakta uyuması konusunda pek de heyecanlı görünmüyor. Onu suçladığımı söyleyemem.

"Anne, gerçekten, sorun değil-"

Johanna, Presley'nin sözünü keserek, "Israr ediyorum," dedi. "Burada kalıyorsun ve bu son sözüm."

"Peki." Presley iç geçirir. "Sanırım o zaman yatmaya gideceğiz. Uzun bir gün oldu ve yarın ikimiz de erken kalkmak zorundayız."

Johanna, "Bay Sinclair'in sana izin verebileceğini söyledikten sonra haftanın geri kalanında seni çalıştırdığına inanamıyorum," diye yakınıyor.

Presley, "Sadece önümüzdeki iki gün için, sonra yeni yıla kadar yokum," diye söz veriyor ve itiraz etmem için sessizce meydan okurcasına bana bakıyor. İtiraz etmiyorum.

"Pekala tatlım, seni bu konuda tutacağım. Sabah görüşürüz." Johanna Presley'in yanağına bir öpücük kondurur. "Seninle tanışmak bir zevkti, Jack." Beni kucaklamak için kendine çekti. "Burada olduğun için çok mutluyuz."

İşler ilginçleşmek üzere.

3

PRESLEY

Jack bavullarımızla arkamızdan gelirken ben iki kat merdiveni hızla çıkıyorum.

Ailem ben ortaokuldayken çatı katını kendi yaşam alanıma dönüştürdü, böylece kardeşlerimden uzakta bir alana sahip olabildim. Ancak, eskiden geniş olduğunu düşündüğüm yatak odası, Jack içeri girdiğinde aniden sıkışık hissettiriyor.

"Senin derdin ne?" Kapıyı kapattığında sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum. "Neden anneme erkek arkadaşım olduğunu söyledin ki?"

Daha da önemlisi, Jack Sinclair'le çıkma düşüncesi neden midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor? Bu adamdan nefret etmem gerekiyor.

"Senin *zalim patronun olduğumu* öğrenirse ne yapacağından endişelendim," diye kestirip attı. "En azından bu, benim kim olduğumu kimseye söylememekte neden bu kadar kararlı olduğunu açıklıyor."

Ses tonundan ürktüm. Ne bekliyordu ki? İş yerinde zor bir gün geçirdiğimde ilk aradığım kişi annemdir. Bana bol miktarda stres yaşatan adamla tanışacağını hiç düşünmemiştim.

"Bu kadar huysuz bir piç olmasaydın, şikayet edecek bir şeyim olmazdı," diye takılıyorum.

"Seni kırmak istemem ama bana olan nefretini bir an önce atlatsan iyi olur çünkü birazdan çok yakınlaşacağız." Köşedeki tam boy yatağı işaret ediyor.

"Hayır, olmaz." Başımı salladım. "Bizi bu pislige sen bulaştırdın, yerde uyuyabilirsin."

Yatağa doğru fırlıyorum ve altta düzgünce katlanmış ekstra battaniyeleri çekip çıkarıyorum, bir yastıkla birlikte yere atıyorum.

Jack anneme birlikte olduğumuzu söylemeden önce yaptıklarının sonuçlarını düşünmeliydi. Sonunda bir erkek arkadaşım olduğunu düşündüğü zamanki gülümsemesini özlemedim. Şimdi, parmağımda bir yüzük ve yolda bir torunu daha olana kadar tatmin olmayacak. Jack ve ben tatilden sonra rahatça "ayrıldığımızda" yıkılacak ve bu tamamen onun hatası olacak.

"Toyluk size yakışmıyor Bayan Stafford. Neden bunu yetişkinler gibi halletmiyoruz?"

"Ugh, çok... sinir bozucusun," diye hüsranla homurdanıyorum. "Ve son kez söylüyorum, benim adım Presley. Erkek arkadaşım rolünü oynuyor olman gerekiyordu, yönetim kurulu toplantısı yönetiyor olman değil."

"Tamam, Presley." Benim adımlı söylüyor. "Bu durumda, ayrı yatmamızı önerdiğin için bile kırıldım. Yatağa asla kızgın girmeyeceğimiz konusunda anlaşmamış mıydık?" diye alay ediyor.

"Aman Tanrım, çekilmezsın," diye fısıldıyorum dişlerimi sıkarak. İstedğim son şey ailemin gürültüyü araştırmak için yukarı çıkması.

Jack ve ben bir saatten az süredir buradayız ve şimdiden birbirimizin boğazına sarılmış durumdayız. Benimle eve gelmesine izin vermek çok büyük bir hataydı ama bu gece yapabileceğim bir şey yok.

Pijamalarımı ve tuvalet çantamı kaptığım gibi banyoya koşuyorum ve kendimi içeri kapatıyorum. Eşyalarımı tezgâhın üzerine koyup aynaya bakıyorum, yansımam tam bir karmaşa içinde olduğumu gösteriyor. Gözlerimin altında koyu rimel izleri var, saçlarım kıvrırcık ve dudaklarım çatlamış.

"Ne yapacağım ben?" Kendi kendime mırıldanıyorum.

Bu seyahatin karmaşık olmayan ve rahatlatıcı bir iş molası olması gerekiyordu, ancak tam tersi oldu.

Gece rutinimi yerine getirip uyku şortumu ve atletimi giyiyorum. Eşyalarımı toplarken Jack ve benim

bir yatağı paylaşıyor olsaydım, büyük boy Noel tulumumu veya uzun kollu flanel pijamalarımı getirirdim. Bu haliyle seçeneklerim sınırlı ve annemden daha mütevazı bir şey isteyerek şüphe uyandırmak istemiyorum.

Cesaretimi toplayıp banyodan çıktığımda Jack'i köşedeki koltukta telefonuyla yazışırken buluyorum. Erken bir çıkış planladığını ummak çok mu fazla olur?

Tek kelime etmeden banyoya gidiyor ve ben de bunu yatağa girmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. Kapının tıkırtısını duyduğumda tam uyukluyordum.

Jack'in üzerinde sadece bir çift boxer külotla bana doğru yürüdüğünü görünce başımı kaldırıp bakıyorum ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Kimse bana onun üç parçalı takım elbisesinin altında bir Yunan tanrısının vücuduna sahip olduğunu söylememişti. Bakışlarımı onun yontulmuş taş gibi karnından ayıramıyorum ve belirgin karın kaslarının her bir çıkıntısını izleme isteği duyuyorum. Neyse ki aklım başıma geliyor ve patronum olduğu ve ona katlanamadığım için bunun son derece uygunsuz olacağını fark ediyorum.

O zaman neden ona bakıyorsun?

"Kıyafetlerin nerede?" Talep ediyorum.

"Özür dilerim. Evde durup pijamalarımı alacak vaktim olmadı," diyor kesin bir dille. "Ve ben böyle uyuyorum. Erkek arkadaşının rahatsız olmasını istemezsin, değil mi?"

"Bu durumda senden daha büyük ve daha olgun bir yetişkin olduğun için daha büyük bir insan olmayı seçeceğini ve yatağı bana bırakacağını düşünmüştüm."

"Yanımda uyumak seni bu kadar rahatsız ediyorsa, istersen yerde yatabilirsin." Daha önce oraya attığım yatak yığınının işaret ediyor.

"Neden bu kadar baş belası olmak zorundasın?" Ağzını açtığında elimi kaldırıyorum. "Buna cevap verme; retorik bir soruydu."

Aramızda rahat bir mesafe olduğundan emin olmak için yatağın kenarına doğru ilerliyorum.

Başımı eğip ona bakıyorum. "Kendi tarafında kalsan iyi edersin," diye tehdit ediyorum.

"Merak etme; yapacağım. İsteyeceğim son şey yere çakılmak," diyor göz kırparak.

İlk seferinde ona yerde uyumasını söylediğimde beni dinlemedi. Bu yüzden uykusunda benim alanımı işgal etse bile bunu yapacağından şüpheliyim.

"Güzel," diye mırıldandım. "O halde bir sorunumuz olmamalı."

Duvara doğru dönüyorum ve yorganı başımın üzerine çekiyorum. Lambanın tıkırtısını ve Jack'in rahatlamak için hareket ettiğini duyuyorum. İçimde uzun bir gece olacağına dair bir his var.

4

PRESLEY

Bu sabah uyandığımda yatağın JACK'in tarafının boş olması beni rahatlattı. Hazırlandıktan sonra aşağı indim ve onu telefonda bir müşteriyle konuşurken buldum. Günün geri kalanını babamın ev ofisinde, Bay Wescott'un ekibiyle yapacağımız sanal toplantıların ayrıntılarını belirleyerek geçirdik.

"Yarın için kesinleşmiş gündem nerede? Senden bir saat önce e-posta ile göndermeni istemiştin," diyor Jack, bilgisayarından başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden. Bana bakana kadar yanıt vermek için bekliyorum, böylece tüm dikkatinin bende olduğundan emin oluyorum. "Evet, ama e-postaya eklenmesini istediğin PowerPoint üzerinde düzinelerce değişiklik yapmamı da istedin," diye hatırlatıyorum ona. "Ben bir

Robot, Bay Sinclair. Ancak bu kadar hızlı

çalışabilirim." "Daha ne kadar sürecek?"

Yemin ederim, hayatımda tanıdığım en sabırsız insan. "Sözümü ne kadar çok kesersen o kadar uzun sürer," diyorum alaycı bir ses tonuyla.

Köşedeki derme çatma masamdan kalkıp öğle yemeği için kullandığımız kirli tabakları topluyorum. Jack sinirime dokunmaya başladı ve kendimi kaybetmeden önce biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Ara veriyorum. Senin kaba davranışlarına ancak bu kadar tahammül edebilirim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Yanıtını beklemeden, arkama bile bakmadan odadan çıkıyorum. Bulaşıkları mutfığa taşıyorum ve lavaboya koyuyorum. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için bir an durup tezgâha yaslanıyorum ve derin bir iç çekiyorum.

Jack bugün sabrımı sınıyor ve tatil için bir arada olmamız da bu konuda yardımcı olmuyor.

"İyi misin tatlım?"

Arkamı döndüğümde annemin yüzünde endişeli bir ifadeyle kapıda durduğunu görüyorum.

"Selam anne." Ona sıcak bir gülümseme sunuyorum. "Ben iyiyim. Sadece yarınki önemli toplantılara hazırlanırken işte stresli bir gün geçirdim."

"Üzgünüm tatlım," diyor kaşlarını çatarak. "Keşke işleri senin için kolaylaştırabilseydim."

"Sorun değil," diye onu temin ediyorum. "Yarından sonra ailemle geçirecek bolca vaktim olacak."

"Dört gözle bekliyoruz." Bana sarılmak için yanıma geldi. "Jack'i eve getirdiğine sevindim. İyi bir genç adama benziyor. Mutlu olmayı ve işinin dışında bir hayatın olmasını hak ediyorsun."

Jack'i genç bir adam olarak tanımlayamazdım, özellikle de dün gece karın kaslarını gördükten sonra. Ve kesinlikle iyi biri değil, ama onun kadar tahammül edilemez birinin bile en iyi yanlarını bulmayı anneme bırakın. Acaba onun gerçekte kim olduğunu bilseydi yine böyle şeyler söyler miydi?

"Nereden biliyorsun?" Ona alaycı bir şekilde meydan okuyorum. "Dün gece buraya geldiğimizden beri onunla sadece beş dakika geçirdin."

"Yani? Ben iyi bir karakter yargıcıyım ve onun iyi bir kalbi olduğunu hissedebiliyorum," diyor bana. "Sana sıırıslıklam aşık olduğu çok açık ve bu beni çok mutlu ediyor."

Mizahsız bir kahkahayı bastırıyorum. Annem insanları okuma konusunda genellikle isabetlidir, ama Jack konusunda hedefi ıskaladı. O kesinlikle benimle ilgilenmeyen, bencil bir pislik. Onun gerçek doğasını göremiyor olmalı çünkü sonunda eve birini getirdiğim için çok heyecanlı.

"Seni seviyorum anne," diyerek yorumunu geçiştiriyorum. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

"Dinle, işe dönmem gerekiyor ama akşam yemeğinde görüşürüz, tamam mı?" "Kulağa hoş geliyor," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Jack ve ben o günkü işimizi bitirdiğimizde saat geç olmuştu. Ailemle hızlı bir akşam yemeğinden sonra, önümüzde erken bir sabah olduğu için yukarı çıkıyoruz. Onunla aynı yatakta bir gece daha geçirmekten korkuyorum.

Jack kapıyı arkasından kapatırken, "Bugün birileri çok düşmanca davranmış," diye gözlemliyor.

"Huysuz patronumla bir ofiste kapalı bir gün geçirmek beni oldukça huysuz bir ruh haline soktu," diye homurdanıyorum.

"Piçin tekine benziyor. Kıçını tekmelememi ister misin?" Jack göz kırparak sorar.

"Aslında, evet, geçirdiğim günden sonra biraz eğlenceye ihtiyacım var," diye takılıyorum.

Jack'in şakacı yanından oldukça hoşlanıyorum ve keşke daha sık ortaya çıksa. "Tüm ciddiyetimle söylüyorum, elimizde bir sorun var," diyor. "Neymiş o?" Merakla soruyorum.

"Birbirimize aşık olmamız gerekiyor," diyor kesin bir ifadeyle. "Yemek masasında bana kaşlarını çatmanın sevgi olarak nitelendirileceğini sanmıyorum."

"Aşk hakkında kim bir şey söyledi?" Alay ediyorum. "Eve *erkek arkadaşımı* getirmiş olmam aşık olduğum anlamına gelmez."

"Sevmediğiniz bir insanı ailenizle tanıştırmak için eve getirecek biri gibi görünmüyorsunuz," diye gözlemliyor.

Aspen Grove'a birini davet etme fikrini düşünecek kadar uzun bir ilişkim hiç olmadı. Bu, hayalini kurmadığım anlamına gelmiyor.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Jack haklı. Birbirimize deliler gibi aşık olmadığımız ve kararlı bir ilişki içinde olmadığımız sürece bir erkeği eve getirmeyi asla düşünmezdim. Aynı zamanda sahte erkek arkadaşım olan karamsar patronumla tam da bunu yapmış olmamın ironisine gülüyorum.

"Fark etmez," diyorum onu başından savarak. "Eğer bu kadar talepkâr bir patron olmasaydın, senden hoşlanıyormuşum gibi davranmak daha kolay olurdu."

Cevabım kafasına dank edince kaşları birbirine çatıldı. Tek kelime etmeden yatağın ucuna oturdu ve yanına oturmamı işaret etti.

Ne düşündüğünden emin değilim ama aklında bir şeyler olduğu açık. İsteğini görmezden gelmeyi düşünüyorum ama aynı odayı paylaştığımızı düşünürsek bunun bana bir faydası olacağını sanmıyorum. Tereddütle ona yaklaşıyorum, oturduğumda aramızda bolca boşluk bırakıyorum.

Yaklaşıp aramızdaki mesafeyi silerken dudaklarında çarpık bir gülümseme beliriyor. Bacağı bacağıma değdiğinde midemde kelebekler uçuşuyor ve yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Jack'i her zaman çekici bulmuşumdur ama bu, çoğu gün ona zar zor tahammül edebildiğim gerçeğiyle gölgelenmiştir. Onu kendimden uzaklaştırmalıyım ama açıklanamayan bir nedenden dolayı bunu yapmıyorum.

"Çalışması kolay bir insan olmadığımı biliyorum ve bu kadar zor davrandığım için özür dilerim. Benim için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum ve bunu göstermek için daha iyi bir iş yapmalıyım." Ses tonu pişmanlık dolu. "İyi anlaşılabilsedik gerçekten çok sevinirdim, özellikle de önümüzdeki birkaç gün boyunca bu kadar yakın bir yerde olacağımızı düşünürsek." Odamın etrafını işaret ediyor. "Ne dersin Presley? İşleri düzeltmem için bana bir şans ver?"

Elini benimkinin üzerine koyduğunda nefesim kesiliyor. Karnımdaki o lanet kelebekler şimdi kaynıyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Bu, içinizdeki Jack Frost'u yönlendirmek yerine medeni bir insan gibi davranıp davranamayacağınıza bağlı," diye espri yapıyorum.

Şakama kıkırdadı. "Bunu daha önce duymamıştım."

"Bence bu sana çok yakışıyor," diye alay ediyorum onunla. "Eğer fark etmediysen, bir zorba gibi davranmak yerine istediğini elde etmenin çok daha iyi yolları var."

Başparmağını elime sürüyor ve bu hareket beni şaşkına çeviriyor. Neyim var benim böyle? Saniyeler önce onu yola getirmeye çalışıyordum, şimdi ise elinin elimi okşamasının nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum.

Beni öperken yanağımı okşuyor. İstenmeyen düşünceyi uzaklaştırmak için hızla başımı sallıyorum.

Elini nazikçe ama sertçe kendimden uzaklaştırıyorum.

"Eminim bir anlaşmaya varabiliriz. Ancak, kaba davranışlarınıza daha fazla tahammül etmeyi reddediyorum ve ileride bana saygılı davranmanızı bekliyorum" diyorum.

"Not edildi, Bayan Stafford," diye onaylıyor. "Presley."

"Ne?"

"Bana Presley demen gerekiyordu, unuttun mu? Sahte erkek arkadaşım olduğun düşünülürse."

"Kesinlikle haklısın *Presley*. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Dilinden dökülen isminin sesini seviyorum. Bana Bayan Stafford dediğinde çok sert ve resmi oluyor ama ilk adımı söylediğinde sıcak ve davetkar geliyor.

"Yarın erkenden yola çıkacağız," diye hatırlatıyorum ona. "Biraz dinlenmeliyiz."

Bu kaçak düşüncelerimin gerçekten bastırılması gerekiyor.

Umarım çelişkili duygularım sabaha kadar yok olur. "Evet, haklısın,"

diye onaylıyor Jack. "Neden önce sen gitmiyorsun?"

Başımla küçük bir selam verip yatmaya hazırlanmak için müsaade istiyorum.

Dün geceki gibi benzer bir rutin izliyoruz ve Jack banyodan çıktığında, onu boxer'ının içinde gizlice gözetlemekten kendimi alamıyorum. Birinin bu kadar çekici olması düpedüz suç. Yüzünü bana döndüğünde yastığıma uzanıp gözlerimi kapatıyorum, onu süzerken beni yakalamasını istemiyorum. Yatağa girdiğinde şilte eğilmeden önce bir an için hareket ettiğini duyuyorum ve yemin ederim bana baktığını hissedebiliyorum. Dikkatle tek gözümü açıyorum ve beni dikkatle izlediğinden emin oluyorum.

"Bana bir sürüngen gibi bakarken nasıl uyumamı bekliyorsun?"

"Gerginliğini azaltmamı ister misin bebeğim?" diye sırtarak benimle alay ediyor, belli ki beni kışkırtmaktan zevk alıyor. "Bir orgazm uykuya dalmana yardımcı olabilir ve özenli bir erkek arkadaş seni asla eksik bırakmaz."

Kalçalarımı sıkıyor, sözlerinin vücudumda yarattığı fiziksel tepkiyi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Aman Tanrım, bunu söylediğine inanamıyorum." Yüzümü duvara döndüm. "İyi geceler *patron*."

"İyi geceler, Presley." Sesi alçaktı. "İyi uykular, güzelim." Son kısmı hayal etmiş olabilirim ama sormaya cesaret edemiyorum.

Bütün sabah Bay Wescott'un ekibiyle toplantıdaydık.

Son iki gecenin büyük bir kısmını dönüp durarak geçirdiğim için uyanık kalmakta güçlük çekiyorum. Bir erkekle aynı yatağı paylaşmayalı uzun zaman olmuştu ve bilinçaltımın bunu Jack'le uykumda kucaklaşmak için bir işaret olarak algılayacağından korkuyordum. Neyse ki, burada olduğumuz her iki sabah da yatağın onun tarafında soğuk ve boş bir şekilde uyandım.

"Tekrar edebilir misiniz?" Jack'in kalemini tutuşu o kadar sıkı ki her an kırılmasını bekliyorum.

Bay Wescott, "Zaman açısından hassas olan tüm konuları ele aldık," diyor. "Gündemin geri kalanını yeni yıldan sonraya erteleyelim. Bugün Noel'den önceki Cuma ve personelime günün geri kalanında izin veriyorum." Kameraya sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Kusura bakmayın ama ekiplerimizin Ocak ayında yapılacak değişikliklere önceden hazırlıklı olması çok önemli."

"Birkaç gün bekleyemeyecek bir şey yok." Bay Wescott, Jack'in endişelerini açıkça görmezden gelir. "Benim yaşıma geldiğinde, işin eskisi kadar önemli olmadığını anlayacaksın. Bu anlaşmaya hazırlanmak için harcadığımız yüzlerce saat yüzünden herkes tükenmiş durumda. Hak ettiğimiz bir molayı verdiğimizde çok daha üretken olacağız."

Mükemmel bir noktaya değindi.

Jack'in bana aynı fikirde olmadığını söyleyen sıkılmış çenesini özlemiyorum ama Bay Wescott'un duruşundan geri adım atmayacağı açık.

"Pekâlâ Bay Wescott. Sizin yönteminizle yapacağız." Jack derin bir iç çekti. "Asistanıma Ocak ayının ilk haftası için yeni bir randevu ayarlamasını söyleyeceğim."

"Güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Sıkı çalışmanız için herkese teşekkürler." Kameraya el sallıyor ve Jack başka bir şey söyleyemeden görüşme kesiliyor.

"Bu tam bir zaman kaybıydı." Dizüstü bilgisayarını kapatıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Beni alması için jeti ayarla. Bu gece şehre dönüyorum."

"Gidemezsin," diye çıktım. "Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirdim. Bay Wescott'un işimizi kısa kesmesi benim suçum değil. Anneme çıktığımızı söylemek gibi parlak bir fikre sahip olan sendin ve Noel'den önce gidersen yıkılır. Ayrıca, tatil dilek listem için bana yardım etmeden gidemezsin."

Neden onu kalması için ikna etmeye çalışıyorum? Gitmek istediği için mutlu olmam gerekmiyor mu? Ancak kafam karışık çünkü içimden bir ses New York'a dönerse tatillerde yalnız kalacağını söylüyor ve bu da bana doğru gelmiyor.

"Peki," diye mırıldandı Jack. "Noel'e kadar kalacağım ama bir gün daha fazla değil." Parmaklarını masaya vuruyor. "Listende ilk sırada ne var?"

"Buz pateni," diyorum heyecanla. "Bu bir aile geleneği."

"Neden bu sefer ben oturmuyorum? Yetiştirmem gereken işler var ve içimden bir ses ben orada olmazsam çok daha fazla eğleneceğini söylüyor, özellikle de daha önce hiç paten kaymadığımı düşünürsek."

"Bu kadar huysuz olma. Öğleden sonra erken gidebiliriz, böylece ailem gelmeden önce pratik yapabilirsin. Kim bilir? Belki biraz eğlenirsin bile," diyorum ve Jack'in nasıl iyi vakit geçirileceğini bilip bilmediğini merak ediyorum.

"İçimden bir ses eğlence anlayışımızın aynı olmadığını söylüyor," diye homurdanıyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

5

JACK

PIRIL PIRIL PARLAYAN GÜNEŞE ve tepemde çalan "It's Beginning to Look a Lot Like Christmas" melodisine rağmen pek de şenlik havasında değilim.

Destek için duvara tutunarak açık hava pistinin etrafında yavaşça ilerliyorum.

Presley buz pateninin bu kadar zor olacağından bahsetmemiştir. Bana öğretmeye çalıştı ama üst üste beşinci kez kırımın üstüne düştüğümde onu tersledikten sonra, huysuz tavırlarıma daha fazla tahammül edemeyeceğini söyleyerek beni geride bıraktı. Onu suçlamıyorum.

Ofisteki herkes ben bir odaya girdiğimde korkudan siner ama Presley öyle değildir. Söylediğim ya da yaptığım bir şeyden hoşlanmadığında asla gözünü korkutmaz ya da bana seslenmekten çekinmez. Onu en iyi çalışanım olarak görmemin nedenlerinden biri de bu.

Neden ona öyle davranmaya başlamıyorsun?

Pistin diğer ucuna baktığımda onu buzun üzerinde zarıfçe kayarken buluyorum. Beyaz ponponlu bir şapka takmış, esmer saçları dalga dalga önünden aşağı dökülüyor ve gözleri heyecanla parlıyor. Lanet olsun, o tam bir hayalperest ve Maine'e geldiğimizden beri düşüncelerimi tamamen ele geçirdi. Kimi kandırıyorum ki? Son üç yıldır her gün düşüncelerime hükmediyor.

Son iki gece, uzun bacaklarını ve cömert kıvrımlarını ortaya çıkaran bir atlet ve şorttan başka bir şey giymeden yatak odasında geçit törenini izlemek işkence gibiydi. Eğer bilmeseydim, beni baştan çıkardığını düşünürdüm.

intikam. Bu sabah, şiddetli bir ereksiyonla uyandım ve fantezilerimin yıldızı olan kadının yanında ona dokunamadan uyumak zorunda kalmanın verdiği tepkiyi kontrol etmek için soğuk bir duş almaya başvurdum.

Aspen Grove'a geldiğimizden beri Presley Stafford'un kesinlikle yasak bölge olduğunu kendime sayısız kez hatırlatmak zorunda kaldım ve öyle olmasa bile bana katlanamıyor.

Ailesinin patronundan ne kadar nefret ettiklerini dile getirmekten çekinmemeleri de yardımcı olmuyor. Neyse ki dün akşamki yemek dışında onlardan çoğunlukla uzak durdum ama Presley tam tatil moduna girdiğine göre içimden bir ses bunun değişmek üzere olduğunu söylüyor. Diğer kardeşleriyle tanışmayı dört gözle beklediğimi söyleyemem, özellikle de Dylan'dan daha misafirperver olacaklarından şüphelendiğim için.

"Jack, dikkat et!" diye bağıyor Presley arkasından.

Arkamı döndüğümde onu bana doğru hızla gelirken buldum, yüzü panikle doluydu. Onu yakalamak için kollarımı açtım ama çarpışmanın şiddetiyle geriye doğru yayıldım. Çarpışmanın etkisiyle nefesim kesiliyor ve buza temas ettiğimde homurdanıyorum.

Presley peşimden yuvarlanırken "Kahretsin," diye haykırıyor ve garip bir şekilde göğsüme çarparak yere düşüyor.

Nefesimi yeniden kontrol altına aldığımda, iyi olduğundan emin olmak için dirseğimin üzerine çıkıyorum. Başı omzuma gömülmüştü ve hareket etmeyince bir şeylerin ters gittiğinden endişelenmeye başladım.

"Presley, iyi misin?" Sesim endişeyle karışık.

Kolumu sırtına dolayarak onu yerinde tutarken bir yandan da üstünü başını kontrol ediyorum. Sonunda başını kaldırdığında içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Ben iyiyim," diyor usulca. "Düşüşümü engellediğin için teşekkürler." "Bir şey değil."

Onun incinmesi fikri göğsümde keskin bir acıya yol açıyor. İçgüdüsel olarak onu daha yakına çekiyorum, nefes alışının sabit ritmiyle rahatlıyorum.

Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta ve ben onun inanılmaz güzelliği karşısında büyülenmiş durumdayım. Dalgın bir şekilde parmağımı izlerken nabzım hızlanıyor

Çene çizgisi boyunca, yanaklarına dağılmış çilleri sessizce sayıyorum. Dokunduğumda ürperiyor ama geri çekilmiyor. Üzerimde bu kadar derin bir etkisi olmamalı, ama yıllarca inkar ettikten sonra, ona bu kadar yakın olmak beni uçuruma sürüklüyor.

Ağzının kenarında bir ruj lekesi var ve onu başparmağımın ucuyla nazikçe siliyorum. Yanıt olarak nefesi kesiliyor, dolgun dudakları öpülmek için adeta yalvarıyor.

"Elin soğuk," diye mırıldanıyor.

"Kahretsin, özür dilerim." Geri çekilmeye başlıyorum, ama o beni şaşırtarak avucunu elime dayıyor ve sıkıca yanağına bastırıyor.

"Sana söylediğim gibi eldiven takmalıydın," diye azarlıyor.

"Ne zamandan beri beni dinliyorsun?" Karşılık veriyorum.

Başını geriye atıyor ve kesinlikle sarhoş edici olan gırtlaktan bir kahkaha atıyor. Tek odak noktam Presley'i kollarımda hissetmek olana kadar dünya etrafımızda kayboluyor. Onun yoğun mavi bakışlarıyla karşılaştığımda havada yoğun bir gerilim var. İşleri daha ileri götürme arzusu her şeyi tüketiyor.

"Bana bakmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" diyor yumuşak bir sesle. "Bu kadar güzel olduğun halde beni suçlayabilir misin?"

"Bana böyle şeyler söylememelisin." "Nedenmiş o?"

Meydan okuyorum.

"Çünkü sen benim patronumsun," diye hatırlatıyor bana o çok sevdiğim şımarıklığıyla.

Aramızdaki yaş farkının yanı sıra, mesafemi korumamın tek nedeni de bu. O her zaman sınırların dışındaydı, ama şu anda, birlikte çalıştığımız gerçeği o kadar da önemli görünmüyor.

Bir öpücükten zarar gelmez, değil mi?

Eminim bu düşünce daha sonra aklıma takılacak ama şu anda umurumda değil.

Ağzımı onunkine doğru eğdiğimde doğru düşünemiyorum ve birbirine karışan nefes alış verişlerimiz kulaklarıma müzik gibi geliyor. Dudaklarımı alaycı bir hareketle onunkilere değdiriyorum ve usulca inlediğinde hem şaşırtıyor hem de memnun oluyorum. Bu kadına düzgün bir öpücük vermeme saniyeler kalmıştı ki pistin karşısından gelen delici bir ses dikkatimi çekti.

"Presley, Jack, iyi misiniz?"

Başımı kaldırdığımda Johanna'nın endişeli bir ifadeyle bize el salladığını görüyorum. Hay *sikeyim*. Presley'nin ailesinin bizimle buluşacağını unutmuştum ama şimdi diğerlerinin de yakınlarda durduğunu görüyorum. Babası bana ters ters bakıyor, Dylan'ın elleri iki yanında kenetlenmiş ve diğer kardeşleri olduğunu tahmin ettiğim iki adam, Harrison ve Cash, beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeye hazır görünüyorlar.

Asistanımı neredeyse öptüğüme inanamıyorum. Hem de ailesinin önünde.

Ne düşünüyordum ki? Düşünmüyordum. Sorun da bu zaten.

"Bir dahaki sefere nereye gittiğine daha dikkat etmelisin," diye Presley'i tam bir ahmak gibi azarlıyorum ama umursamazca bir şey yapmadan önce aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor.

Tavır aniden kaygısızlıktan öfkeyle kaynayan bir hale dönüşüyor.

"Tanrım, bu kadar aptal olmana gerek yok." Ayağa kalkmak için çaballıyor,

Yardım etmeye çalıştığımda beni geri itiyor. Beni buzun üzerinde yalnız bırakarak annesine doğru fırladı.

Duvara doğru kayıyorum, yan tarafa tutunuyorum, ayakta durmaya çalışırken sallanıyorum. Ayakta durmaya çalışan yeni doğmuş bir buzağı gibiyim, herkesin beni izlediğinin farkındayım.

Kendimi daha büyük bir aptal durumuna düşürmeden bu pistten çıkmanın mümkün olup olmadığını düşünürken Lola dünyanın en kolay şeyiymiş gibi bana doğru süzülüyor.

"Yardım ister misin?" diye cıvıldıyor.

"Uh, tabi. Teşekkürler evlat." Uzattığı küçük elini tereddütle kabul ettim ve beni çıkışa doğru yönlendirmesine izin verdim.

"Babam Presley Teyze'nin erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Bu doğru mu?" "Evet."

"Pek mutlu görünmüyor. Onu kızdırdın mı?"

"Evet. Söylememem gereken bir şey söyledim ve onun duygularını incittim," diye itiraf ediyorum. "A m a n ı n . " Bana onaylamayan bir bakış attı. "Arkadaşıma bağırdım

Geçen hafta Henry en sevdiğim oyuncağımla oynadığı için babam beni tam beş dakika mola yerine oturttu. Presley Teyze de seni mola yerine oturtacak mı?"

Bir kakhaha attım. "Umarım öyle olmaz, ama bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağım, söz veriyorum."

"Ona sıcak çikolata yapabilirsin. Ben ne zaman üzgün olsam Gigi öyle yapar." Lola'nın gözleri parlıyor.

"Tüyo için teşekkürler." Ayaklarım tekrar sağlam zemine bastığında rahatladım. "Yardımanız için minnettarım."

"Unutma," diyor kısık bir sesle, "Calico Critters'ı seviyorum ve Noel Baba'nın bana Noel'de panda ailesini getirmeyeceğini biliyorum."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum.

Lanet olsun, bu çocuk çok ısrarcı. Presley ile tekrar konuşmaya başladığımızda, Lola'nın sürekli bahsettiği yaratıkları görebilmek için beni yerel oyuncakçıya götürmesini isteyeceğim.

Patenle uzaklaşmadan önce bana sırtıyor. Omzunun üzerinden "Baba, gel benimle kay" diye bağıyor.

"Geliyorum, uğur böceği." Dylan yanımdan geçerken bana ters ters bakıyor, bir merhaba bile demeye tenezzül etmiyor.

"Demek erkek arkadaş sensin, ha?" Dylan'ın yanındaki çocuklardan biri bana yaklaşıyor. Dağınık kahverengi saçları, ela gözleri ve sol yanağında sivri bir yara izi var.

"Evet, o benim."

"Ben Cash, Presley'nin en sevdiği kardeşi." Sırtıyor. "Lola seni de etkilemiş gibi görünüyor, ha?"

"Evet, oldukça tatlı dilli biri. Senden ne istedi?" İkimizin de beş yaşında bir çocuk tarafından kandırılıp kandırılmadığımızı merak ediyorum.

"Dev bir zürafa peluş hayvan. Odasının köşesine mükemmel bir şekilde sığacağını ve tüm canavarları korkutup kaçıracağını söylüyor. Hatta bu işe birlikte girebileceğimizi bile söyledi," diyor ve yanında duran soğukkanlı kardeşini işaret ediyor. "Ne kadar düşünceli, değil mi?" Ses tonu eğlenceyle dolu.

Ciddi olan Presley'in en büyük kardeşi Harrison olmalı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzü sürekli çatık. Kardeşlerinden daha uzun boyludur, siyah saçları sivriltilmiş bir şekilde toplanmıştır ve

Bir hokey oyuncusunun fiziğine sahip, zayıf ve atletik. Odadaki en güçlü kişi olmaya alışkınım ve onun yanında ben bile korkuyorum.

"Seni tanıyor muyum?" diye soruyor şüpheyle.

"Hayır, sanmıyorum." Gerçekte kim olduğumu öğrenirse ne yapacağını hayal etmek istemediğimden başımı sallıyorum.

"Emin misin? Tanıdık geliyorsun."

Yüz yüze hiç tanışmadık ama bu bir yerlerde resmimi görmediği anlamına gelmez. Doğu Yakası'nda yaşayan otuzlu yaşlarında çok fazla milyarder CEO var.

"Evet, sanırım o suratlardan birine sahibim," diye deniyorum.

"Sen öyle diyorsan." İkna olmuş gibi görünüyor ama buz gibi bakışlarından a n l a d ı ğ ı m kadarıyla bana inanmıyor.

Harrison'ın sorularına daha fazla cevap vermemeyi tercih ederek, "Şimdi gidip Presley ile konuşacağım," diyorum.

"Seninle tanışmak güzeldi Jack," diye sesleniyor Cash arkamdan.

"Eminim Dylan seni çoktan uyarmıştır, ama kardeşimize bulaşırsan pişman olursun."

Ona başımı sallayarak karşılık veriyorum, ben uzaklaşırken onun ince tehdidi havada asılı kalıyor. Johanna ve Mike paten pistinde Lola ve Dylan'a katılmış, Presley'i yakındaki bir bankta tek başına otururken bırakmışlardı. Ben ona bakarken o da bana bakıyor. yaklaşım.

"Size katılmamın sakıncası var mı?"

Umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "Ne olursa olsun istediğini yapacaksın, bu yüzden benim ne düşündüğüm önemli değil."

"Özür dilerim Presley."

"Ne için?"

"Pislik gibi davranıyorsun. Daha önce sana kızmaya hakkım yoktu. Sadece iyi olmana sevindim."

"Ve...?" Sabırsızca ayağına vuruyor.

"Seni neredeyse öptüğüm için bir özür bekliyorsan, alamayacaksın."

"Ne? Neden olmasın?" Şok içinde bön bön bakıyor.

"Çünkü. Ben. Değilim. Üzgün değilim." Yakınına eğilip burnumu yanağına değdiriyorum. "Eğer doğru hatırlıyorsam, ökseotunun altında öpüşmek senin

Tatil dilek listesi ve *tüm* maddeleri kontrol etmenize yardımcı olacağıma söz verdim, değil mi? Eğer bir şey varsa, ben sözümün eriyimdir. Buzda olanlara alıştıрма diyelim."

Lanet olsun. Mesafemi korumak buraya kadarmış. Ateşle oynuyor olabilirim ama Presley'e bu kadar yakın olmak bana açıklayamadığım bir şey yapıyor ve daha fazlasını istiyorum. O ökseotu öpücüğünü almaya kararlıyım, ama bir kez aldığımda özlemimi tatmin etmeye yetecek mi?

Presley, "Seni kırmak istemem ama o maddeyi senden yardım istemeden önce listemden çıkarmıştım," diye karşılık verir.

"Fark etmez. Sen yazdın, bu da adil bir oyun olduğu anlamına geliyor. Kural kuraldır," diyorum ona, görünüşte çocukça bir şey tartışıyor olsak da sert bir ifade takınarak.

"Kim demiş?"

"Ben." Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Şimdi bütün öğleden sonra oturup tartışacak mıyız, yoksa ailenle kaymaya mı gideceğiz?"

"Devam et." Elini piste doğru sallıyor. "Eminim Lola sana öğretmeyi çok ister." Göz kırıyor.

"Çok komik," diyorum kuru bir sesle. "Bana yardım edecek tek kişi sensin."

"İyi, ama bir daha pislik yaparsan seni buzun üzerinde yalnız bırakırım ve etrafta seni kurtaracak kimsenin olmadığından emin olurum."

"Daha azını beklemezdim ama sizi temin ederim ki bu bir daha olmayacak."

Ertesi sabah uyandığımda Presley göğsümde, başı omzumun kıvrımında, bacağı kalçamın üzerinde ve kolu belime sıkıca sarılmıştı. Sertleşmiş sikim karnına bastırılmış, boxer külotumu zorluyor.

Buraya geldiğimizden beri her gece uykusunda bana bir ağaç gibi tırmanıyor. O uyanmadan çok önce yataktan çıktığım için bunu yaptığının farkında değil ve öğrenirse yere sürülmeyi reddediyorum.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek dışarı kaydım. Doğruca banyoya gidip kendimi içeri kilitliyorum. Daha iyi bir adam olsaydım, bir soğuk duş daha alırdım, ama bencil bir piçim. İç çamaşırlarımı çıkarıp sıcak suyun altına giriyorum.

Gözlerim kapanıyor ve Presley'nin burada benimle olduğunu hayal ediyorum. Önünde diz çöküyorum, ellerim kalçalarını kavıyor ve ona dizginlenemez bir zevk verirken yüzünde ahlaksız bir ifade bulmak için yukarı bakıyorum. Dilimle amını yalar, parmakları saçlarıma dolanırken klitorisini sertçe okşar, ona iyi bir kız olmasını ve benim için gelmesini söylerdim.

Düşük bir inilti çıkardım, elimi destek için duvara koydum, diğeriyle kaya gibi sert horozumu okşadım. Presley'nin coşku içinde haykırdığı görüntüler aklımdan geçerken hızımı artırıyorum. Serbest bırakılmam bir yük treni gibi beni vuruyor, sperm ipleri yere fişkırıyor.

Sikeyim.

Az önce çizgiyi aştım. Presley'den on adım ötede, ailesinin evinde, kızlarının yüzüme gelen görüntülerine mastürbasyon yaptığımı dair tüm kanıtları ortadan kaldırmak için endişelenerek kendimi hızla duruladım.

Hazırlanmayı bitirdiğimde Presley'nin hâlâ derin uykuda olduğunu görünce rahatladım. Mike'ın ofisine gidiyorum, Presley uyanmadan ve şenlikli bir şeyler yapmak istemeden önce biraz iş yapabileceğimi düşündüm.

Gerçek şu ki, dün buz pateni yaparken çok eğlendim. Presley ile ofis dışında vakit geçirmek için bir bahanem olması güzeldi ve ailesiyle birlikte kayarken onun bulaşıcı gülümsemesini izlemeye doyamadım.

Hafta sonu sabahın altısı bile değil, o yüzden mutfağa girdiğimde Johanna'yı yaban mersinli kek yaparken bulduğumda şaşıyorum.

"Günaydın canım." Beni sıcak bir gülümsemeyle selamlıyor. "Günaydın. Kimsenin bu kadar erken kalkacağını düşünmemiştim."

"Önümüzde yoğun bir hafta sonu olduğu için bir başlangıç yapabileceğimi düşündüm. Oğullarım dipsiz kuyu gibiler, bu yüzden geldiklerinde atıştırmaları için elimde birkaç şey bulundurmayı seviyorum," diyor sevgiyle. "Neden oturmuyorsun, biz fırından taze keklerin çıkmasını beklerken ben de sana bir fincan kahve yapayım?"

"Kendim alabilirim." Dolaba doğru ilerliyorum ama elini uzatıyor.

"Saçmalama; ben hallederim. Sen otur," diye emrediyor.

Bir Stafford ile tartışmanın anlamsız olduğunu çoktan öğrendim, bu yüzden söylediği gibi yapıp tezgâha oturuyorum.

Johanna'nın dolaptan bir Noel Baba kupası ve buzdolabından nane kreması almasını eğlenerek izliyorum, kahvemi nasıl içtiğimi sorma zahmetine girmeden. En azından artık Presley'nin mevsimlik kremalara olan ilgisini nereden aldığını biliyorum. Johanna işini bitirdiğinde, sıcak kahve fincanını bana doğru uzatıyor.

"Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Küçük bir yudum alıyorum ve memnun bir iç çekiyorum. Kızı gibi Johanna'nın da mükemmel kahve yapma konusunda bir yeteneği var.

"Bu gerçekten çok iyi," diyorum ona.

İnsanların sadece istedikleri için benim için güzel şeyler yapmalarına alışkın değilim. Zamanımın çoğu, bir şeyleri seçme şansları olduğu için değil, sadece zorunluluktan yapan çalışanlarımla geçiyor.

"Beğenmene sevindim," diyor Johanna. "Presley'nin seni eve getirmesine de sevindim."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. İyi birine benziyorsun ve onun da ofis dışında bir hayatı olmasının zamanı gelmişti. O lanet olası patronu onu iliklerine kadar çalıştırıyor ve yaptığı her şey için ona hiç takdir göstermiyor. Stresini önemsiz göstermeye çalışıyor ama evi her aradığında sesindeki yorgunluğu duyabiliyorum." Zamanlayıcı çalıştığında duraklıyor ve mis gibi kokan bir grup kek çıkarıyor. "Ne tür bir adam, bir yıl önceden izin istedikleri halde asistanını Noel'den önceki hafta çalıştırır?"

Pisliğin teki, işte o.

Presley'nin aşırı stresinin sebebinin ben olduğumu bildiğim için içimden bir suçluluk duygusu geçiyor. İşe çok ihtiyaç duyduğu bir ara vermek yerine, son birkaç gündür yirmi dört/yedi benimle sıkışıp kaldı.

"Madem mutsuz, neden istifa etmiyor? Stafford Holding için çalışamaz mı?"

"Bu, kardeşlerinin çaba göstermemesinden kaynaklanmıyor. Liseden mezun olduğunda, takıma katılması için ona yalvardılar ama o kendi başına yola çıkmakta ısrar etti," diyor Johanna. "Altı yaşındayken onu ilk kez New York'a götürdük ve o zamandan beri Büyük Elma'da yaşamak istiyor." Bu anıya gülüyor. "Presley taşınacağını açıkladığında, onu kalmaya ikna etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Kendini tatmin olmuş hissettiği sürece ne yaptığı umurunda değil. Tek istediğim çocuklarımın mutlu olması."

Sesindeki gerçek sevgiyi duyabiliyorum ve kendi annemden böyle bir bağlılık görmediğimi ve muhtemelen asla göremeyeceğimi bilmek içimi acıtıyor.

"Sana sahip oldukları için şanslılar," diyorum içtenlikle.

"Bunu onlara söylemelisin." *Yine* sormadan bir kekin üzerine tereyağı sürüyor ve önündeki tabağa koyuyor. "Peki ya sen? Senin kaç kardeşin var?"

"Ben tek çocuğum."

"Oh, anlıyorum. Peki ya ailen? Eminim tatilde evde olmadığın için hayal kırıklığına uğramışlardır."

Mümkün değil.

Ailemle yaklaşık üç aydır doğrudan konuşmadım. En son konuştuğumuzda bir Akdeniz gezisindeydiler ve Aralık ayını Hawaii'de geçirmeyi planlıyorlardı. Noel'de beni arama zahmetine gireceklerinden bile şüpheliyim ama Johanna'ya bunu söylemiyorum, onun acımasını istemiyorum.

"Hayır, seyahat ediyorlar." Cevabımı kısa tutuyorum.

"Burada her zaman hoş karşılanırsın," diyor ve bunu içtenlikle söylediğini anlayabiliyorum. Samimiyeti, ona yalan söylediğim için kendimi biraz suçlu hissetmeme neden oluyor.

"Çalıştığımı sanıyordum."

Kafamı kaldırdığımda Presley'nin mutfak kapısında durduğunu görüyorum. Hâlâ pijamasını giymiş, üzerine kabloyla örülmüş bir kazak geçirmiş ve kırmızı-yeşil çizgili tüylü çoraplar giymiş. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve

bir dikiş makyaj. Sabahın ilk saatlerinde bile gördüğüm en muhteşem kadın.

"Bugünün gündeminde ne var patron?" Şakacı bir şekilde sordum.

Annesi arkasını döndüğünde bana tehditkâr bir bakış attı.

"Annem ve babamla Noel pazarına gideceğiz, sonra da buraya dönüp kardeşlerim ve Lola ile zencefilli kurabiye evler yapacağız."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Noel pazarı umut verici olabilir, ancak kardeşleriyle tekrar takılmayı dört gözle beklemiyorum. Küçük kız kardeşleriyle bir saniye daha geçirmeme izin vermektense acı çekmemi izlemeyi tercih edeceklerinden eminim.

Kötü ruh halimi hissedenden Presley arkamda duruyor ve kollarını göğsüme doluyor.

"Neşelenin Bay Sinclair," diye fısıldıyor kulağıma. "Bu, listemden çıkarabileceğimiz iki madde daha demek ve sizi buradan çıkmaya çok daha yakın kılacak."

Yakında New York'a döneceğim için heyecanlanmalıyım, değil mi? Öyleyse neden Presley'le geçireceğim zamanın azalması beni hayal kırıklığına uğrattıyor?

6

PRESLEY

ASPEN GROVE'UN ANA CADDESİ son dakika alışverişlerini yapan insanlarla dolup taşıyor.

Şehrin merkezinde dev bir Noel ağacı duruyor, tatil için bir işaret ışığı Neşe. Parıldayan ışıklar, kırmızı ve beyaz süsler ve gelin teli ile süslenmiştir. Kasaba sakinleri için Şükran Günü'nün ertesi günü süslemek ve ardından bir ışıklandırma töreni yapmak uzun süredir devam eden bir gelenek. Büyürken her yıl katıldığımı dair güzel anılarım var, ancak New York'ta yaşadığım için son birkaç yıldır kutlamaları kaçırmak zorunda kaldım. Jack'i önümüzdeki Kasım ayında bana izin vermesi için ikna etmenin yollarını düşünmeye başlamak için zihnime bir not alıyorum, böylece ben de burada olabileceğim.

Yılın bu zamanında Aspen Grove'da büyüğü bir şeyler oluyor. New York'un koşuşturmacasından çok farklı. Burada her köşe başında tanıdığınız biriyle karşılaşıyorsunuz ve insanlar bir sonraki hedeflerine ulaşmak için acele etmiyorlar.

Caddenin karşısındaki parkta kurulan Noel pazarında düzinelerce satıcı ev yapımı el sanatları, çorap doldurma ürünleri, kışlık giysiler ve süs eşyaları gibi çeşitli ürünler satmaktadır. Ayrıca birkaç yiyecek satıcısı da pazara katılıyor. Girişin yakınında bir grup ilahi sanatçısı herkesi "We Wish You a Merry Christmas" şarkısının neşeli bir versiyonuyla selamlıyor.

Ailemle birlikte geldik ama onlar zencefilli kurabiye ev yapımı malzemeleri satan standı bulmak için ayrıldılar. Jack yanımda yürüyordu.

Geldiğimizden beri sessizce festival atmosferini izliyorduk.

Özel hayatı hakkında konuşmuyor olabilir ama ben her zaman ailesiyle gergin bir ilişkisi olduğundan şüphelenmişimdir. Ofiste geçirdiği zamana ve annesinin asistanından gelen tek tük e-postalara dayanarak. Bu sabah annemle konuşmasına kulak misafiri olduktan sonra şüphelerim doğrulanmış oldu.

Nereye gittiğimize pek dikkat etmiyorum ve Jack aniden durduğunda neredeyse ona çarpıyordum. Kafamı kaldırdığımda bir standın önünde "Satılık Kavrulmuş Kestane" yazan bir tabela görüyorum.

Hatırladı mı?

Ona istek listemi sadece bir kez, New York'taki ofisindeyken gösterdim. Aspen Grove'a gittiğimizden beri kavrulmuş kestane yemek istediğimden bahsetmemiştim.

Jack cüzdanına uzanırken satıcıya "Bir tane alalım lütfen," diyor ama ben elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Kendim alabilirim," diyorum.

"Biliyorum ama bunu yapmak istiyorum." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Bu adam bana ciddi bir kırbaç vakası yaşıyor. Bir an beni öpmeye çalışıyor, sonra ona çarptığım için beni azarlıyor ve şimdi de bana yemek ısmarlamak için ısrar ediyor. Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

"Teşekkürler. Pazarda ilk kez bu yıl bunlardan var. Annem bana bu satıcının burada olacağını söylediğinden beri bir tane denemek için sabırsızlanıyordum."

Jack gülümseyerek, "Bugün senin şanslı günün," diyor.

Ödemeyi yaptıktan sonra kasiyer ona ağzına kadar kabuklu kavrulmuş kestaneyle dolu küçük bir kâğıt külah uzatıyor. Onları görünce ağzım sulandı. Bir tanesini tatmak için sabırsızlanıyorum, bir kestane almak için uzanıyorum ama Jack torbayı uzanamayacağım bir yere çekince kaşlarımı çatıyorum.

"Hey," diye yakınıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Gözlerini kapat." Kağıt külahtan bir kestane çıkarır ve üzerine üfler.

Niyetini anladığımda gözlerim açılıyor. "Ciddi olamazsın."

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Beni hiç dinlemediğin halde neden istediğini yapayım ki?" Şaka yapıyorum.

Son üç yıldır sürekli başıma bela olduğunu düşünürsek, ona zor anlar yaşatmadan duramıyorum. En azından bunu hak ediyor.

"Bunu seveceksin, söz veriyorum," diye beni temin ediyor.

Ona temkinli bir bakış attım. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü seni sandığından daha iyi tanıyorum," diye dürüstçe cevap veriyor. "Şimdi, gözlerini kapat... lütfen," diyor, sonunda sesi yumuşuyor.

İstediği şeyi düşünürken gergin bir şekilde dudağımı ısıriyorum. Onun isteğini yerine getirmeyi düşündüğüme bile inanamıyorum. Birkaç gün öncesine kadar bana hiç ilgi göstermemişti. Yine de yalvaran ifadesi kararlılığımı kırıyor ve dün buzda yaşadığımız ana geri dönüyorum.

Yaralandığımı düşündüğünde gerçekten endişelenmişti. Yanağımı kavrayan elini ve dudaklarının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum. O anki nezaketi, sert dış görünüşünün altında düşünceli ve düşünceli bir insan olduğunu kanıtladı ve ona bu yönünü gösterme şansı vermezsem pişman olacağım.

"Tamam." Tereddütle gözlerimi kapattım.

"Aferin kızıma. Şimdi benim için derin bir nefes al."

Bana iyi kız demesi midemi bulandırıyor. Bu kulağa hoş gelmemeli ama hoşuma gidiyor.

"Şimdi derin bir nefes alın ve havadaki aromalara konsantre olun" diye talimat veriyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ama itiraz etmiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve anında tarçın, hindistan cevizi ve biraz da duman kokusuyla karşılaşıyorum. Bu kokular bir araya geldiğinde, çocukken annemle birlikte yemek pişirdiğimiz ve şöminenin yanında bir fincan ev yapımı sıcak çikolata içtiğimiz anılar canlanıyor.

Jack kavrulmuş kestaneği ağzıma bastırdığında dudaklarımı aralıyorum. Bir ısırık alıyorum, yavaşça çiğniyorum, cevizimsi alt tonların ve dilimde dans eden ince tatlılığın tadını çıkarıyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Çok lezzetli. Bir tane denemelisin." Gözlerimi açtığımda bana dikkatle baktığını görüyorum.

"Sakıncası yoksa."

Başka bir kestane almaya çalıştığında elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Bu ne içindi?" Sahte bir dramatizmle elini sallıyor. "Beni besledin, bu yüzden iyiliğine karşılık vermem adil olur, sence de öyle değil mi?" "Madem ısrar ediyorsun," diyor hınzır bir sırıtışla.

Kâğıt külahtan bir kestane koparıp dudaklarına götürüyorum.

Ben ne yapıyorum böyle? Bu uygun bir patron-çalışan davranışı değil.

Geri çekilmek üzere olduğumu hissetmiş gibi, Jack beni yerimde tutmak için bileğimi tutuyor. Elimi ağzına götürürken sıvı kehribar bakışlarını dudaklarıma dikeyyor. Bütün kestaneyi yiyor, parmak uçlarımda kalan tarçınlı şekeri yalamak için eğiliyor.

"Haklısın; kesinlikle çok lezzetli."

Vay anasını, çok ateşliydi.

Yerimde donup kaldım, vücudumda bir zevk dalgası dolaşırken nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum, ısı çekirdeğime hücum ediyordu.

Gerçekler ortaya çıkınca panikliyorum. Patronumun parmaklarını yalamasına izin verdim ve bu beni tahrik etti. Ondan daha fazlasını istediğimi fark ettiğimde sarsılıyorum... *çok daha fazlasını.*

Aramıza biraz mesafe koymazsam ne yapacağım konusunda endişelenerek bir adım geri çekiliyorum.

"Gidip ailemi bulmalıyız." Rastgele bir yönü işaret ediyorum.

Aman Tanrım, işleri daha da kötüleştiriyorum.

"Elbette," der Jack. "Hadi gidelim."

Arkasından gidiyorum, açıklamamı istemediği için minnettarım.

"Bu da ne?" Cash'in sözde zencefilli kurabiye evini alaycı bir dehşetle gösteriyorum. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuk yapmış gibi görünüyor."

Beyaz krema ile gelişigüzel bir şekilde sıvanmış küçük bir evin kötü bir kopyası. Çatı, kar gibi görünmesi için başarısız bir girişim olan buzlanma parçalarıyla kaplıdır.

"En azından benimki hâlâ ayakta." Cash, Dylan'ın inşa etmeye çalıştığı çökmüş zencefilli çörek evini işaret ediyor. Bir baca eklemeye çalışmış ama yapıştırmaya gittiğinde duvarlar kırılmış.

"Üzülme baba." Lola Dylan'ın omzunu okşuyor. "Benimkine yardım edebilirsin. Çok güzel olacak."

"Teşekkürler, uğur böceği." Kızın alınına bir öpücük kondurur. "Bu hile yapmaktır," diye mırıldanır Cash.

Küçüklüğümüzden beri annem zencefilli çörek evlerini sıfırdan yapmayı öğrenmemiz için ısrar ederdi. Ancak, Lola'ya karşı daha yumuşak davranıyor, ona mağazadan bir kit alıyor, böylece montajı onun için kolay oluyor. Bu yıl renkli sakızlar, jelibonlar ve sıcak pembe krema ile birlikte geldi.

"Bence Presley diskalifiye edilmeli," diyor Dylan. "Ne? Neden?" Ben haykırıyorum.

"Zencefilli kurabiye ev yapmamız gerekiyordu, zencefilli kurabiye ahır değil."

Onun iğnelemesini görmezden geldim ve eserime gururla gülümsedim. Yapının kenarlarını kaplamak için kırmızı krema kullandım ve kiremit gibi görünmesi için üstünü siyah krema ile süsledim. Annemin Lola küçükken ona aldığı Little People çiftlik hayvanlarından bazılarını ödünç aldım ve graham krakerlerinden yaptığım ahır kapılarının yanına bir tavuk, bir inek ve bir domuz yerleştirdim.

"Buna hayal gücümü kullanmak deniyor, Dylan. Bir ara sen de denemelisin," diye espri yapıyorum. "Hepimiz Harrison gibi yaratıcı dehaler olamayız."

İki katlı zencefilli kurabiye malikanesine son rötuşları yaparken onu izlemek için dönüyoruz - kesik pencereler, hindistan cevizi serpilmiş katmanlı badem çatı ve buzlanmadan yapılmış buz sarkıtlarıyla tamamlanmış.

Harrison her zaman çok başarılı olmuştur. Küresel bir imparatorluğun en büyüğü ve varisi olmanın getirdiği bir şey bu. Dylan, Cash ve ben kariyer seçeneklerimizi keşfetme konusunda kendimizi özgür hissederken, Harrison her şeyi farklı görüyordu. On yaşından beri, bir gün küresel bir

imparatorluğun CEO'su olacağını biliyordu.

Stafford Holding. Her zaman bir seçeneği vardı ama ailemizin yükünü omuzlarında taşımayı da bir görev olarak görüyordu.

Babam emekli olup Harrison CEO'luk görevini devraldığından beri tüm tavırları değiştı. Artık hiç gülümsemiyor ve sorumluluklarının altında eziliyor. O ve Jack bu konuda birbirlerine benziyorlar. İçinde bulundukları koşulların onları yutmasına izin vermişler ve bu da basit şeylerden keyif almalarını zorlaştırıyor.

"Peki, kazanan kim?" Cash, yakınlarda duran ve kardeşlerimizin şakalaşmalarını izleyen annemle babama dönüyor.

"Bir favori seçemeyeceğimi biliyorsun, tatlım. Hepsini seviyorum." Annem ellerini birbirine vuruyor. "Hepsi eşsiz, tıpkı sizin gibi." Politikaya atılmalıydı. Dört çocuk büyütürken barışı korumak konusunda epey tecrübesi var. "Sence de hepsi mükemmel değil mi Mike?"

"Evet, canım." Onunla dalga geçiyor. "Ama diğerlerinden daha çok sevdiğim biri var." "Mike," diye tıslıyor annem.

Babamın geçmişte taraf tuttuğu biliniyor, bu da annemi çileden çıkarıyor.

"Bu Lola'nın. Pembe bir zencefilli kurabiye evini yenemezsin."

Bunun üzerine annemin yüzü yumuşuyor, kardeşlerimizden biri olmadığı için cevabını kabul ediyor.

"Yaşasın," diye haykırıyor Lola. "Biz kazandık, baba." Dylan'a gülümsüyor. "Ben de ödöl alacak mıyım, Gıgı?"

"Bir fincan mini şekerlemeli sıcak kakaoya ne dersiniz?" "Evet, lütfen," diye ciyaklar Lola.

"Harika," diye mırıldandı Dylan. "Bütün gece ayakta olacak."

"Bence herkes bir fincan sıcak kakaoyu hak ediyor. Benim kitabımda hepiniz kazananlarsınız," diyor annem.

"Duydun mu Jack?" Şu ana kadar masadaki koltuğundan sessizce izliyordu. "Eğer katılsaydın, annemin meşhur sıcak çikolatasından bir fincan içebilirdin," diye takılıyorum ona.

"Onu dinleme, Jack." Annem beni azarlayan bir bakışla düzeltti. "Senin için de biraz yapacağım."

"Herkes'e sıcak kakao." Lola ellerini coşkuyla sallıyor. Elinde bir torba krema tutuyor ve hepimiz pembe kremanın havada uğup Dylan'ın sağına konmasını izliyoruz. "Pembe sana çok yakışıyor baba." Kıkırdıyor.

Jack hariç hepimiz kahaalalara boğulduk. Keşke deşifre edebilseydim dediğim okunmaz bir ifadeyle ailemi izliyor. Telefonunun ęalma sesi havayı deliyor ve sandalyesinden fırlamasına neden oluyor.

"Affedersiniz, bunu almam gerekiyor." Aniden odadan ęıkarak ön kapıya ynelir.

"Umarım onu korkutup kağırmamışızdır," diyor annem, ses tonuna endişe hakim. "Korkutmadınız. Sadece iş telefonlarını kağırmaktan hoşlanmıyor ęünkü bu bir müşteri."

"Tam olarak ne yapıyordu?" Harrison bana sorgulayan bir bakış attı.

"Emlak işinde ęalışıyor." Cevabımı belirsiz tutuyorum, bu yalanı sürdürüyorum biraz daha uzun.

"Bu ilginę, ęünkü New York emlak camiası söz konusu olduğunda dünya oldukça küçük. Neredeyse herkesi tanıyorum ama Jack'le hiç tanışmadım."

Lanet olsun. Neden farklı bir sektörde ęalıştığınızı söylemedim?

"Düşündüğünden daha büyük olmalı," diye ęitlendim.

Cash şakacı bir tavırla, "Şimdi çocuklar, uslu duralım," diyor.

Harrison tanıdığım en zeki insan ve eğer bizden şüpheleniyorsa, Jack ve benim sırrımız ortaya ęıkmadan önce bu maskaralığı sürdürebilmemiz çok uzun sürmez.

7

JACK

"EVET, SORUN DEĞİL. Sana da mutlu bir yeni yıl dilerim." Telefonumu cebime koyarak aramayı sonlandırıyorum.

İş girişimlerimde başarılı olmamın nedenlerinden biri de Kısa süre içinde her zaman ulaşılabilirim. Müşterilerim ve yatırımcılarım ne zaman ararlarsa açacağımı bilmek onlara huzur veriyor.

Presley'nin kardeşleriyle geçirdiğim süre boyunca, aileleriyle birlikteyken tek bir iş görüşmesi bile yapmadıklarını fark ettim. Eve döndüğümde önemsedığım bir şey ya da *biri olsaydı* önceliklerimin değişip değişmeyeceğini merak ediyorum.

Temiz kış havasını içime çekiyorum. Batan güneş karla kaplı zemine altın rengini verirken taze kar taneleri gökyüzünden nazıkçe düşüyor. Manzara büyüleyici ve Aspen Grove'u çok sevdiğimi itiraf edebilirim. Tıpkı okyanus mavisi gözleri, kestane rengi saçları ve bana haddimi bildirme alışkanlığı olan eski sakinlerinden biri gibi.

"Burada her şey yolunda mı?"

Arkamı döndüğümde Presley'i kapıda buluyorum, yüzünde endişe okunuyor.

"Evet, iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Bir müşterimin bana iletmek istediği acil bir yatırım fırsatı vardı."

"Anladım. Az önce bir telefon geldiğini söyleyip oradan çıkabileceğini düşünmeye başlamıştım." Eve doğru başını sallıyor. "Biliyorum, biz

Özellikle de işin içinde zencefilli çörek yarışması varsa."

Presley'nin varlığı her şeyi tüketiyor ve ona doğru bir adım atıyorum, ateşe tutulmuş bir pervane gibi ona çekiliyorum.

"Evet... dürüst olmak gerekirse, biraz bunaltıcı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

"Ne demek istiyorsun?"

Yüz hatlarını gölgeleyen hüznü gördüğümde, bu kadında ona güvenmeme neden olan bir şey olduğunu fark ediyorum.

"Ben büyürken ailem pek yanımda olmazdı. Artık bir yetişkinim ve onlardan birkaç ayda bir haber alabilirsem şanslıyım." Derin bir nefes alıyorum, bir sonraki sözlerimi dikkatle değerlendiriyorum. "Ailece kalıcı bir tatil geleneği oluşturmak şöyle dursun, mutfak masasına oturup birlikte yemek bile yemedik," diye açıklıyorum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor sempatik bir şekilde. "Tatillerde kaotik ailemle vakit geçirmenin ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirim."

"Annen bu sabah bana kahve yaptı."

"Evet, ne olmuş? Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Hayır, tabii ki değil." Kısa bir süre duraksıyorum. "Sadece... bunu benim için güzel bir şey yapmak istediği için yaptı. Hayatımdaki çoğu insan sadece mecbur oldukları için bir şeyler yaparlar - ailem de dahil."

"Özür dilerim Jack. İşleri düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum." Ses tonu gerçek bir empatiyle dolu. "Sadece asistanın olabilirim ama konuşmak istersen seni dinlemek için buradayım. Yalnız değilsin."

Birkaç kelimeyle bir şekilde dünyamı alt üst etti. Ona nasıl davrandığıma veya geçmişte ona söylediğim boktan şeylerin sayısına bakılmaksızın, bana hala nezaket göstermeye istekli.

"Bir daha asla kendin hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak istemiyorum, beni duyuyor musun?" Sesim tereddütsüz. "Sen benim asistanımdan çok daha fazlasısın. Hatta tüm üst düzey yönetici ekibimin toplamından bile daha değerlisin. Her müşteri görüşmesinde seni istememin bir nedeni var. Şirket sensiz aynı olmazdı... Ben sensiz aynı olmazdım. Seni uzun zaman önce terfi ettirmeliydim."

"Peki neden yapmadın?" diye soruyor ve ona gerçeği söylemek için içimde kabaran duyguları yutmak zorunda kalıyorum.

"Çünkü... Seni kaybedemem."

Son üç yıldır hayatımda değişmeyen tek şey o oldu. Her zaman belli etmesem de her sabah onun gülümseyen yüzünü görmeyi ve kahvenin tadını tahmin ederek ilk yudumu içmeyi iple çekiyorum. Presley'i kaybetme düşüncesi beni çılgına çeviriyor.

"Oh..." Söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi görünüyor ama sessiz kalıyor.

"Tatilinizi mahvetmemeliydim," diye itiraf ediyorum. "Noel zamanının senin için ne kadar önemli olduğunu bilseydim, bunu asla yapmazdım. Kendi önceliklerimi senin önceliklerinin önüne koymakla hata ettim ve özür dilerim."

"Hasta mısın?" Presley elini alnıma koyuyor. "Hayır mı?" Bu bir soru olarak ortaya çıktı.

"Aspen Grove'a geldiğimizden beri defalarca özür diledin, bu senin yapacağın bir şey değil. Benim tanıdığım Bay Sinclair hatalı olduğunu asla kabul etmezdi."

"Havada bir şey olmalı," diyorum şakayla karışık. "Öyle olmalı." Bana alaycı bir gülümseme veriyor.

"Sanırım yarın New York'a dönmeliyim. Noel'e sadece birkaç gün kaldı ve ben burada araya girmeden kutlama yapma şansın olmalı. Eminim kardeşlerin tatil dilek listeni tamamlamana yardımcı olmaktan mutluluk duyacaklardır."

Presley'den ayrılmayı düşündüğümde içimi bir korku dalgası kaplıyor ama o isterse giderim. Sebep olduğum baş ağrısı için en azından bunu yapabilirim.

"Gidemezsin." Sesini yükseltti. "Noel'e kadar kalacağına söz vermiştin ve bir dakika bile önce gidersen annem yıkılır."

"Böyle hisseden tek kişi o mu?" Aramızda kalan mesafeyi kapatıyorum.

"Jack-"

Kapının p e r v a z ı n d a n sarkan ökse otunu fark edince, "Vay canına," diye araya giriyorum.

O ne zaman oraya geldi?

"Sen ne-" Bakışlarımı yukarıya doğru takip ettiğinde Presley'nin ağzı bir "O" şeklini alıyor. "Annem bunu daha önce tatil pazarından almış olmalı."

"Sana ökseotunun altında bir öpücük borçlu olduğuma göre bu çok uygun."

"Bunun gerçekten iyi bir şey olduğunu sanmıyorum-" Onu belinden yakalayıp göğsüme doğru çektiğimde kısa kesiyor.

"Listendeki *her* maddeyi kontrol etmen konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun? Birini atladığın için pişman olmak istemezsin, değil mi?" Karşı koyamayarak alay ediyorum.

Presley tereddütle başını sallar.

"Ökseotunun altında büyümlü bir öpücümü hak ediyorsun ve bunu sana verecek olan da benim."

Çenesinin kenarından öpmek için eğildiğimde kaskatı kesiliyor. Yüzünü bana döndüğünde nefes alış verışı hızlanıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip ağzımı onunkinin üzerine kapatarak sahiplenici bir öpücük konduruyorum. Dilim dudaklarının kenarında dans ederek beni içeri alması için onu ikna ediyor ve beni içeri davet etmek için ağzını açtığında memnuniyetle inliyorum. Daveti damarlarımda akan bir ihtiyaç dalgası yaratıyor. Bir an bile düşünmeden onu kollarıma alıyorum ve o da içgüdüsel olarak bacaklarını belime doluyor, parmakları enseme kavıyor. İki adım ileri atıyorum, böylece sırtı kapı çerçevesine dayanıyor.

"Kahretsin, mükemmelsin benim küçük cadalom," diyorum dudaklarına karşı.

Presley'i öpmenin böyle hissettireceğini bilmiyordum -tutkulu, yoğun, doyumsuz. Bilseydim, tadına bakmak için asla bu kadar beklemezdim.

Alt dudağımı ısıırıyor, dilini ağzımın içine sokarken inliyor. Tadı nirvana gibi ve ben doyamıyorum. Sıkım göbeğine sürünüyor ve aramızdaki giysilere rağmen amının sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Kapıyı kim bıraktı-"

Kahretsin, yine mi?

Başımı geriye attığımda Johanna'nın koridorda durduğunu ve yüzünde geniş bir gülümseme olduğunu görüyorum.

"Anne," diye ciyaklıyor Presley utançla.

Göğsümü iterek tutuşumun kaymasına neden oldu. Kollarımdan düşüyor, neyse ki ayaklarının üzerine düşüyor, ancak yere çarptığında dudaklarından yüksek bir "umph" geçiyor.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Ben iyiyim," diye kestirip atıyor, sanki ilk kez öpüşürken yakalanan liseli çocuklarmışız gibi davranıyor. Johanna'nın tepkisine bakılırsa, yakalandığı şeyi hiç de umursamıyor.

"Ah canım. Bölmek istemezdim. Yemeğimi bitirmeye gidiyorum. İşin bitince ön kapıyı kapat." İkinci kez bakmadan koridora yöneldi.

Presley yüzünü ellerinin arasına gömerken yanakları kıpkırmızı olur. "Aman Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum."

Bana cevap verme şansı vermiyor, yanımdan geçip Johanna'yı mutfığa kadar takip ediyor. Ökseotunun altında tek başıma kaldım ve annesi araya girmeseydi ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini merak ettim.

"Uyanık olduğunu biliyorum."

Presley'nin çocukluk odasının kapı çerçevesine yaslanıp, kıvrılmış halinin battaniyenin altında hareket edişini izliyorum. Yatağında doğruluyor, lambayı yakmak için eğiliyor. Yumuşak parıltı onun bana doğru hançer gibi baktığını gösteriyor.

"Şimdi öyleyim," diye homurdanıyor. "Merdivenleri ne kadar gürültülü bir şekilde çıktığınızı düşününce kimin olmayacağını bilmiyorum."

Johanna bizi verandada yakaladıktan sonra Presley gecenin geri kalanında beni görmezden geldi. Akşam yemeğinden sonra kendini iyi hissetmediğini söyledi ve erkenden yattı. Annesi beni sessiz sinema oynamaya davet etti, ama ben

reddetti, onun yerine Mike'ın ofisine gitmek için izin istedim. Kendimi işe vermenin o yakıcı sıcak öpücüğü aklımdan çıkarmamı sağlayacağını umuyordum.

Olmadı.

Ereksiyonum, Presley'in düşünebildiğim tek şey olduğunun fiziksel kanıtı.

Odasına çıkmadan önce erkek kardeşlerinin gece için gitmesini ve ailesinin yatmasını bekledim. Daha fazla günaha girmemek için yerde uyumayı planlamıştım ama şimdi burada karşımda olduğuna göre planlarım değişti. Yeterince yeri var.

"Benden kaçmayı bıraktın mı?"

"Senden kaçmıyorum." Sesi meydan okuyan bir tona bürünüyor.

"Gerçekten mi? Peki, annen bizi öpüşürken yakaladığında kollarımdan atlamaya ya da Noel pazarında yaşadığımız o andan sonra kaçmaya ne diyorsun?"

"Çok konuşuyorsun," diye karşılık veriyor. "Geçen gün ailem buz pateni pistine geldiğinde beni resmen itip kaktın."

"Korkmuştum," diye itiraf ediyorum.

"Neden korkuyor olabilirsin ki?" diye soruyor, gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Sen."

"Ben mi?"

Yavaşça ona doğru yürüyorum, yatakta doğrulup sırtını yatak başlığına vurduğunda kıkırdıyorum. Artık kaçış yok, gidecek başka yeri yok.

"Bana daha önce hiç yaşamadığım şeyler hissettiriyorsun." Sesimi alçak ve sabit tutuyorum. "Eğer fark etmediysen, senden delicesine etkileniyorum ve şimdi ağzını ağzımda hissettiğime göre, seni tekrar öpme düşünceleriyle dolup taşıyorum."

"Bu olamaz." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Sen benim patronumsun ve ikimiz de işleri daha ileri götürürsek bunun sadece felaketle sonuçlanacağını biliyoruz."

Yorganı geri çekip yatakta ona katıldığımda ağzından yumuşak bir nefes kaçıyor.

"En azından bana bir öpücük daha borçlusun, sence de öyle değil mi?"

"Senin için çok kötü, hiç mis-" Arkamda sakladığım ökse otunu kaldırdığımda kısa kesiyor.

"Ne diyordun?" Yüzünden bir tutam saç alıp kulağının arkasına sıkıştırdığımda donup kalıyor. "O kadar güzelsin ki kafamı karıştırıyorsun," diyorum sessizce. "Bana benden etkilenmediğini söyle, ben de durayım. Söyle Presley, ben de çekip gideyim."

Konuşmayınca eğilip köprücük kemiği boyunca birkaç öpücük konduruyorum. Ben boynunu yalarken dudaklarından yumuşak bir inilti geçiyor. Çenesini nazikçe kavıyorum, burnumu yanağına sürüyorum, ağzına yaklaştığımda duraklıyorum, sessizce ilerlemelerime karşılık vermesi için onu cesaretlendiriyorum.

İnce parmaklarını saçlarıma batırdığında, içimde bir fitil ateşleniyor. Kolumu beline dolayarak onu kucağıma çekiyorum ve dilimi dudaklarının arasından geçirip ağzını hoyratça yalıyorum. Daha fazlası için yalvaran, mutlu bir ıstırap cehennemine dönüşene kadar durmuyorum.

Elimi uyku şortunun içine sokup girişiyle dalga geçiyorum.

"Siktir, bebeğim. Benim için sıırıslıklam olmuşsun."

İki parmağımı amına soktuğumda kalçalarını yukarı kaldırıyor, uyarılmasının kaba sesi odayı dolduruyor. Utanmadan avucumun içine sürünmesi çok seksi.

"Tanrım... Durma, Jack."

"Çok açgözlü bir amcığın var Presley."

Üçüncü parmağımı içeri sokup hızımı artırdığımda nefesi kesiliyor. "Boşalmam lazım," diye miyavlıyor.

"Ben ikna olmadım." Ses tonumu ciddi tutuyorum. "Gelmek mi istiyorsun? Bunun için yalvarman gerekecek."

"Ne-ne?" diye kekeliyor.

"Beni duydun, küçük cadaloz. İyi bir kız gibi yalvar bana, ben de gelmene izin vereyim... e n i n d e sonunda."

Başparmağımla klitorisini hafifçe okşarken "Çok sinir bozucusun" diye inliyor.

"Hoşuna gidiyor," diye alay ediyorum.

"Lütfen boşalmama izin ver... Lütfen Jack," diye mırıldanıyor vücudunu benimkine yapıştırırken, ulaşamayacağı bir serbestlik bulmak için delicesine çaresiz.

"Bence bu kadar iyi yalvardığın için bir ödülü hak ediyorsun, değil mi?" "Oh, evet, lütfen."

Atletinin altından tutup başının üzerinden çekiyorum ve dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyorum.

"Sen ne-"

"Kahretsin, bu memeler mükemmel," diye araya giriyorum.

Meme uçlarından birine hafifçe dokunuyorum, parmak uçlarımın altında anında sertleştiğinde memnuniyetle sırtıyorum. Yumuşak etini ısırarak hevesle ağzıma alıyorum.

"Siktir," diye haykırır Presley.

Diğer göğsüne geçip ona da aynı muameleyi yapıyorum. Meme uçlarına her ısırıkta verdiğim acı parıltısını memnuniyetle karşılarken zevk inlemeleri odada yankılanıyor. Sanki can simidiymişim gibi bana yapışıyor ve ben buna bayılıyorum. Saldırıma devam ederken, kalın parmaklarımı amına sokup çıkarırken, elim onun uyarılmasıyla sırlıslık oluyor. Onu tekrar tekrar kenara yaklaştırmak ihtiyacıtan yanıyor, tam serbest kalmanın zirvesine ulaştığında geri çekiliyor.

"Jack, lütfen," diye pantolonunu indirdi.

"Ne oldu? Neye ihtiyacın var?"

"Sikine. Sikine ihtiyacım var."

Bu cevabı beklemiyordum. Bu gece Presley ile seks yapmaya hiç niyetim yoktu.

"Prezervatifim yok, bebeğim."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim," diye atıldı, gözleri şehvetle alev alev yanıyordu.

"Üç ay önce test yaptırdığımdan beri kimseyle birlikte olmadım ve her zaman prezervatif kullanıyorum." *Şimdiye kadar.* "Bunu istediğine emin misin? Çünkü bir kez içine girdiğimde duramayacağım," diye uyarıyorum onu.

Şiddetle başını sallıyor. "Evet, eminim."

Presley benim felaketim olacak.

Gözlerimin önünde ahlaksız bir cadaloza dönüşüyor. Üzerimden kalkıp uyku şortunu ve külotunu çıkarıp yere atarken bakışları hiç değişmiyor. Tekrar kucağıma yerleştğinde, zahmetsizce pantolonumu çözüyor. Ereksiyon halindeki sikimi çıkarıp beni girişine doğru yönlendirdiğinde keskin bir tıslama çıkarıyorum. Aletimin ucunu alaycı darbelerle ona sürüyor.

"Becer beni, Bay Sinclair," diye miyavlıyor. "Sertçe sık beni." Yalvarması beni etkiliyor.

"Memnuniyetle, Bayan Stafford."

Belini kavıyorum, onu sikimin üzerine itiyorum, tek bir hamleyle kabzasına kadar sokuyorum. Amcığı içime girdiğinde etrafımda kenetleniyor ve omuzlarımı kavıyor, tırnakları derime batarken, birbirine karışan iniltilerimiz odayı dolduruyor.

"Vay anasını. Çok sıkı olmuşsun."

Aletimin üzerinde zıplarken onu sabit tutuyorum, her itişte sırtını kamburlaştırıyor. Beni geri dönülmez bir şekilde büyüğü altına aldı ve bu kadın tarafından sahiplenilme hissinin tadını çıkarmaktan başka seçeneğim yok.

"Oh, evet," diye haykırıyor bana binerken.

"Kahretsin bebeğim, sen benim sikimi almak için yaratılmışsın." Ağzımı onunkinin üzerine eğdim, kalçalarını onunkilerle aynı hizaya getirip hızımızı artırırken onu hararetle öptüm.

"Gelmeye hazır mısın?"

"Uzun zamandır hazırım," diye sızlanıyor.

Sabırsızlığına kıkırdıyorum, klitorisini çimdiklemeden önce ona herhangi bir uyarıda bulunmadan, onu kenardan aşağı gönderiyorum. Presley'nin çözülüşünün güzel görüntüsü karşısında içimde süzülen zevk dalgaları gibi kükrüyorum. Orgazmlarımızı birlikte atlatırken onu sıkıca tutuyorum.

"Siktir, ne kadar iyi bir kızsın, sikime boşalıyorsun." Burnumu boynuna sokup vanilya ve gül karışımı kokusunu içime çekiyorum. Acı çekmesine neden olmak istemediğim için onu dikkatlice üzerimden kaldırıyorum. Karışık döllerimizin kalçasından aşağı damlayışını izlerken bir iniltiyi daha bastırıyorum.

Yavaşça içinden çıkıyorum.

"Beni sadece bir kez mi becereceksin?" Suratını asıyor, gözlerindeki parıltıyla benimle alay ediyor.

Onunla işimin bittiğini düşünmesi çok sevimli. İkimiz de kemiksiz ve doygun olana kadar durmayacağız.

"Hiç duşta seks yaptın mı?"

Başını sallar.

"Seni bir ziyafet bekliyor." Sırıttıyorum.

"Bekle." Ben kıpırdayamadan elini sıkıca göğsüme koydu. "Bunun bir anlamı olamaz," diye ağzından geçiriyor. "Sadece eğleniyoruz, değil mi? Çünkü bunun iş ilişkimizi zorlaştırmasını istemiyorum."

Buna nasıl cevap vermem gerekiyor? Az önce yaptığımız şey *eğlenmekten çok* daha fazlasıydı. Ben onun mükemmel vücuduna taparken Presley'nin bana binmesi benim için beden dışı bir deneyimdi. Şimdi onu bir kez becerdim, bunu bana izin verdiği kadar sık yapmaya niyetim var. İş ve zevk arasındaki çizgiyi bulanıklaştırdık, en azından benim kitabımda ve artık geri dönüş yok.

"Tabii ki hayır." Karşıma bir yalan daha mı eklendi? "Hadi seni duşa sokalım. O sıcak amcığının içine tekrar gömülmek için bir saniye daha bekleyemem."

Presley onu omzuma atıp banyoya doğru yürüdüğümde sevinçle ciyaklıyor.

8

PRESLEY

Pencereden süzülen güneşe ve etrafıma sarılmış sıcak bir bedene uyandım. Başımı arkaya doğru eğdiğimde Jack'in mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum, kolları belime sıkıca sarılmış. Dün geceyi düşündüğümde dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Söz verdiği gibi duşta seks yaptık, hem de iki kez. Beni yatağa geri götürdüğünde hala ıslaktık, beni altına yatırdı ve boşalmama izin vermeden önce saatler gibi gelen bir süre boyunca beni deliliğin sınırına sürükledi. Adam yönetim kurulu odasında hesaba katılması gereken bir güç olarak kabul edilebilir, ancak dün gece yatak odasında tam bir seks tanrısı olduğunu öğrendim.

Sonunda yorgunluktan yere yığıldığımızda, beni yanına çekti ve kollarına sarılmış bir şekilde uykuya daldım; memnun ve tatmin olmuş bir şekilde.

Neyse ki ailemin odası evin diğer tarafında, çünkü bizi duymuş olsalardı çok utanç verici olurdu.

Jack'e beni o şekilde becermesi için yalvarırken bana ne oldu hâlâ emin değilim. Merdivenlerden çıktığını duyduğumda, onu görmezden gelmeye ve ökseotunun altındaki öpüşmemiz hiç olmamış gibi davranmaya niyetliydim. Ama sonra onu kapıda dururken gördüm, kot pantolon ve tişört giymiş olmasına rağmen seksapelin timsali gibiydi. O ökseotunu çıkardığında, ben gidiciydim.

Sanki ona olan çekimim onun için çalıştığım bunca yıl boyunca uykudaydı ve gerçek arzularım şimdi uyanıyor. Daha fazla zaman

İş dışında birlikte vakit geçirdikçe aramızdaki bağ daha da güçleniyor, ancak eylemlerimizin eninde sonunda bir karşılığı olacağı gerçeğini de göz ardı etmek mümkün değil.

Jack arkamda kıpırdanıyor ve dudakları boynumu okşarken tüylerim diken diken oluyor.

"Günaydın, güzelim."

"Günaydın, Bay Sinclair." Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Şimdiye kadar kalkıp çalışmadığınıza şaşırdım."

"Yatakta kalmak için çok iyi bir nedenim var, sence de öyle değil mi?"

"Mmhmm," diye mırıldanıyorum. "Yine de kollarında uyandığımda şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bana pek sarılan biri gibi gelmedin."

"Muhteşem bir kadın bana bebek bir koala gibi yapıştığında ancak bu kadar dayanabilirim."

"Yine mi geldin?" Şaşkınlıkla söylüyorum.

"Buraya geldiğimizden beri her sabah, sen neredeyse üzerimde yatarken uyandım." Yumuşakça kıkırdıyor.

"Aman Tanrım." Ellerimle yüzümü kapattım. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü beni yerde uyutmaya çalışacaktın ve bu asla olmayacaktı." Ellerimi tutup yüzümden uzaklaştırıyor. "Eğer dün gece bir gösterge olduysa, umursamadığım çok açık olmalı."

"Bunu beni daha iyi hissettirmek için söylüyorsun."

Jack bana ciddi bir bakış attı. "Bana güvenin, Bayan Stafford. Size yakın olmaktan zevk almasaydım sizi becermezdim." Parmağıyla dudaklarımda hafifçe iz bırakıyor.

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısınız, Bay Sinclair?"

"Bay İyi Adam olsaydım beni bu kadar sevmezdin. Belli ki daha huysuz, daha yaşlı, daha bilge erkeklere karşı bir ilgin var," diyor gözlerinde bir parıltıyla. "Patronun olmam karışıma sadece bir heyecan katıyor."

Bu adam başımın belası olabilir ama haklı. Patronum olması ve benden büyük olması onu fena halde cazip ve karşı konulmaz kılıyor.

"Huysuz mu? Kesinlikle. Daha yaşlı mı? Evet. Daha akıllı? Hiç şansın yok," diye kışkırtıyorum onu. "Erkek arkadaşım gibi davranmak gibi dahiyane bir fikre sahip olduğunu düşünürsek."

Ne olduğunu anlamadan beni sırtüstü çevirdi ve başımın dönmesine neden oldu.

"Şu anki konumumuzu düşünürsek, bence harika bir hamleydi." Jack üzerime tırmanıyor ve ben de içgüdüsel olarak bacaklarımı onun kalçalarına doluyorum.

Yanaklarımı kavırıyor, üst dudağımı emmekle dilini ağzımda gezdirmek arasında gidip geliyor. Beni coşkuyla öpüyor, sanki açlıktan ölüyormuş gibi, ona istediği her şeyi ve çok daha fazlasını vermek istememe neden oluyor.

İçten içe yanan arzularım canlanıyor, beni ateşliyor.

Parmaklarımı Jack'in saçlarına doluyorum. Yetenekli dili benimkiyle iç içe geçerken inlemelerim öpüşmemizde yankılanıyor, beni nefessiz bırakıyor ve tekrar becerilmek için yalvarıyorum. Sarhoş edici kimyamız çıldırtıcı ve tek odağım kalçamdan aşağı kayan eliyken, kapının çalındığını neredeyse kaçırıyorum.

"Presley, kahvaltı hazır. Birazdan aşağı inecek misin?" diye sesleniyor annem koridordan.

"Teşekkürler anne. Hemen çıkıyoruz," diye ciyaklıyorum ve Jack'in göğsüne yaslanıyorum ancak ayak seslerinin azaldığını duyduğumda. "Çok kötü bir zamanlaması var."

"Buna annelik sezgisi deniyor," diye dalga geçiyor. "Haydi. Babanı buraya göndermeden önce harekete geçsek iyi olur." Alnımdan öpüyor ve bana şakacı bir göz kırpmıyor.

"Cidden, bunlar yediğim en güzel krepler. Teşekkürler anne."

Ağzıma bir çatal dolusu daha tıkıyorum. Eve yaptığım ziyaretlerde en çok sevdiğim şeylerden biri de onun olağanüstü yemekler yapması.

"Benim için zevk, tatlım."

Normal davrandığı için rahatladım, bu da ya daha önce yatak odama geldiğinde bir şey duymadığı ya da en azından numara yaptığı anlamına

geliyor.

o yapmadı.

"Birileri bu sabah çok iştahlı... Bunun özel bir nedeni var mı?" Dylan bana temkinli bir bakış attı.

Jack'le beni kahvaltıya inerken merdivenlerde öpüşürken yakaladı, bu da onun huysuz ruh halini açıklıyor olabilir.

"Hayır. Sadece annemin yemeklerini seviyorum, hepsi bu." Ona kendini beğenmiş bir gülümseme veriyorum. "Babam ve Lola nerede?"

"Buraya geldiğimizde garaj yolunu kürekle kazıyordu ve onu kardan adam yapmasına yardım etmesi için kandırdı."

Elbette, arka bahçeye bakan tavandan tabana pencerelerden dışarı baktığımda, babamın bahçede dev bir kartopunu ittiğini, Lola'nın da arkasında havuç ve silindir şapkayla yarıştığını görüyorum.

"Oh, Tanrım. Zavallı Lola," diyorum sempatik bir şekilde. "Kimse ona babamın kardan adam yapma konusunda berbat olduğunu söylemedi mi? Aksesuarları eklemeye vakit bulamadan hep devriliyorlar."

"Elinden geleni yapıyor canım," diyor annem ocağın başındaki yerinden. "Kahvaltını bitirdikten sonra neden dışarı çıkıp yardım etmiyorsun? Zavallı kardan adamın dik durmasını sağlayabilirsin."

"Bunu planlıyorum." Bu yıl resmi tatil istek listemde olmayabilir ama ailemle yeni anılar biriktirme fırsatını kesinlikle kaçırmayacağım.

Ve Jack.

"Dylan, kardeşlerin nerede?" diye soruyor annem. "Presley şehirdeyken kahvaltıdan kaçmak onlara göre değil."

"Bu sabah halletmeleri gereken bir iş vardı," diyor üstü kapalı bir şekilde.

"Yarın öğleden sonra yıllık tatil filmi maratonumuz için herkesi burada beklediğimi bilmelerini sağla. Baban ve ben o zamana kadar dönmüş oluruz."

Ailem her yıl tatillerde bir geceliğine Clara teyzemi ziyaret etmek ve çiftliğinde ona yardımcı olmak için Spring Haven'a üç saatlik bir yolculuk yapar. Genelde ben de peşlerine takılırım ama bu yıl Jack'le evin bize kalacağını düşünerek geride kalmaktan mutluyum.

"Merak etme anne. Hepimiz orada olacağız," diye güvence veriyor Dylan. "Bugünkü programında ne var?" Sorusunu bana yöneltiyor.

"Jack ve ben Winter Woodland'e uğrayacağız. Bayan Taylor'la konuştum ve bu sabah son bir balsam göknarı sevkiyatı beklediğini söyledi."

Dylan Noel arifesinde hepimizin süslediği ağacı seçen kişi olmayı sevdiğimi biliyor. Ortaokul yıllarımdan beri bu bir gelenektir.

"Bana bir iyilik yapabilir misin?" diye sorar. "Neymiş o?"

"Yapmam gereken son dakika alışverişleri var. Onun yerine bu öğleden sonra Lola'ya bakabilir misin?" Bana yalvaran bir bakış attı. "Jack benimle gelebilir ve biz şehirdeyken sana en iyi ağacı alırız. Kamyonuma yükleyip buraya getiririz."

Ağaç seçme deneyimini her zaman sevmişimdir ama Lola'yla vakit geçirebileceğimi düşünürsek bu yıl gitmesem de olur.

Jack'e dönmeden önce ona "Evet, bu işe yarar," dedim. "Senin için sorun olmadığı sürece."

"Sorun değil."

Endişeli ifadesi beni ikna etmiyor ama yine de teşekkür etmek için ona bir gülümseme sunuyorum.

Dylan, Jack'i eve getirmeme pek sıcak bakmadı, umarım mükemmel Noel ağacını seçerken birbirlerini daha iyi tanıyabilirler. Sadece umut edebiliriz.

9

JACK

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdandım.

Dylan ve ben Winter Woodland'in boş ağaçlık alanının dışında duruyoruz, devasa bir "Tükendi" tabelası tel örgülerden sarkıyor.

"Anlamıyorum. Yeni bir teslimat daha geldiyse nasıl tükenmiş olabilir? Presley her zaman seçebilecekleri bir sürü ağaç olduğunu söylemişti."

"Bilmiyorum." Dylan omuz silkiyor. "Bu yıl iyi bir hasat yapamamış olmaları."

"Bir sonraki kasabaya gidip orada var mı diye bakalım mı?"

"Ağaç parkı olan en yakın şehir 60 mil uzakta. Ayrıca, ağaçlarını aynı çiftlikten alıyorlar, bu yüzden tükendiklerini garanti ederim. Başka bir alternatif daha var," diye öneriyor Dylan. "Yine de sizi uyarmalıyım, ciddi bir el emeği gerektirecek ve yüreği zayıf olanlara göre değil."

"Ne oldu?" Presley'nin süsleyecek bir ağacı olmadığı için ne kadar üzüleceğini bildiğimden ve onu gülümsetmek istediğimden soruyorum.

"Bir tanesini kendimiz kesebiliriz," diyor Dylan heyecanla. "Bir tane bulabileceğimiz mükemmel bir yer biliyorum. Harrison bu öğleden sonra işle uğraşıyor ama Cash müsait olacak. Evine uğrar ve onu alırız. Garajında kullanabileceğimiz bir baltası var."

İçimden bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor ama sağlam bir planı olmasaydı bunu önermezdi. *Değil mi?*

"Tamam, tabii. Hadi yapalım."

Verdiğim karardan pişman olacağım düşüncesini bir kenara itiyorum.

"Bundan emin değilim," diyorum kuşkuyla. "Buraya gelirken üç tane *İzinsiz Girilmez* tabelası geçtik."

Cash, "Biz iyiyiz," diyerek endişelerimi geçiştirdi.

Sonunda kenara çekmeden önce kasabanın eteklerine ve birkaç mil toprak yola gittik. Dylan'ın birkaç ağacı incelemeye devam ettiği yoldaki bir virajın etrafından dolaştık.

Güneş ufku altına düştüğü için sıcaklık düştü ve ellerimi sıcak tutmak için birbirine sürtüyorum. Presley'i dinleyip daha sıcak tutan bir palto giymeliydim ama ıssız bir yerde yürüyüşe çıkmayı beklemiyordum.

"İşte bu." Dylan orta boy bir balzam köknarına el sallıyor. "Annemle babamın oturma odasına çok yakışacak. Sence de öyle değil mi Cash?"

"Evet, bu harika," diye coşkuyla yanıtlıyor Cash.

"Kesmek için izin almamız gerekmiyor mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Sahibiyle arkadaşız. Onlar için sorun olmaz," diye yanıtlar Cash.

"Emin misiniz?"

"Evet, bu kadar endişelenme."

"Bunun Presley'nin en sevdiği tatil geleneklerinden biri olduğunu biliyorsun... Onu hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?" Dylan dürtüyor.

"Hayır, tabii ki değil."

Presley benim için çok şey yaptı, en azından ona bu ağacı alabilirim.

"Hava kararmadan ağaçları kesmeye başlasan iyi olur." Dylan bana o ana kadar elinde olduğunu fark etmediğim bir balta uzatıyor ve sonra Cash'le birlikte kamyonu doğru gitmeye başlıyorlar.

"Bekle, nereye gidiyorsunuz?" Bunu daha önce hiç yapmadığım için kesecek olanların onlar olacağını düşündüm.

"Kamyonu daha yakına getireceğiz, böylece ağacı o kadar uzağa taşımak zorunda kalmayacağız."

"Tamam..."

Önümdeki ağaca bakıyorum, nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Cash'in yardım etmek için geride kalıp kalamayacağını sormak için arkama bakıyorum ama kardeşler çoktan virajın etrafında kaybolmuşlar.

Baltayı iki elimle kavriyorum ve bir hamle yapıyorum, ağacı tamamen ıskalıyorum ve bıçağın kara saplanmasına neden oluyorum.

Bu düşündüğümünden daha zormuş.

Ağaç gövdesinin ortasıyla birleşen başka bir vuruş yapmadan önce tutuşumu sıkılaştırıyorum, vuruş ormanda yankılanıyor.

Her birkaç salınımdan sonra alnımdaki teri silerek sabit bir ritimle devam ediyorum. Dylan döndüğünde kesinlikle benimle yer değiştirmesini

sağlayacağım. Bunun ciddi bir el emeği gerektireceğini söylerken şaka yapmıyordu. Her geçen saniye daha da yaklaşan bir siren sesi duyduğumda muhtemelen yolun yarısına gelmiştim. Bir polis arabası köşeden hızla gelip

birkaç adım öteye park ettiğinde salınımin ortasında durakladım - farları doğrudan beni hedef aldı.

Şerif üniforması giymiş, uzun boylu, geniş omuzlu bir adam araçtan iner.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağılıyor bana doğru hışımla gelirken.

"Bir Noel ağacını kesiyorum..." İtirafımdan utanıyorum. Belki de ben ne istediğini öğrenene kadar bilgi vermemeliydim. "Bir sorun mu var memur bey?"

"Yani özel mülkiyetteki bir ağacı kestiğinizi kabul ediyorsunuz? Bunun için izniniz olmadığını varsayıyorum."

Kahretsin.

Baltayı dikkatsizce yere fırlatıyorum. Artık bir işime yaramayacağından değil.

"Stafford kardeşlerle birlikteyim," diye bilgi veriyorum ona, buralarda herkesin onları tanıdığını varsayarak. "Kasabada ağaç bulamadığımız için sahipleri bize ağaç kesme izni verdi."

En azından bana böyle söylediler, ama şimdi şüphelerim var.

"İyi deneme," diye homurdanıyor şerif onaylamayarak. "Herkes Aspen Grove şehrinin bu mülkün sahibi olduğunu biliyor ve bu bölgedeki ağaçları kesmek

kesinlikle yasaktır. İzinsiz girme ve mülke zarar verme suçlarından tutuklusunuz."

Ne oluyor be?

"Dinle, neden Dyl'i beklemiyoruz-"

"Bana ellerini göster," diye bağıyor.

Kılıfındaki silahı gördüğümde sertçe yutkundum. Muhtemelen en iyisi işbirliği yapmam ve karakola gittiğimizde bu işi halletmemiz. Ellerimi uzatıyorum ve şerif onları arkamdan bükmekte tereddüt etmiyor. Bileklerimi sıkıca kelepçeliyor, metal derime batıyor.

"Hadi gidelim." Ekip arabasına doğru ilerliyor.

Dylan ve Cash neden hala dönmedi?

Başka bir şey söylemeden, düşünceli şerif beni karda sürüklüyor. Arabasına vardığımızda beni arka koltuğa itiyor ve kapıyı arkamdan çarpıyor. Toprak yolda ilerlerken Dylan'ın kamyonetinin daha önce park ettiğimiz yerde olmadığını fark ediyorum.

Bir dönüş daha yaptığımızda yolun diğer tarafındaki kamyonu görüyorum. Dylan, Cash ve Harrison rahatça kaputa yaslanmışlardı. Tam şerife kenara çekmesini söyleyecektim ki, şerif şapkasını onlara doğru uzatıyor, onlar da el sallayıp bana doğru bakıyorlar.

Ne oluyor lan? Harrison nereden çıktı?

O piçlerin bana tuzak kurduğuna eminim.

"Kalk ve parla prenses," diye gürlüyor alçak bir ses

uykumda. "Bok gibi görünüyor," diyor başka bir ses.

"Hapishanede bir gece geçirmek insana bunu yapar. Bu onu haklı çıkarır."

Son ses beni oturur pozisyona getirdi ve eklemlerime vuran acıdan inledim. Bu bir rüya değildi, geceyi gerçekten hapiste geçirdim.

İşbirliğine yanaşmayan şerif beni şehrin merkezindeki polis karakoluna götürdü. Beni karakola doğru sürüklerken görünürde başka kimse yoktu.

Bina. Telefon görüşmesi yapmama izin vermedi ve beni bir hücrede aç susuz bıraktı. Klimayı da açtığından eminim çünkü dün gece buzlukta uyumuş gibi hissettim.

Küçük odayı tarıyorum, Stafford kardeşlerin hücrenin dışında durduğunu görünce kısa kesiyorum. Harrison parmaklıklara yaslanmış sırtıyor, Dylan kahve fincanından bir şeyler yudumluyor ve Cash de benim fotoğraflarımı çekerken kıs kıs gülüyor.

"Şunu keser misin?" Harrison sert bir şekilde söylüyor.

"Ne?" Cash omuz silkiyor. "İnan bana, ileride ona şantaj yapmak istersek bunlar çok işimize yarayacak." Kamerasını işaret ediyor.

Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum.

"Presley nerede? Erkek arkadaşını taciz ettiğini biliyor mu?" Homurdanıyorum.

"Lola'yla birlikte bizimkilerin evinde," diyor Dylan. "Ve şu 'erkek arkadaş' saçmalığını da kes. Gerçekte kim olduğunuzu biliyoruz *Bay Sinclair*."

Hay sikeyim.

"Kız kardeşimize bulaşmaman konusunda seni uyarmıştım." Dudaklarından sinsi bir gülümseme geçiyor, açıkça ayrıntılı bir yalanın içinde yakalandığını düşündüğünü gösteriyor.

"Seni orospu çocuğu," diye hırladım. "Beni tutuklatmaya ve pis bir nezarethaneye kapatmaya hakkın yoktu."

"Her türlü hakkımız vardı." Harrison bir adım daha yaklaşır. "Son üç yıldır Presley'nin hayatını cehenneme çevirdin," diyor. "Sende tanıdık bir şeyler olduğunu biliyordum ve basit bir Google araması da patronu olduğunu doğruladı. Asıl soru şu: Neden onunla birlikte eve geldin? Ve neden onun erkek arkadaşymış gibi davrandın? İş yerinde ona eziyet etmek yetmiyor mu?" Delici bakışları inatçı ve cevaplarını alana kadar buradan çıkmamın hiçbir yolu yok.

"Şirketimin geçen hafta sonuçlandığı bir satın alma işleminde onun yardımına ihtiyacım vardı. Seyahatini yeniden planlamayı reddedince, onun yerine buraya gelmeyi önerdim. Buraya geldiğimizde ailenizin benden ne kadar hoşlanmadığını duyunca, onun patronu olduğumu paylaşmama gerek olmadığı konusunda anlaştık. Annen kim olduğumu sorduğunda, Presley'nin erkek arkadaşı olduğumu ağzımdan kaçırdım. Hepsi bu kadar."

"Seni yalancı piç," diye bağıyor Dylan. "Dün seni onunla öpüşürken gördüm. Neden ondan bu şekilde faydalaniyorsun? New York'a döndüğünde bir kenara atabileceğin bir eşya değil o."

"Bunu asla yapmam. O benim için çok şey ifade ediyor." "Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor.

"Kız kardeşini kullanmıyorum... Ona karşı hislerim var," diye itiraf ediyorum, Dylan bu konuşmayı yapmak istediğim biri olmasa da.

"Ne tür duygular?"

"Tek söyleyebileceğim kız kardeşinin beni deli ettiği. Ofisime girdiği ilk günden beri aklımda hep o var. Aspen Grove'a geldiğimizden beri her düşüncemi o tüketiyor ve işlerin eskisi gibi olmasını istemiyorum."

"Vay anasını, ondan gerçekten hoşlanıyorsun." Dylan şaşırmış görünüyor.

"Evet, öyle. İnanılmaz derecede zeki ve baş belası olduğumda beni uyarmaktan çekinmiyor. Ayrıca, hayatımda gördüğüm en güzel kadın."

"Anladık. Bizi saçma sapan ayrıntılardan kurtarabilirsin." Cash tiksintiyle burnunu kırıstırır.

Harrison hücre kapısını açıp dışarı çıkmamı işaret ederken menteşelerin gıcırdama sesi odayı dolduruyor. "Vardiya değişmeden ve insanlar soru sormaya başlamadan gitsek iyi olur."

"Bekle, yani hiçbir şeyle suçlanmıyor muyum?" Bunu nasıl yapabildikleri konusunda kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Hayır, Landon'la lisede birlikte hokey oynamıştık ve bana bir iyilik borcu vardı" diyor Harrison.

"İnanılmaz," diye yakınıyorum. "Gerçekten kimin arazisindeydik?" "Benim," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap veriyor.

Şaka yapıyor olmalısın.

"Küçük gösteriniz sayesinde Presley'nin hâlâ süsleyecek *gerçek* bir ağacı yok ve yarın Noel Arifesi," diyorum onlara, maskaralıklarının Presley'nin tatil geleneklerini kesintiye uğratmasından rahatsız olarak.

"Merak etme." Dylan sırtıma bir tokat attı. "Ambarımda elli tane balsam köknarım var, seçebilirsin."

"Bekle... Sen-"

"Bir sürü Noel ağacı aldın da gidip birini kendin mi kesmek zorunda kaldın?" diye araya giriyor. "Kesinlikle öyle yaptım. Bayan Taylor'ın bana iki yüz dolar daha ödetmesinden bahsetmiyorum bile."

"Lanet olsun." Çok kızgınım ama Presley'nin arkasını kollayan ağabeyleri olduğu için de mutluyum. "Lola büyüdüğünde onunla çıkan zavallılar için üzülüyorum. Çok kötü durumdalar."

Dylan alçak bir hırıltı çıkarır. "Lola otuz yaşına kadar kimseyle çıkmayacak. Daha da iyisi, onu bir manastıra katılmaya ve bekarlık yemini etmeye ikna edeceğim."

"Nasıl gittiğini bana haber ver." Hücreden çıkarken sırtını sıvazladım. Presley'e dönmek için sabırsızlanıyorum.

10

PRESLEY

Ön kapının açılma sesiyle koltuktan fırladım.

Geri döndüler.

Koridora ulaştığımda, Jack'in içeri adım attığını görünce kalbim sıkışıyor. Buruşuk kıyafetleri, dağınık saçları ve gözlerinin altındaki koyu halkalar seksapeli azaltmıyor. Hiç düşünmeden kollarına atılıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Çok endişelendim," dedim ona.

Çenemi nazıkçe kaldırarak bakışlarıyla buluşmam için beni zorluyor.

"Bu tür bir karşılamaya alışabilirim." Kıkırdıyor, kucaklaşmamızdan geri çekiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Seni özledim Presley."

Verdiği yanıtın gerçek olup olmadığını anlamak için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Şov yapmıyor çünkü erkek arkadaşım gibi davranıyor. Beni gerçekten özlediğini söyleyebilirim ve bunu nasıl bağdaştıracağımdan emin değilim. Bunun uygun bir anlaşmadan başka bir şey olmaması gerekiyordu, ama hızla çok daha fazlasına dönüştü.

En azından benim için.

Kardeşlerimin onun arkasında durduğunu fark edince gerildim.

"Dün gece ne oldu? Sadece birkaç saatliğine gitmiş olman gerekiyordu."

Harrison ve Cash'in yüz ifadeleri okunamazken, Dylan eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi görünüyor. Hiç iyi bir poker oynamamış.

Bu yüz, biz büyürken her zaman benim avantajıma çalışmıştır ve şu anda da benim lehime çalışıyor.

"Bu uzun bir hikâye," diyor Jack.

"Bu bir cevap değil," diye azarlıyorum. "Gerçekten Dylan'ın evine futbol izlemeye mi gittin? Erkek erkeğe vakit geçirdiğinizi söyledi, ne demekse artık." Tırnak işareti koyarak bunun saçmalık olduğunu bildiğimi hepsine gösteriyorum. "Telefonuna cevap vermeyince endişelendim."

Jack Dylan'a bakar ve bir kahkaha patlatır.

Bu sese bayılıyorum.

Jack'in içten kahkahasını kaç kez duyduğumu bir elin parmakları kadar sayabilirim ve biri hariç hepsi Aspen Grove'a geldiğimizden beri. İlki Sinclair Group'taki ilk günümdeydi.

"Bu kadar komik olan ne?" Merakla sordum.

"Erkek erkeğe kaynaşma zamanı mı? Gerçekten mi Dylan, yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Jack alay ediyor. "Kardeşlerin patronun olduğumu öğrendiler ve intikam almaya karar verdiler."

Olamaz.

Kardeşlerime inatçı bir bakışla bakıyorum. "Ne. Ne. Ne. Yaptınız?"

Lisedeyken eşek şakalarının ustasıydılar, bu yüzden Jack'e yapabilecekleri potansiyel şakalar sonsuzdu.

Dylan, "Winter Woodland'in ağaçlık alanını boşalttık, bu yüzden Jack özel mülkten bir ağaç kesmek zorunda kaldı," diyor.

Eğer geçmişteki maskaralıkları bir şey ifade ediyorsa, bundan sonra ne olacağı konusunda oldukça iyi bir fikrim var.

"Patronumu geceyi hapiste geçirmeye sen mi zorladın?" Sabırlı olmak için dua ederek burnumun kenarını sıkıyorum.

"Evet!" Cash haykırıyor. "Fotoğrafları görmek ister misin?"

Buna inanamıyorum.

Şu ana kadar sessiz kalan Harrison'a dönüyorum. "Senin daha büyük, daha bilge bir kardeş olman gerekiyordu. Tüm bunlar olurken sen neredeydin?"

"İş," diyor soğukkanlı bir ifadeyle.

"İşmiş, hadi oradan," diye sesleniyorum ona. "Ben aptal değilim. Bütün bu tertibin her yerinde sen varsın, özellikle de yeni şerifin *senin* arkadaşın olduğunu düşünürsek."

"Kimin karıştığının ne önemi var? O piç bunu hak etmişti." Jack'i işaret ediyor. "Ailemize yalan söyledi ve senden faydalandı. Kim olursa olsun, kimsenin küçük kız kardeşime bulaşmasına müsamaha göstermeyeceğim."

"Evet, bunu hak etti," diye ekliyor Cash.

Dylan ekliyor: "Kendimizi savunmak için, sana zarar verirse bunun sonuçları olacağı konusunda onu birkaç kez uyardık."

Tanrım, kardeşlerim aptal. Koruyucu, son derece sadık *aptallar*.

"Şaka yapıyor olmalısın." Dylan'ın kafasına bir şaplak attım. "Sizin neyiniz var çocuklar? Ben kendi başımın çaresine bakabilecek yetişkin bir kadını. Sizin karışmanıza ve bir avuç ergen gibi davranmanıza ihtiyacım yok," diye yakınıyorum.

"Heyecanlandığında çok seksi oluyorsun," diye fısıldıyor Jack kulağıma.

"Paçayı kurtardığını sanma," diyorum ona. "Eğer bu küçük numaraları yüzünden beni kovarsan, Cash'e o fotoğrafları öyle hızlı yayınlattırım ki neye uğradığını şaşırırsın."

Bunu yapacağını sanmıyorum, özellikle de birlikte yattığımızı düşünürsek, ama kardeşlerimin onu tutuklatmasından mutlu olacağından şüpheliyim.

"Whoa." Jack savunmak için ellerini kaldırdı. "Seni asla kovmam Presley. Kardeşlerinin yaptıklarından hoşlanmıyor olabilirim ama sana göz kulak olmalarından memnunum. Ayrıca, artık hepimiz iyiyiz, değil mi çocuklar?"

"Sanırım o kadar da kötü değilsin," diye homurdanıyor Dylan. "Ama uyarım hâlâ geçerli. Presley'e bir daha bulaşırsan dün gece olanlar çocuk oyuncağı gibi görünür."

"Hepimiz iyiyiz." Cash sırtıyor.

"Harrison?" Onu zorluyorum.

"Evet, her neyse," diyor kayıtsızca. İşe yaramak zorunda.

"Bunun hallolduğuna sevindim." Ellerimi çırpıyorum. "Şimdi hepimiz bundan annemle babama bahsetmeyeceğimiz konusunda anlaşalım."

"Oh hayır." Harrison başını sallar. "Onlara kesinlikle söylemelisin, ama Noel'den *sonra*. Annemin en sevdiği tatili mahvetmeyeceğiz."

"Peki," diye homurdandım. "Noel'den *sonra* söylerim. Mutlu musun?"

Noel ağacının yumuşak ışıltısı ailemin oturma odasını aydınlatıyor ve yanından her geçtiğimde beni gülümsetiyor.

Hapishane fiyaskosu çözüldükten sonra, Dylan Winter Woodland'in ağaç deposundan el koyduğu ağaçlardan birini alıp buraya getirirken ben de kahvaltı için pastırma ve yumurta yaptım. Lola ve Jack ağacımızı süslememe yardım ettiler ve kardeşlerim de kalan ağaçları bölgedeki ailelere teslim ettiler.

Dün Bayan Taylor, kardeşlerim arsayı temizledikten sonra ağaç almak için duran herkesin isimlerini ve adreslerini titizlikle toplamış, ertesi gün ücretsiz olarak ağaçlarını alacaklarına söz vermişti. Sebep olduğu tüm sorunların faturasını Dylan'ın ödemesi konusunda ısrar etti.

Söz verdiğim gibi, ailem bu öğleden sonra eve geldiğinde hepimiz yıllık tatil filmi maratonumuzu başlatmak için bekliyorduk. Biz *Elf*, *Polar Express* ve *Frosty the Snowman* filmlerini izlerken annem de meşhur acı biberini ve sıcak çikolatasını yaptı.

Harrison ve Cash üçüncü filminden sonra en sevdikleri yerel bira fabrikası olan Old Mill'de bazı arkadaşlarıyla buluşmak üzere ayrıldılar.

"Baba, eve gitmek zorunda mıyız? Kalıp bir film daha izleyemez miyiz? Üstünde kiraz olsun lütfen." Lola en iyi köpek yavrusu gözlerini gösteriyor.

"İyi deneme, uğur böceği," diyor Dylan. "Yatma vaktin çoktan iki saat geçti." Elini kaldırarak kızın tartışmasını engelliyor. "Yarın Noel arifesi, unuttun mu? Buraya gelip Gigi'yle kurabiye yapacağız, böylece Noel Baba için biraz bırakabiliriz."

Lola'nın ruh hali bir anda kasvetten coşkuya dönüşür.

"Yaşasın! Gigi, sabırsızlanıyorum!" Anneme kocaman sarılmak için koşuyor. "Marlow'a götürmek için fazladan kurabiye yapabilir miyiz?"

"Marlow kim?" diye soruyor annem.

"Yeni komşumuz." Lola ışıldıyor. "Güneşe benzeyen parlak sarı saçları var ve gözleri çok havalı - biri mavi diğeri yeşil. Çok güzel bir kız. Ve Waffles geçen gün benimle oynamaya geldi, çok eğleneliydi." Lola bir anda kıkırdamaya başlıyor.

Annem ona sorgulayan bir bakış attıktan sonra Dylan, "Waffles Marlow'un köpeği," diyor. "Geçen gün çitimizin altına bir çukur kazdı ve şimdi bizi ne zaman dışarıda görse gizlice oraya geliyor. Lola onların çok iyi arkadaş olduklarını düşünüyor."

"Kiminle? Marlow'la mı Waffles'la mı?" diye takılıyor annem. "İkisiyle de," diye yakınıyor Dylan.

Bu son gelişmeden pek memnun görünmüyor.

Öte yandan, annemin kafasında dönen çarkları şimdiden görebiliyorum. Birkaç gün içinde Marlow hakkında kasabadaki herkesten daha fazla şey biliyor olacak, buna bekâr olup olmadığı da dâhil. Dylan, Maddie gittiğinden beri tek gecelik ilişkiler dışında kimseyle birlikte olmadı ve annemiz o zamandan beri çöpçatanlık yapmayı kendine görev edindi. Şimdiye kadar çabaları başarısız oldu ama içimden bir ses Dylan'ın hayatına yeni bir kadın girene kadar durmayacağını söylüyor.

"Gidelim baba." Lola kanepeden atlıyor ve Dylan'ı neredeyse arkasından sürüklüyor.

"Geliyorum uğur böceği," diyor. "Yarın görüşürüz çocuklar."

Jack ve ben bir battaniyenin altına sokulmuşuz, başımı onun omzuna yaslamışım. Arka planda *Grinch Noel'i Nasıl Çaldı* çalıyor ama ben filme odaklanmakta zorlanıyorum. Bugün şu ana kadar hiç yalnız kalmadık ve aklım patronumla yatmakla ilgili kirli düşüncelerle dolup taşıyor.

Jack'in gözleri televizyona yapışmış durumda ama elinin kalçamda ilerlediğinin farkındayım. Burnunu boynumun kıvrımına sokup derin derin içine çekiyor. "Çok tatlı kokuyorsun, şeker, baharat ve güzel olan her şey gibi."

Elini eşofmanımın içine soktuğunda şaşkınlıkla nefes alıyorum. Daha rahat -ve daha kolay ulaşılabilir- bir şeyleri daha erken giydiğim için mutluyum.

"Ya biri içeri girerse?" Fısıldıyorum.

Kardeşlerimin hepsi gece için ayrıldığından ve annemle babam bir saat önce yattığından bu pek olası değil, ancak geçmişimizi göz önünde bulundurursak, bu mümkün.

"O zaman bizi film izlerken yakalarlar." Televizyonu işaret ediyor. "Elimin senin dar amcığının içine gömülü olduğu gerçeğinden bihaber olurlar."

"Ama değil-"

Elini külotumun içine sokarak sözümü kesiyor ve üç kalın parmağını içime sokarken sessiz bir nefes alıyorum.

"Oh, Tanrım." Battaniyeyi kavrayıp tırnaklarımı kumaşa geçiriyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun." Ağzını kulağıma doğru indirdi. "Geçen gece çocukluk odanda yaptığımız tüm kirli şeyleri düşünerek yaramaz bir kız mı oldun?"

Başımı sallıyorum, o kadar tahrik olmuşum ki söyleyecek söz bulamıyorum. "Açgözlü küçük bir şeysin sen." Jack sırtıyor.

Klitorisime durgun daireler çizerek masaj yaparken parmaklarını sabit bir ritimle içeri ve dışarı pompalıyor. Vücudum her itişte daha sıkı sarılıyor, üzerime bir coşku dalgası yayılıyor. Boğucu bakışlarım Jack'inkilerle birleşiyor ve daha hızlı hareket etmesi için çılgınca hızını kontrol etmeye çalışarak bileğini kavıyorum. Ne yazık ki, eylemim tam tersi bir etki yaratıyor. Eline karşı ne kadar çok kıvranırsam, hareketleri o kadar yavaşlıyor, sonunda eli tamamen hareketsiz kalana kadar.

"Neden durdun?" Mırıldanıyorum.

"Çünkü bu gece senin zevkinden ben sorumluyum ve ne zaman boşalmaya hazır olduğuna ben karar vereceğim, benim küçük cadalomuz."

Tartışmamı engellemek için dudaklarıma yakıcı bir öpücük konduruyor ve dilini ağızıma sokuyor, sanki bana sahipmiş gibi -zihnime, bedenime ve ruhuma-.

Şu anda, gerçekten yapabileceğini düşünüyorum.

Parmaklarını kısa vuruşlarla hareket ettirmeye başlıyor, asla parmak boğumundan daha derine inmiyor. Ona karşı kıvrılırken, bedenim serbest kalmak için yalvarırken kendini beğenmiş gülümsemesini kaçırmıyorum.

Biraz dinlenmeye ihtiyaç duyarak başımı kanepenin arkasına yaslıyorum. Diğer duyularıma odaklanırken gözlerim kapanıyor. Jack'in benimle oynarken nefes alış verişinin hızlanmasını dinliyorum. Uyarılmamın kokusu havayı dolduruyor ve Jack dilini benimkine sürterken tarçın ve burbonun tadını memnuniyetle karşılıyorum. Tam kontrolümü yeniden kazandığımı düşündüğüm anda parmaklarını içime sokuyor.

"Siktir," diye yüksek sesle inliyorum.

"Kontrolünü kaybetmeni izlemek büyüleyici, bebeğim." Yumuşak konuşuyor. "Şimdi benim için geleceksin."

Emri tartışmaya yer bırakmıyor ve başparmağıyla klitorisime birkaç vuruş yaptıktan sonra bir bomba gibi patlıyorum. Orgazmım içimden geçerken vücudumda sarsıntılar oluyor.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye övüyor saçlarımı okşarken. "Sanırım yeni favori eğlencem seni boşaltmak."

Dikkatim Jack'in parmaklarını ağızına götürüp emerek temizlerken üzerinde odaklanıyor. Lezzetli bir ikramın tadını çıkarıyormuş gibi inlerken bana hınzırca sırıtıyor.

"Tam bir pisliksin," diyorum alaycı bir şekilde.

"Bu doğru, ama bu seni parmaklarımın etrafına gelmekten alıkoymadı," diye sırtarak cevap veriyor.

Bakışlarımı televizyona çeviriyorum, bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum.

Jack dikkatini öne doğru verirken hafifçe kıkırdıyor.

Filmi izlemeye geri döndüğümüzde, Grinch'in kalbinin üç beden büyüdüğü kısma geldiğimizi görüyorum. Huysuz, içine kapanık patronumun bana karşı bir şeyler hissetmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

11

JACK

BU BENİM EN SEVDİĞİM RÜYA. Presley'nin dolgun dudakları aletimin etrafını sarmış, yumuşak inlemeleri odayı dolduruyordu.

"Uyan ve parla, uykucu," diye mırıldanıyor boğucu bir sesle.

Kaşlarımı çatıyorum, bunun garip olduğunu düşünüyorum. Genelde uykumda konuşmaz.

Rüya gördüğümü sanmıyorum.

Gözlerimi açtığımda Presley'i bacaklarımın arasına yerleşmiş buluyorum. Şaftımı okşuyor, dili bir dondurma külahını yalar gibi tepenin etrafında dönüyor.

"Günaydın, küçük cadaloz." Sesim hala uykudan dolayı titriyor. "Ağzın sikimin üzerindeyken tam bir hayal gibisin."

Karşılık olarak aletimin etrafında mırıldanıyor, ucundaki ön spermi yalıyor. Parmaklarımı saçlarına dolayarak kendimi ağzına daha fazla sokuyorum ve ıslak amı bacağıma sürdüğünde taş gibi sertleşiyorum.

"İyi bir kız ol ve bana binebilmek için kalçamı kucakla bebeğim," diye emrediyorum.

İtaat etmekte tereddüt etmiyor, ağzını sikimden hiç ayırmıyor. Başını aşağı doğru iterek onu teşvik ediyorum. Beni boğazının arkasına götürüp eliyle taşaklarımı kavradığında inliyorum, beni bir şampiyon gibi emerken hafifçe sıkıyor.

Kahretsin, o benim ölümüm olacak.

Bana sakso çekerken utanmadan bacağıma biniyor, klitorisi tenime sürünsün diye amcığının açısını değiştiriyor. Tiz inlemeleri bana zaten orgazma yakın olduğunu söylüyor ve ben de onunla birlikteyim.

"Presley, boşalacağım," diye homurdandım.

Saçlarını serbest bırakıyorum, ona geri çekilme şansı veriyorum, ama bana yaramaz bir sırıtış attığında, yükümü patlatıyorum ve her damlayı hevesle kucaklarken hayranlıkla izliyorum. İşi bittiğinde sikim büyük bir gürültüyle ağzından kurtuluyor.

Buna hiç şüphe yok. Presley Stafford benim lanet olası kriptonitim.

"Nasıl oluyor da her gün böyle bir uyandırma çağrısı almıyorum?"

Göz kırpıyorum.

Masum bir ifade takınarak kirpiklerini kırıştırıyor. "Çünkü ben bir profesyonelim Bay Sinclair. İşle zevki birbirine karıştırmam."

"Bu çok utanç verici."

"Neden böyle

söylüyorsun?"

"Çünkü bu şekilde çok daha eğlenceli oluyor."

Demek istediğimi kanıtlamak için dudaklarımızı birbirine çarpıyorum ve onu ters çevirip yatağa yatırdığımda şaşkınlıkla bağırıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyaklıyor.

"Açlıktan ölüyorum, bebeğim. Sonunda bu mükemmel amcığın tadına bakmak istiyorum."

Tepe noktasına doğru ilerliyorum, iç uyluğunu ısıyorum. Hareket etmeye çalıştığında bacaklarını ayırıyorum, burnumu göbeğine bastırıp nefis kokusunu içime çekiyorum. Ben amından kıkına doğru dikiş boyunca yalarken o sırtını yatağa yaslıyor.

"Jack," diye inliyor.

Dilimi amının içine sokmakta tereddüt etmiyorum, onu son yemeğimmiş gibi yutuyorum. Ellerini omuzlarıma atıyor, tekrar tekrar "Evet" diye bağırıyor, ben iştahımı tatmin ederken coşku içinde boğuluyor.

Lanet olsun, cennet böyle bir yer olmalı.

Presley uyarılmaktan ıslanmıştı ve bu sefer onu fazla bekletmedim. Klitorisine yumuşak hava üflemek ve parmaklarımın arasında sıkıca sıkıştırmak arasında gidip geliyorum, yaklaşan orgazmını başlatmadan önce sadece bir an için onu kızdırıyorum. Saniyeler içinde salıveriliyor ve ben de dilimle onun tadına bakıyorum.

"Ne kadar lezzetli olduğunun tadına bak." Başımı kaldırıyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum, dudaklarımı yaladığında inliyorum. "Sen çok iyi bir kızsın," diye mırıldanıyorum.

"Kötü bir etkiniz var Bay Sinclair."

"Belki, ama içimden bir ses senin için sorun olmadığını söylüyor."

Yanağını okşuyorum, aramızda sessizlik sürerken parmak uçlarımla çenesinde geziniyorum. Bunun sadece *eğlenmekten* çok daha fazlası olduğunu fark edip etmediğini ve eğer fark etmediyse, onu oraya götürmek için ne gerektiğini merak ediyorum.

"Jack." Presley'nin yumuşak sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Hmm?"

"Lütfen Noel sonrasına kadar eve gitme." Sesinde daha önce olmayan bir kırılganlık var.

"Neden gideyim ki? Henüz tatil listesindeki her şeyi kontrol etmedik," diyorum ona, listenin tamamını sadece birkaç gün içinde halletmiş olmamızın mümkün olmadığından emin bir şekilde.

"Evet, var," diyor ciddiyetle.

Presley eğilip komodinden bir kağıt parçası aldı. Açıyor ve bana uzatıyor.

Presley'in Tatil İstek Listesi

~~1. Buz patenine gidin~~

~~2. Yerel Noel pazarını ziyaret edin~~

~~3. Kavrulmuş kestane deneyin~~

~~4. Noel Baba'ya bir mektup yazın~~

~~5. Zencefilli çörek evi yapın~~

6. Tatil filmi maratonu + sıcak çikolata

7. Gerçek bir Noel ağacı süsleyin

8. Ökseotunun altında öpücük

"Noel Baba'ya mektup yazmaya ne dersin? Onu henüz yapmadın."

"Ben yaptım." Ses tonu kasvetli. "Sen kardeşlerimle birlikteyken Lola ve ben mektuplarımızı birlikte yazdık."

"Oh."

Haklı olduğunu, listesinin tamamlandığını anladığımda hayal kırıklığıyla dolup taşıyorum. Onu bırakıp New York'a dönme düşüncesi midemi bulandırıyor. Aramızdaki şeylerin asla eskisi gibi olmayacağı açık... Keşke bunun geleceğimiz için ne anlama geldiğini bilseydim.

"Lütfen bana henüz gitmeyeceğini söyle," diyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye onu temin ediyorum. "Lola'ya Noel hediyesini vermek için burada olmalıyım, değil mi?"

Dylan ile konuştuktan sonra Presley ve ben dün Tinker Toys'u ziyaret ettik ve Lola'nın Noel için istediği her şeyi aldığını söylemek yanlış olmaz.

Presley daha da yaklaşırken rahatlayarak iç geçiriyor. "Kalmana sevindim."

Ben de öyle.

Johanna bana parlak kırmızı fiyonklu, özenle paketlenmiş bir kutu uzatıyor. "Nedir bu?"

"Bu senin için. Noel arifesinde herkesin bu özel hediye açması bir gelenektir ve artık ailenin bir parçası olduğunu düşünerek seni dışarıda bırakmak istemedim."

Hediyeyi dikkatlice açarken ellerim titriyor, birkaç kat beyaz kâğıt mendili sıyrınca kırmızı-siyah pazen pijama takımı ve bir çift siyah terlik çıkıyor. Etrafıma bakıyorum ve hepimizin aynı şeyi aldığını fark ediyorum.

Presley kanepede yanımda otururken, "Annem her yıl hepimize aynı pijamalardan verir," diyor.

"Bana bir çift almamalıydı," diyorum sessizce.

Bir sahtekâr olduğum için kendimi çok suçlu hissediyorum. Johanna, Presley'le birbirimize deliler gibi aşık olduğumuzu sanıyor, oysa gerçekte kızını beni eve getirmeye zorlamış ve sonra da onunla çıkıyormuş gibi yapmıştım. Gerçi birkaç saat önce taşaklarım onun mükemmel amının içindeyken pek de rol yapıyormuşum gibi gelmiyordu.

"Evet, öyle olmalı." Presley elini koluma koyuyor. "Ben istemeseydim burada olmazdın," diye hatırlatıyor bana.

"Peki ya kardeşlerin? Kızmayacaklar mı?"

Hepsinden kötü bakışlar bekliyorum ama Harrison ve Cash odadan çıktılar ve Dylan beni tamamen görmezden gelerek Lola'nın pijamalarını giymesine yardım ediyor.

"Onlara daha önce sordum ve sorun etmediklerini söylediler," diyor bana. "Dün yaptıkları şakaya verdiği tepkiyle onları etkiledin. Harrison dava açmakla tehdit edeceğinden ve özel jetine atlayıp buradan kaçacağından emindi."

Kıs kıs gülüyorum. "Başka biri olsaydı, muhtemelen yapardım. Ancak, onların yerinde olsaydım ben de benzer bir şey yapardım diye düşünüyorum. Sen olağanüstü bir kadınsın Presley Stafford ve senin için her şeyi yapabilecek bir ailen olduğu için çok şanslısın."

"Haklısın; gerçekten öyleyim." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

Keşke gerçekten bunun bir parçası olabilseydim.

"Gidip üstümüzü değiştirmeliyiz," diyor

Presley. "Evet, tamam."

O ailesinin yatak odasına gidiyor ve ben de koridorun sonundaki banyoyu kullanıyorum. Herkes aynı pijamaları giymiş olarak oturma odasına döndüğünde Johanna sevinçle ellerini çırpıyor.

"Hızlıca bir fotoğraf çekelim," diyor.

Ailesine şöminenin etrafında toplanmalarını işaret ettiğinde herkes inliyor.

Yollarına çıkmadığımdan emin olmak için odanın diğer tarafına geçmeyi düşünüyorum ama fotoğraflarının çerçevesinin dışında kalarak kanepedeki yerimde kalmaya karar veriyorum.

"Sen de Jack," diyor Johanna.

"Oh, sanmıyorum-"

"Hadi ama, bütün gün bekleyemeyiz Jack," diye araya girer Cash.

"Ayrıca, bu kıyafetin içinde harika bir şantaj malzemesi olacaksın."

Stafford kardeşler bir kahkaha patlattığında Johanna ve Mike onlara meraklı bakışlar atıyor.

"İçeriden bir şaka." Presley omuz silkiyor, ailesinin soru sormaması için rol yapmaya çalışıyor.

Daha fazla şikayet etmeden koltuktan kalktım ve tereddütle Presley'nin yanında durdum.

"Bunlar ne için?" Presley'nin babası büyük bir mektup yığını sehpasının üzerine bıraktığında soruyorum.

"Kasaba merkezinde çocukların Noel Baba'ya mektuplarını bırakabilecekleri özel bir posta kutusu var. Ailemiz her yıl Noel arifesinde mektupları toplar ve hepsini okuruz."

"Bu gerçekten harika."

"Noel Baba'nın kendilerini ziyaret edeceğini düşünmeyen ya da ailelerinin maddi sıkıntı içinde olduğunu söyleyen birkaç çocuk her zaman oluyor. Hepsine Noel'den önce yardım edemiyoruz ama şu andan itibaren yeni yıla kadar ihtiyacı olan ailelere isimsiz olarak birkaç bakım paketi bırakıyoruz."

Stafford'ların sadece alçakgönüllü olmakla kalmayıp, aynı zamanda toplumlarına geri vermeyi bir aile meselesi haline getirdiklerini bilmek kalbimi ısıtıyor.

"Olamaz." Presley'nin yüzü solgunlaşır. "Lola'ya mektubunu Noel Baba'nın posta kutusuna bırakacağımıza söz vermiştim ama diğer işlerimiz yüzünden tamamen unutmuşum."

devam ediyor."

"Merak etme tatlım," diyor Johanna. "Dün onları bırakmaya ben götürdüm. İki tane almıştı, o yüzden ilkinde istediği bir şeyden bahsetmeyi unutmış olmalı."

"Kesinlikle Lola'nın yapacağı bir şeye benziyor," diyor Dylan.

Presley rahat bir nefes alıyor. "Teşekkürler anne."

Presley'nin ailesinin her bir üyesinin bir mektup alıp okumaya başlamasını izliyorum.

James adında on yaşında bir çocuğun el yazısıyla yazdığı notun bulunduğu kartpostalı tereddütle elime alıyorum. Noel Baba'dan bir kaykay ve büyük boy bir paket M&M'S istemiş. Noel Baba'nın gerçek olup olmadığını, ailesine bahsetmediği için istediği şekerleri alıp almadığına göre anlayacağını söylemiş. Umarım kartpostalını postalamadan önce okumuşlardır yoksa ciddi bir açıklama yapmak zorunda kalabilirler.

Dev yığın içinde yolumuza devam ederken, birileri ara sıra okudukları komik veya iç açıcı bir şeyi paylaşacak. Ayrıca Gizli Noel Baba'ya ihtiyaç duyabilecek kişiler için de özel bir yığın oluşturduk.

Ön yüzünde "Noel Baba" yazan parlak kırmızı bir zarfı elime aldığımda sadece bir avuç mektup kalmıştı. Zarfı dikkatlice açıyorum ve içindeki tek parça kâğıdı açıyorum. Tanıdık bir el yazısıyla karşılaşıyorum ve mektubu tarayıp imzada Presley'in adını görünce duraksıyorum.

Kahretsin. Lola'nın iki mektup yazdığını sanmıyorum. Presley'nin mektubunu da yanlışlıkla Noel Baba'nın posta kutusuna göndermiş olmalı.

Presley'e geri vermeliyim, ama bir şey beni durduruyor. Bu onun o güzel zihninin içinde neler olup bittiğini öğrenmek için tek şansım olabilir ve bu fırsatı kaçıramam. Etrafıma bakındım, herkesin başka mektupları okumaya dalmış olduğunu görünce rahatladım.

Sevgili Noel Baba,

Yetişkin bir kadının, hediye dağıtmak için insanların bacalarından inen beyaz sakallı hayali bir adama mektup yazması aptalca görünebilir. Bu özel gelenek benim yıllık tatil istek listemin bir parçası olmuştur.

Çocukluğumdan beri hiç bırakmadım. Beni her zaman şenlik havasına sokuyor ve en sevdiğim insanlarla yeni anılar biriktirmeme yardımcı oluyor.

Ancak, yaşımla ilerledikçe, Noel zamanı sadece listemden bir şeyler çıkarmak için bir şeyler yapmaya odaklandığımdan, sezonun ruhu kaybolmaya başladı.

Bu yıl her şey huysuz patronumun iznimi gasp edip tatil için benimle birlikte eve gelmesiyle değişti. Eğer gerçek bir Yaramazlar ve İyiiler Listesi olsaydı, her zaman kömürden başka bir şey almayacağını düşünürdüm. Onun sadece kendini düşünen, bikkın, kara kara düşünen bir pislik olduğunu sanıyordum ama yanlışmışım.

Jack Sinclair birkaç gün içinde nazik ve sevecen bir insan olduğunu kanıtladı ve itiraf etmeliyim ki kısa sürede hayatımdaki en önemli insanlardan biri haline geldi. Bana sadece dilek listem konusunda yardımcı olmadı; yeni anılar biriktirirken her dakikadan keyif almamı sağladı. O bunu bilmiyor olabilir ama kaybettiğimi sandığım Noel büyüsünü geri getirmeme yardımcı oldu.

Noel'den sonraki gün New York'a dönüyor ve ben onun gidişini nasıl izleyeceğimi bilmiyorum. Aramızdaki şeyler değişti ve benimle Aspen Grove'a gelmeden önceki haline geri dönemem. Ona yaptığımız şeyin sadece eğlence için olduğunu söylemiş olabilirim ama gerçek şu ki ona aşık oluyorum. Jack Sinclair gibi birinin asistanına karşı gerçek hisler besleyebileceğini düşünecek kadar aptal değilim ama bir kız hayal kurabilir, değil mi?

Liseden beri hayallerimdeki adamın bir gün tatilleri ailemle geçirmek için eve geleceğine dair bir fantezim vardı. Sonra Noel sabahı şafaktan önce kalkıp ailemin arazisinin arka tarafındaki göle bakan tepeden güneşin doğuşunu izledik. Kim bilir? Belki gelecek yıl nihayet bunu dilek listeme ekleyebilirim. Keşke Jack'in o adam olduğu bir gerçeklik olsaydı.

Sonsuza dek inanan

Presley Stafford

Elimde tuttuğum mektuba bakıyorum.

Presley benim için bu kadar önemsiz olduğunu nasıl düşünebilir? Üç yıl önceki röportajından bu yana nasıl bir şey olacağını hayal etmediğim bir gün bile geçmedi.

onu kollarıma almak isterdim. Onunla bir ilişki kurarak itibarını tehlikeye atmak istemedim, bu yüzden her zaman mesafemi korudum. Çoğu gün o not alırken ya da bilgisayarında bir şeyler yazarken ofiste birkaç bakış atabildiğim için şanslıyım.

Ona hep mesafeli ve soğuk göründüm, çünkü aramızdaki ilişkiyi tamamen profesyonel tutmak için ne gerekiyorsa yapıyordum. Gerçekte, sanırım Presley Stafford'a üç yıldan daha uzun bir süredir aşığım ve artık aşık değilmişim gibi davranmaktan bıktım.

Henüz bilmiyor olabilir ama yarının onun asla unutamayacağı bir Noel olmasını sağlayacağım.

12

PRESLEY

"KALKMA ZAMANI, GÜZELİM." Jack saçlarımı şefkatle okşarken çene çizgime öpücükler kondurdu.

"Git başımdan." Yüzümün üstüne bir yastık atarak yuvarlanıyorum.

"Bu şekilde çok erken. Güneş daha doğmadı bile." Başım hâlâ gömülü, pencerenin genel yönünü işaret ediyorum.

"Bugün Noel sabahı, unuttun mu?" Beni yatağın rahatlığından sabırla çekip çıkarmaya çalışırken boynumda hafifçe izler bırakıyor. "Eğer kalkmazsan, korkarım sürprizin mahvolacak."

Sürpriz mi? Benim için mi?

Bu dikkatimi çekiyor ve yastığımı kaldırıp tek gözümü açarak ona bakıyorum. "Ne tür bir sürpriz?"

Yumuşakça kıkırdıyor. "Giyinip benimle gelmediğin sürece sana anlatamayacağım türden."

"Bu iyi olsa iyi olur," diye mırıldanıyorum.

"Oh, güven bana, öyle," diye söz veriyor. "Sıkı giyindiğinizden emin olun; dışarı çıkıyoruz."

Yataktan çıkıp üzerime bir çift polar tayt, termal bir kazak ve yün çorap giymeden önce ona temkinli bir bakış atıyorum.

Yatak odamdan çıkıp gıcırdayan iki kat merdivenden parmak uçlarımızda inerken ev tamamen sessiz. Kardeşlerim ve Lola geceyi burada geçirdiler.

Herkesin isteyeceği son şey Lola'nın gün doğmadan uyanıp hediyelerini amak için yalvarmasıdır.

Girişe geldiğimizde Jack beni durdurdu.

"Ne-"

Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı hatırlatıyor ve siyah saten bir göz bağı uzatıyor.

"Bu gerekli mi?" Fısıldıyorum.

"Srprizi mahvetmek istemezsin, değil mi?" diye şaka yapar. "Hayır, sanırım istemem."

Gzbağını bağlayabilmesi için arkamı dönerek isteğini yerine getiriyorum.

Neden bu kadar huysuz olduğumu bilmiyorum. O sadece iyi bir şey yapmaya çalışıyor ve uyandığımdan beri tek yaptığım şikayet etmek.

Jack bana n kapıya kadar rehberlik ederken hiçbir şey göremiyorum, dışarı çıktığımızda soğuk bir esinti yanaklarımı ısıyor. Merdivenlerden araba yoluna doğru inerken beni kendine yakın tutuyor.

Yere vuran toynakların ve alçak kişnemelerin belli belirsiz sesini duyabiliyorum.

"Atların burada ne işi var?"

"Hiçbir şey seni geçemiyor, değil mi?" Nefes veriyor. "Gideceğimiz yere atlı bir kızakla gideceğiz. Sanırım seni içeri almam en kolayı olacak. Sorun olur mu?"

Küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum ve beni kollarının arasına alıp at arabası olduğunu tahmin ettiğim şeyin içine tırmanıyor. Kızağı kullanan başka biri daha olmalı ama sürprizi bozmamak için daha fazla soru sormamaya karar veriyorum. Jack beni yumuşak, minderli bir koltuğa oturtuyor ve etrafımıza bir battaniye sarıyor, ben de hevesle göğsüne sarılıp yanağımı boynunun sıcaklığına srtyorum.

Dakikalar geçtikçe, beni neler beklediği konusunda daha da heyecanlanıyorum. Bu birlikte geçireceğimiz son gün ve bundan sonra ne yapacağımızı konuşmak için biraz yalnız zamanımız olacağı için minnettarım. Bundan sonra ne olacağına dair beklentilerimizi belirlemeden New York'a dönmesini istemiyorum.

Kızak nihayet durduğunda, Jack beni zahmetsizce arabadan çıkarıyor ve ayaklarımı yere koyuyor. Beni ileriye doğru yönlendirirken elini sırtımın küçük kısmına koyuyor, diğer elini de benimkine sıkıca kenetliyor.

Yere vuran toynakların sesi bizi buraya getirenin gittiğini söylüyor, bu da Jack ve benim resmen yalnız olduğumuz anlamına geliyor.

"Göz bağını çıkarabilir miyim?"

"Henüz değil. Sadece birkaç adım daha," diye söz veriyor.

Sonunda gözbağını çıkardığında, çevreme alışmak için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Dışarısı hâlâ karanlık, ama ailemin arazisinin kenarındaki göle bakan tepenin zirvesinde durduğumuzu anlamaya yetecek kadar ışık var. Çelik bir ateş çukuru kurulmuş ve içinde ateş çıtırdamaya başlamış bile. Yakınlarına kürk battaniyeler ve yastıklarla minderlenmiş iki sandalye yerleştirilmiş, aralarına da içinde termos ve kupalar bulunan ahşap bir sandık konulmuş.

"Bütün bunları sen mi planladın?" Hayretle ona bakıyorum.

Benim için bu kadar özel bir şey yapmasına çok şaşırdım. Her zaman Noel sabahı buraya gelip güneşin doğuşunu izlemek istemişimdir ama şimdiye kadar bunun gerçekleşebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Biraz yardım almış olabilirim," diye itiraf ediyor. "Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istedim."

"Kesinlikle öyle," diyorum takdirle. "Teşekkür ederim, Jack." Kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için başımı yukarı kaldırıyorum.

"Benim için zevk, güzelim," diyor sıcak bir gülümsemeyle. "Neden oturup manzaranın tadını çıkarmıyoruz?" Eliyle gölü işaret ediyor.

Sandalyelerden birine oturup rahat battaniyelere sarılıyorum. Jack yanıma oturuyor, termosun kapağını çeviriyor ve bir tanesini bana uzatmadan önce her bir bardağa zengin kahverengi bir sıvı döküyor.

"Bu annenizin fındık kremalı sıcak çikolatası" diyor.

"Teşekkür ederim." İçkimden bir yudum alıp memnuniyetle iç geçiriyorum. "Çok lezzetli."

"Krema yüzünden," diye espri yapıyor.

Sakin bir durgunluk içindeyiz. Taze kardan bir örtü ilerideki gölü çevreliyor, yüzey bir elmas tarlası gibi parlıyor. İlk ışık

Güneş yavaşça yükselirken ufukta şafak vakti beliriyor ve gökyüzünü gül, lavanta ve altın tonlarına boyuyor. Kuşlar cıvılamaya başlıyor, yeni sabahı mutlulukla karşıyorlar. Daha önce hiç yaşamadığım bir kış harikalar diyarı.

"Manzara kesinlikle nefes kesici. Bunu daha önce hiç yapmadığıma inanamıyorum."

"Bir konuda haklısın," diyor Jack. "Manzara eşsiz. Aslında, şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara olduğunu söyleyebilirim."

Manzara karşısında duygusallaştığı için onunla dalga geçmeye hazırım ama onun sarhoş edici bal rengi gözlerinin bana sabitlendiğini, çevredeki manzaranın aklından en uzak şey olduğunu görünce sustum.

Omurgamda bir elektrik çarpması oluyor ve yanaklarımın pembeleştiğini hissedebiliyorum. Bu sırada Jack bakışlarını benden ayırmıyor ve eğilip bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Kahve kreması bana annemi hatırlatıyor." Yumuşak sesi sessizliği yarıp geçiyor. "Fransız vanilyası en sevdiğidir, ama yıllar boyunca var olan her aromayı denediğinden eminim. Her sabah ben kahvaltı ederken mutfığa gelir ve kahvesini hazırlardı. Ne zaman yeni bir tat denese, bir yudum almama izin verirdi. Bu genellikle onun tüm dikkatinin bende olduğu tek andı. O anlar kısa sürmüş olabilir ama her biri için minnettarım." Devam etmeden önce kısa bir süre duraklıyor, "Yirmi yıl sonra yeni asistanım bana tercih ettiğim sade kahveyi getirdiğinde ve bunun yerine Dulce De Leche tadında bir fincandan bir yudum aldığımda ne kadar şaşırdığımı hayal edin." Bu anıyı hatırlayınca gülümsüyor. "Talimatları takip edemediği için onu kovmayı düşündüm."

O anı dün gibi hatırlıyorum.

Bu, geçen hafta dışında güldüğünü duyduğum tek andı. Kahvesinden uzun bir yudum aldı, yüzünü şaşkın bir ifade kapladı. Boğazından sıcak bir kahkaha patladı ve beni büyüledi. Beni bakarken yakaladığında tavrı bir anda değişti ve emirlerine uymadığım için beni azarlamaya başladı.

İsteğini görmezden geldim ve bir gün yine filtresiz bir kahkaha ile ödüllendirileceğimi umarak kahvesini kendi *yöntemimle* yapmaya devam ettim.

"Onu neden kovmadın?" Başka birinden bahsediyormuşuz gibi davranmaya devam ediyorum.

"Çünkü onun okyanus mavisini parlak gözleri, ateşli tavrı, güçlü iş ahlakı ve sürekli baş belası olduğum zamanlarda bile devam eden nezaketi beni büyülemişti." Ellerimi sıkmak için uzandı. "Presley, ofisime ilk adımını attığın andan itibaren seni istediğimi bilmelisin. Seni omzuma atıp en yakın otele götürmeyi bile düşündüm. Ama kariyerin konusunda ne kadar tutkulu olduğunu duyduktan sonra bunu tehlikeye atamazdım. Bu sana istediğim gibi sahip olamayacağım anlamına gelse bile."

"Peki bu nasıl oluyor?" Merakla sordum.

"Patronundan daha fazlası olmak için," diye itiraf ediyor. "Aramızdaki ilişkiyi tamamen profesyonel tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama seni iki hafta boyunca görememe düşüncesine dayanamadım. Bu yüzden, seninle Aspen Grove'a gelmek için kendimi davet etme fırsatını gördüğümde, sonuçları ne olursa olsun bunu kaçıramazdım. Ayrıca, ökseotunun altında seni öpecek başka birini bulma şansını sana vermem mümkün değildi." Bana hınzırca bir sırıtış attı. "Artık sana benim demenin nasıl bir şey olduğunu tattığıma göre, gitmene asla izin vermek istemiyorum."

"Ne diyorsun sen?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Sana aşığım, Presley Stafford."

O beklenmedik üç küçük kelime dudaklarından dökülürken olduğum yerde donup kaldım. Aşk mı? *Bu nasıl mümkün olabilir?* Geçen haftaya kadar ofis dışında birlikte vakit geçirmemiştik.

"Bana nasıl aşık olabilirsin?" Beyanı karşısında şaşkınlığımı gizleyemeyerek ağzımdan kaçırdım.

"Kalbimi parça parça ele geçirdin, ruhumun derinliklerine kadar işledin ve ben farkına bile varmadan tüm benliğimi ele geçirdin."

"Hâlâ anlamıyorum. Geçen haftaya kadar bana hiç ilgi göstermedin ve her zaman soğuk, içine kapanık ve talepkâr oldun. Bana *neden* böyle davrandığın umurumda değil. Sadece bunu yapmış olman umurumda." Ben bir

titrek bir nefes alarak kendimi devam etmeye zorladım. "Asistanın olarak beni kaybetmek istemediğin için beni terfi ettirmediğini itiraf ettin. Bu sadece senin yararınaydı, benim değil. Bunun aşkla ne alakası var?"

Jack oturduğu yerden kalkıyor, karda adımlarken parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Geçmişte sana olması gerektiği gibi davranmayarak işleri berbat ettiğimi biliyorum. Ama bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor. Neden bu kadar zor olmak zorundasın?"

"Ben mi?" Hayal kırıklığı içinde sesimi yükseltiyorum. "Aşk hakkında saçma sapan fikirler ortaya atan sensin. Son baktığımda sadece erkek arkadaşımış gibi davranıyordun."

Bugüne kadar, sıradan bir kaçamaktan daha fazlasını isteyebileceğini gösteren hiçbir şey söylemedi.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmamama izin verin." Sesi tereddütsüz. "Seni ilk öptüğüm andan beri bu benim için gerçektir."-Aramızda geziniyor- "Seninle olmaktan daha çok istediğim bir şey yok ve senin de bana aşık olduğunu sanıyordum" diyor, sesi şaşkınlıkla karışık.

"Tabii ki-" diye kestirip atıyorum çünkü ona aşık olduğumu söylediğimi hatırlamıyorum. Etrafıma bakıp az önce söylediklerini düşününce ne olduğunu tam olarak anladım. Sesim sakın bir şekilde devam ediyorum, "Mektubumu okudun."

Mahremiyetimi nasıl böyle ihlal edebilir?

"Evet, öyle yaptım," diye itiraf ediyor. "Lola'nın iki mektup yazmadığı ortaya çıktı. Annen onu Noel Baba'nın posta kutusuna bırakmaya götürdüğünde seninkini de yanında getirmiş. Bulur bulmaz sana söylemem gerekirdi ama yapamadım. Aklından neler geçtiğini öğrenmem gerekiyordu."

"Bilmek istiyorsan bana sormalıydın." Sıcak çikolata bardağımı sandığın üzerine koydum. "Şansım olsaydı birlikte çalışmak yerine seninle bir ilişki sürdürmeyi seçmeyeceğimi kim söyleyebilir? Ya da seninle birlikte kariyerimi geliştirebilmek için farklı bir departmana geçmekten mutlu olacağıma karar vermeyeceğimi? İlk günden beri benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini varsaydın, ki bu yanıltıcı."

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırıyor, görünüşe göre değerlendirmemden memnun değil. Neden bu kadar inatçı olmak zorunda? Eğer bana açılsaydı, bu tartışmayı yapmıyor olurduk.

"Seni kaybetme riskini göze alamazdım. Bir şey söylersem seni korkutup kaçıracağımdan endişe ediyordum, özellikle de benimle aynı şekilde hissettiğinin garantisi olmadığını düşünürsek."

"Bu senin vereceğin bir karar değildi." Battaniyemi sandalyenin üzerine atarak ayağa kalkıyorum. "Bu sabah kesinlikle mükemmeldi ve paylaştığımız anı mahvetmek istemiyorum. Şu anda sana çok kızgınım ve eğer kalırsam pişman olacağım bir şey söyleyeceğim."

Jack anlayışla başını sallıyor ve ben arkamı dönüp eve doğru ilerlemeye başlıyorum.

Gerçek şu ki Jack Sinclair'e, yani sürekli başıma bela olan patronuma fena halde aşık oldum. Şu ana kadar duygularımın derinliğini tam olarak fark etmemiştim.

Yıllar boyunca yaptıklarını ve iş dışında sadece geçen hafta birlikte vakit geçirdiğimizi göz önünde bulundurduğumda, beni sevebileceği ihtimalini aklıma getirmekte zorlanıyorum. Buna rağmen, içimdeki umutsuz romantik Jack'in açıklamasına bir can simidi gibi sarılıyor. Asıl soru şu: Hangi taraf galip gelecek?

13

JACK

Presley'nin uzaklaşmasını izlemek zorunda kaldığım için sanki kalbim göğsümden sökölüyor. Yardımı olacağını düşünsem peşinden giderdim ama ona söylediklerimi sindirmek için zamana ihtiyacı olduğu çok açık. Yalnız kalmak istediğı için onu suçlamıyorum.

Sikeyim.

Bu sabahın böyle geçeceğini hayal etmemiştim. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için unutulmaz bir şey yapmak istedim. L-bombasını patlatmayı planlamamıştım ama onun güneşin doğuşuna verdiği tepkiyi izlerken kendimi o ana kaptırdım. O tanıdığım en büyüleyici kadın ve gerçek hislerimi itiraf etmekten kendimi alıkoyamadım. Ama her zaman olduğu gibi, gidip her şeyi berbat etmek zorunda kaldım.

O lanet mektubu hiç okumamalıydım.

Stafford'ların evine doğru üç mil boyunca ilerliyorum, oraya vardığımda ne ile karşılaşacağımdan emin değilim. Nihayet evin önündeki köşeyi döndüğümde Johanna'nın yüzünde endişeli bir ifadeyle verandada oturduğunu görüyorum. Basamakları tırmanıp yanına oturuyorum.

"Presley sağ salim döndü mü?" diye sordum.

"Evet, söyledi," diye onaylıyor Johanna. "Odasına çıkmadan önce pek bir şey söylemedi, sadece yakında döneceğini söyledi. Anladığım kadarıyla işler planlandığı gibi gitmedi?" Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Bu sabah Presley'e yapacağım sürpriz için her şeyi hazırlaması için dün gece Johanna'dan yardım istedim. Mektubunu okuyarak Presley'in mahremiyetini ihlal etmemi onaylamayacağını bildiğim için romantik jestimin arkasındaki ilhamı atladım.

"Sürprize bayıldı," diye teminat veriyorum Johanna'ya. "Ancak, duymaya hazır olmadığı bir şey söyleyerek her şeyi berbat etmek zorunda kaldım." Yüzümdeki ifade de ğ i ş m e d i . "Sanırım Noel'i onun için mahvetmiş olabilirim," diye itiraf ediyorum. "Saçmalama; kendine çok yükleniyorsun," diye azarlıyor Johanna. "Her çiftin tartışmaları olur ve her zaman aynı fikirde olmazlar. Presley şu anda sana kızgın olabilir, ama düşünecek zamanı olduğunda kendine gelecektir. Aşamayacağınız hiçbir şey yok

birlikte," diyor kendinden emin
bir şekilde.

Bundan pek emin değilim.

Johanna buraya geldiğimden beri çok sıcak ve misafirperver davrandı ama kimliğim hakkında yalan söylediğimi itiraf ettiğimde de aynı şekilde davranacak mı merak ediyorum.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Gergin bir şekilde ayağımı basamağa vuruyorum. "Geçtiğimiz hafta çok nazik davrandın ve bunun anlamı sandığından çok daha büyük, ama benim hakkımdaki fikrini değiştirebilecek bir bilgiyi senden saklıyordum..." *Burada hiçbir şey yok.* "Tam adım Jack Sinclair. Presley'nin zalim patronuyum... Sürekli şikayet ettiği kişi. Seyahatini ertelemeyi reddedince tatil için eve gelmeme izin vermesi için onu ben zorladım ve çıktığımızı sana söylemek de benim fikrimdi."

Johanna'nın yüzü okunmuyor ve süregelen sessizlik sinirlerimi bozuyor. Keşke bir şey söyleseydi... Herhangi bir şey, gerçekten. Bana kaybolmamı ve bir daha Aspen Grove'a adım atmamamı söylese bile.

"Jack, kim olduğunu biliyorum." Bana sıcak bir gülümseme verdiğinde kafam karıştı. "Kızım bana senin için çalışacağını söylediği gün adını internette arattım. Bundan ona hiç bahsetmemiştim, bu yüzden neye benzediğini bilmediğimi varsaymış olmalı. O kadar insan arasından siz verandama gelip onun erkek arkadaşı olduğunuzu söylediğinizde yaşadığım şoku hayal edin."

"Dur bakalım." Elimi yüzüme sürüyorum. "Kim olduğumu bildiğin halde Presley'nin patronu hakkında tüm o olumsuz şeyleri benim önümde mi söyledin?"

"Söylediğim her şey doğrudu, değil mi?" Özür dilemeden omuz silkiyor. "Kendin hakkında bunları duyunca nasıl tepki vereceğini merak ediyordum."

"Ve?"

"Her şeyi göze aldın," diye itiraf ediyor. "Verandama adımını attığın andan itibaren Presley ile aranızda bir kimya oluştuğunu hissedebiliyordum. En iyisinin benim müdahalem olmadan her şeyi akışına bırakmak olduğunu düşündüm."

Bu saçmalık, çünkü bu Presley ve benim kaldığımız süre boyunca aynı yatak odasını paylaşmamızı önerdiğinde ne yaptığını çok iyi bildiği anlamına geliyor.

"Yani kızınla gerçekten çıkmak istemem senin için sorun değil mi?"

Johanna, "Geçtiğimiz hafta boyunca onu hiç görmediğim kadar mutlu oldu ve bu senin sayende oldu," diyor. "Hepimiz pişmanlık duyduğumuz şeyler yaptık ve tek yapabileceğimiz öğrenmek, büyümek ve ilerlemek. Bana kalırsa geçmiş geçmişte kalmalı. Sen ve Presley'nin birbirinize ait olduğunuza şüphe yok."

"Ya Presley aynı fikirde değilse?"

Johanna, "Ona sormadan asla bilemezsin," diye belirtiyor. "Ayrıca, bana söylendiğine göre Jack Sinclair *asla* hayır cevabını kabul etmezmiş," diyor göz kırparak.

"Bu konuda haklısın."

Presley'nin yatak odasının kapısını çalıyorum, cevap gelmeyince iterek açıyorum. Dikkatle içeri giriyorum ve onu ön bahçeye bakan pencerenin yanında dikilirken görüyorum.

"Seni annemle konuşurken gördüm," diyor.

"Evet, döndüğümde beni bekliyordu" dedim. "Patronun olduğumu biliyor."

Presley'nin yüzünde bir inançsızlık ifadesi belirir. "Ona söyledin mi?" Sesi yükselir.

"Söyledim. En başta gerçeği saklamam hataydı ve itiraf etmek için bu kadar beklememeliydim." Johanna ile son konuşmamı kafamda tekrar canlandırırken usulca gülüyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Presley soruyor.

"Annen Aspen Grove'a gelmeden önce kim olduğumu biliyordu," diye bilgilendirdim onu. "Sen Sinclair Group'ta çalışmaya başladığında beni internette aramış. Gerçeği bilmesine rağmen, geçen hafta seninle beni aynı odada tuttu."

"Annemin bize tuzak kurduğunu mu ima ediyorsun?" "Dolaylı olarak, evet."

Presley inanamayarak başını sallar. "Aman Tanrım, böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim."

Johanna'ya Presley ile beni yakınlaştırdığı ve iş ilişkimizi kişisel bir ilişkiye dönüştürmek için ihtiyacım olan cesareti verdiği için borçluyum. Şimdi tek yapmam gereken bozduğum şeyleri nasıl düzelteceğimi bulmak.

"Ne olursa olsun, o mektubu okuduğum için gerçekten üzgünüm," diyorum pişmanlıkla. "Seninle bu konuyu en başından konuşmalıyım."

"Beni incittin, Jack." Sesi titriyordu.

Kesinlikle haklı. Kalp kırıklığına sebep oldum ve güvenini kırdım. Bu bana herhangi bir fiziksel yaranın verebileceğinden daha fazla acı veriyor. Ancak bu, onun ilişkimiz hakkında yanlış varsayımlarda bulunmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor.

"Yanılıyorsun," diyorum ona, kayıtları düzeltme ihtiyacı duyarak. "Hangi konuda?"

"Ben seni sevmiyorum." Ona doğru bir adım attım. Bakışlarım tereddütsüz, tüm dikkatinin bende olduğundan eminim. "Bazı şeyleri farklı yapabilir miydim? Kesinlikle. Bunca yıldır işte sana daha iyi davranmalıyım - terfiler vermeli, her gün her saniye zamanını talep etmemeli ve şirket için ne kadar önemli olduğunu bilmeni sağlamalıyım - *benim için*. İznin olmadan o mektubu okumamın yanlış olduğunu biliyorum. Geçmiş değiştiremeyebilirim ama ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyım.

Benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlamak için. Yaptığım her şeye rağmen, hiçbir şey sana geri dönülmez bir şekilde aşık olmamı engelleyemedi."

"Beni o kadar iyi tanıımıyorsun. Bana nasıl aşık olabilirsin?" diyor şaşkınlıkla.

Bunca zaman sonra onu tanımadığımı nasıl düşünebilir? Çenemi kaldırıp gözlerinin içine bakarken kendini beğenmişliği kontrol etmeye çalışıyorum, yanıldığını kanıtlamaya hazırım.

"En sevdiğiniz renk limonata pembesi - eflatun değil, fuşya değil, *limonata*. Çiğ domatesten nefret ediyorsunuz, mevsimlik kahve kremalarına karşı sağlıksız bir takıntınız var ve masanızın en üst çekmecesinde pembe ve kırmızı Starburst'lardan oluşan bir kavanoz bulunduruyorsunuz. Her Salı, şanslı siyah kalem eteğinizi giyiyorsunuz - iş görüşmenizde giydiğinizin aynısı. Ve gergin olduğunda sol bileğindeki tılsımlı bileklikle oynuyorsun. Tüm çalışanlarıma cömert doğum günü hediyeleri gönderiyorsun ve benim gönderdiğimi söylüyorsun, kendi paranı kullanmana rağmen çünkü benden ödeme yapmamı istersen hayır diyeceğimi düşünüyorsun. Geçen yıl karısı öldüğünden beri Kapıcı Gary'yi her Cuma yemeğe götürüyorsun. Ve daireniz ofise yirmi dakika uzaklıkta olmasına rağmen işe yürüyerek gidip geliyorsunuz çünkü kendinizi şehrin manzaralarına ve seslerine kaptırmayı seviyorsunuz."

Aramızda kalan mesafeyi kapatıyorum.

"Son üç yılımı seninle ilgili her ayrıntıya dikkat ederek geçirdim. Mecburiyetten değil, benim için gerçekten önemli olduğun için."

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor ve ben onları başparmaklarımla silmekte tereddüt etmiyorum.

"Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım," diye söz verdim. "Sinclair Group'tan ayrılmak istersen, sana parlak bir referans veririm. Ya da başka bir departmana geçmek istersen, söyle, ayarlayayım. Yapamayacağım şey, bu hiç olmamış gibi davranmak." Aramızda bir hareket yapıyorum. "Senin için hissettiklerim gerçek ve gerçekte her şey anlamına gelirken hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmayı reddediyorum."

"Mahremiyetimi ihlal ettin," diye hatırlatıyor bana.

"Yaptım," diye kabul ediyorum. "Özür dilerim. Elimde olsa geri alırdım."

"Bana saygısızca davrandın ve senin için önemsizmişim gibi davrandın."

"Biliyorum," diyorum pişmanlıkla. "O zamanlar mesafemi koruyarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama yanıltmışım. Seni temin ederim ki bu bir daha asla olmayacak." Kolumu beline dolayarak onu daha da yaklaşıtıyorum, böylece ağızlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta oluyor.

"Zorla benimle eve geldin ve erkek arkadaşımış gibi davrandın."

"Bu konuda hiçbir pişmanlığım yok," diye sırtarak cevap veriyorum, parmaklarımı kolunda alaycı darbelerle gezdirerek sabırla cevabını bekliyorum.

"Sinclair Group'tan ayrılmak istemiyorum," diye beni temin ediyor. "Ancak, pazarlama departmanına transfer olmak için değerlendirilmek istiyorum."

"Ne istersen bebeğim."

"Giriş seviyesinde bir ortak pozisyonu için açık var. Oradan başlayıp yükselmek istiyorum. Sırf çıkıyoruz diye özel muamele görmek istemiyorum."

"Artık resmen birlikteyiz, ha?" Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Lütfen evet de.

"Hayır demeliyim," diyor dürüstçe. "Mantıklı olan, aramızdaki ilişkinin eskiden nasıl olduğuna geri dönmeye çalışmak ve işleri tamamen profesyonel tutmak olurdu."

"Ama?" Devam etmesi için onu cesaretlendirdim. "Ama... Bunu yapamam."

"Neden, Presley?"

"Çünkü sanırım ben de seni seviyorum." İtirafı bir fısıltı olarak çıktı.

"Tanrıya şükür, yoksa yatak odanın önünde çömelip beni affetmeyi kabul edene kadar."

"Sözlerinize dikkat edin Bay Sinclair," diye azarlıyor. "Bir CEO böyle konuşamaz."

"O zaman yönetim kurulu odasında olmamamız iyi bir şey, değil mi?"

"Bu çok iyi bir şey, çünkü aksi takdirde bunu yapamazdım." Sesi pürüzsüz, erimiş karamel gibi.

Parmak uçlarında yükseliyor ve ağzını benimkine doğru eğiyor. Öpücüğü yumuşak ve tatlı başlıyor, dilini dudaklarımın arasından geçirirken hızla bir elektrik dalgasına dönüşüyor. Kıvrak vücudu benimkiyle aynı hızda, ağzımı keşfederken verdiği kadar talep ediyor, ikimize de arzuladığımız şeyi sağlıyor.

"Jack," diye miyavlıyor. "Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum."

"Sakin ol, bebeğim. Bu kıyafetlerle sana ihtiyacın olanı veremem."

Rekor bir sürede ceketimi çıkardım, tişörtümü başımın üzerinden çektim ve eşofmanlarımla boxer'larımı çıkardım. Benim cesaretlendirmeme gerek kalmadan Presley de aynı şekilde kıyafetlerini çıkarıyor ve her şey gelişigüzel bir yığın halinde yere düşüyor.

Çıplak ve arzulu bir halde bana bakıyor, okyanus mavisi canlı gözleri şehvetle parlıyor.

Daha sabırlı olsaydım, işleri ağırdan alırdım. Kıyafetlerini parça parça sıyrarak başlar, onu yatağa yatırır ve sevişmeden önce vücudunun her santimini öperdim.

Ama hayır, bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak.

Onun içinde olma ihtiyacı çok büyük, *yavaş* gitme fikrini geçersiz kılıyor. Ancak bu, onunla biraz eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Presley'nin kalçalarını kavrayıp onu kollarıma alıyorum. Uzun, ince bacaklarını belime doluyor ve kollarını boynuma doluyor. Duvara yaslanana kadar birkaç adım geri gidiyorum. Hiç vakit kaybetmeden şaftımı tutuyorum ve onu amının içine doğru yönlendiriyorum, inç inç acı verici. Engel tanımadan içine girmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor ama kendimi yavaş yavaş girmeye zorluyorum. Tamamen oturduktan sonra alnına bir öpücük konduruyorum.

"Jack, kımılda," diyor, bana karşı kıpırdanarak.

"Birileri çok yaramaz bir kız oluyor," diye azarlıyorum onu. Çekildiğimde miyavlıyor, sadece ucunu içinde bırakıyorum. "İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir."

İlkel içgüdülerime karşı özenle savaşırken dişlerimi gıcırdatıyorum ve yavaş yavaş amının içine geri itiyorum. Ben bunu yaparken en sevimli tiz ciyaklamaları çıkarıyor. Bu tatlı sesleri daha fazla duymak istediğim için

Meme uçlarından birini ağızıma alıyorum, ısırarak ve yalamak arasında gidip geliyorum. Ben ona zevkle işkence etmeye devam ederken tırnaklarını boynuma geçirirken mutluluk içinde haykırıyor.

"Kahretsin. Her zaman ıslaksın... çok ıslaksın." Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken sesim titriyor. "Kahretsin Presley, senin daracık amcığının yüzünden tüm kontrolümü kaybediyorum." Tekrar tamamen oturduğumda derin bir nefes alıyorum.

İçine girdiğim anda boşalmamış olmam bir mucizeydi.

"Kendini kontrol etmene lanet olsun. Sanırım beni öldürmeye çalışıyorsun," diye takılıyor. "Hayır, benim küçük cadalozum. Sadece seni çıldırtmak istiyorum. İşe yarıyor mu?" "Tanrım, evet," diye pantolonunu indiriyor.

Tekrar çekiyorum ve birkaç saniye duraklıyorum, dar amcığına girmeden önce onu zorlamaya devam edeceğimi düşünmesine izin veriyorum. İzinsiz giriş karşısında şok içinde nefesini tutuyor, duvarları etrafımda daralıyor, asla gitmemem için yalvarıyor. Tüm kontrol duygumu kaybediyorum, itişlerim çılgınca hale geliyor.

Serbest kalmanın eşiğindeyken kulağına fısıldıyorum, "İyi bir küçük kız gibi klitorisine oynama." Kendimi daha derine çekerken köprücük kemiği boyunca yalıyorum.

İtaat ediyor, bacaklarının arasına uzanıyor ve hevesle klitorisini tıngırdatıyor, diğer eliyle omzuma yapışıyor. Ben onun tatlı amının içine gömülmüşken onun kendini boşaltmasını izlemek beni çok etkiliyor.

Tanrım, Presley'nin bana ait olduğuna inanamıyorum. Beni tamamen etkisi altına aldı ve hayatımın geri kalanını onun hayatını mutluluk ve neşeyle doldurmaya adanarak geçireceğim.

"Jack." Adımı saygıyla söylüyor. "Gelmeye hazır mısın, bebeğim?"

Hızla başını sallıyor, bana bakıyor ve iznimi bekliyor. "Benim için gel," diye ısrar ediyorum.

Doruk noktası onu parçaladığında titriyor, salıverilmem onu ele geçiriyor. Onu yakınımda tutuyorum, o orgazmını atlatırken yüzünü öpücüklerle boğuyorum.

"Seni seviyorum Presley," diye fısıldıyorum kulağına. "Ben de seni seviyorum, Jack. Mutlu Noeller." "Mutlu

Noeller, benim küçük cadalomuz."

Presley Stafford resmen ve sonsuza dek *benimdir*.

PRESLEY

EBEVEYNLERİMİN OTURMA ODASI hediyelerle, atılmış ambalaj kağıtlarıyla ve kurdelelerle kaplı. Arka planda sessizce Noel müziği çalıyor.

Jack ve ben kanepeye kıvrıldık, o şefkatle parmaklarını gezdirirken saçlarımın arasından. Onunla bu şekilde birlikte olmanın bana bu kadar huzur verebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Lola, sanırım bir hediye kaçırдың," der Jack ona.

Ona meraklı bir bakış atıyor ve ağacın altını kontrol edip boş olduğunu görünce kaşlarını çatıyor.

"Orada hiçbir şey yok." Surat asıyor.

"Şöminenin yanına ne dersin?" diye soruyor.

Şöminenin altında pastel pembe ve yeşil bir paket bulmak için etrafında dönüyor. "Başka bir hediye daha var ve üzerinde benim adım yazıyor!" Lola biraz daha inceledikten sonra haykırır.

"Benden ve Presley teyzenden," diyor Jack. "Neden açmıyorsun?"

Parlak ambalaj kağıdını hevesle yırtıyor ve içindekileri görünce sevinçle ciyaklıyor.

"Bu Calico Critters panda ailesi. Birlikte çok eğleneceğiz," diye bağıyor kutuyu göğsüne yaklaştırırken.

"Ne diyorsun, Lola?" Dylan onu yönlendirir.

Yeni oyuncağını dikkatlice yere bıraktıktan sonra kanepeye doğru koşup Jack'in kucağına atlıyor ve kollarını onun boynuna doluyor.

"Teşekkür ederim Jack. Çok yardımcı oldun." Işıldıyor. "Yeni favorim sensin."

"Pardon?" Cash odanın diğer ucundan alay ediyor. "Peki ya ben ve Harrison Amca? Zürafanı sevdiğini sanıyordum." Uzak köşedeki dev pelüş hayvanı işaret ediyor.

"Dün en sevdiğim sendin." Kıkırdıyor. "Jack bugün favorim ve Presley de yarın favorim olacak."

"Teşekkürler Lola," diyorum gülümseyerek.

"Artık senin favorin olmadığımıza göre, sanırım bu dışarı çıkıp Harrison Amca ve benimle oynamak istemediğin anlamına geliyor?" Cash, Harrison'ı kapıdan dışarı kadar takip ederken Lola'ya seslenir.

"Bekle, oynamak istiyorum." Kanepeden fırlayıp onun peşinden koşuyor.

Dylan ve ailem onu dışarıda takip ediyor, Jack ve beni oturma odasında yalnız bırakıyorlar.

"Burada olduğun için mutluyum," diye fısıldıyorum kulağına.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok," diyerek beni temin ediyor ve saçlarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Geç bir brunch'ın ardından oturma odasında toplanıp sıcak çikolata ve patlamış mısır eşliğinde oyunlar oynadık ve ardından tüm aile öğleden sonra uykusuna yattık. Güne erken başladığında huysuzlanan tek kişi Lola değil.

Jack ve ben önce uyandık, bu yüzden yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Herkes evde Noel'i kutlarken tamamen ıssız olan kasabaya doğru yola çıktık.

Akşamın erken saatleri ve gün batımı Aspen Grove'un Ana Caddesi'ne sıcak bir parıltı yayıyor. Bookloft, Tinker Toys ve Bakehouse Bistro'nun önünden geçiyoruz. Geçerken Brew Haven'ı işaret ediyorum.

"En iyi ev yapımı hindistan cevizi kremasını yapıyorlar." Dükkâna el sallıyorum. "Sabah kahve içmek için uğramamız gerekecek, böylece sen de deneyebilirsin."

"Bugünden sonra gidebileceğim konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Bana muzip bir sırıtış attı.

"İstediğin zaman gidebilirsin." Ben de eşlik ettim. "Ama bu, yarın Aspen Grove Şarkı Söyleyen Ayılar'ın katılacağı gece geçit törenini ve Noel sonrası geleneksel havai fişek gösterisini kaçıracağın anlamına geliyor. Ondan sonraki gün de Sticky Shoe'da hangi aile dostu film oynuyorsa onun matinesine gideceğiz."

"Haklısın. Şarkı söyleyen ayıları kaçırmak istemem." Gülüyor. "Tabii ki kalıyorum ama yılbaşı gecesi New York'a dönüyoruz."

"Peki neden?"

"Çünkü kimse yeni yıla New Yorklular gibi giremez ve işe geri dönmeden önce birkaç gün boyunca tamamen bana ait olmanı istiyorum," diye itiraf ediyor. "Ayrıca, saatler gece yarısını gösterdiğinde sana bir Yeni Yıl öpücüğü vermek için sabırsızlanıyorum."

"Ne kadar romantik."

"Sikişeceğimizi söylemiş miydim? Bir sürü ve bir sürü sikiş."

Bir kahkaha patlattım. "Bay Sinclair, o pis ağzınız üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor." Yanağına bir öpücük kondurdum. "İşin içinde seks olmasaydı birlikte geçirilen bir gece olmazdı, değil mi?"

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," diyor göz kırparak. "Yeni Yıl sabahı seni 14. Cadde'deki Daylight Donuts'a götüreceğim. Sırlı çörekleri için ölünür."

"İmkânı yok." Başımı sallıyorum. "Aşağı Doğu Yakası'ndaki Donut Den'de en harika sırlı çörekler *var*."

"Elimizde yeni bir gelenek var gibi görünüyor," diyor Jack.

"Peki neymiş o?" Ben soruyorum.

"Yılbaşı gününü, hangisinin en iyisi olduğunu belirlemek için New York'taki tüm sırlı çörekleri deneyerek geçirmek."

"Kulağa hoş geliyor." Başımı omzuna yaslıyorum. "Oh, bu bana bir şey hatırlattı. Sana bir şey aldım."

Ceketimin cebinden beyaz bir zarf çıkarıp ona uzatıyorum.

"Presley, bana bir şey almana gerek yoktu," diyor Jack.

"İstedim," diye söz veriyorum. "Ve içimden bir ses hediyeni seveceğini söylüyor."

Zarftan iki bilet çıkardığında kaşlarını çatıyor. "Egemen Krallar'ı görmek için VIP biletler." Gözleri heyecanla açılır. "Ciddi misin sen?"

"Elbette. Büyük bir hayran olduğumu biliyorum. Yılbaşı günü Madison Square Garden'da sahne alacaklar."

"Bunları nasıl aldınız? Grup, Las Vegas'taki Premiere'de verdiği konserler dışında nadiren sahne alıyor ve bu gösterinin biletleri aylardır tükenmiş durumda." Huşu içinde biletleri uzatıyor.

"Stafford Holdings Premiere'in sahibi ve Harrison da genel müdür Randy Daniels ile iyi arkadaş. Grubun *menajeri* Emerson'a Jack Sinclair'in Sovereign Kings konserine gelmek istediğini söylediğinde, o da bize bilet ayarlamaktan büyük mutluluk duydu."

"Vay canına. Presley, sana ne kadar teşekkür etsem az." Kolunu bana doladı. "Kimi getireceğime karar vermek çok zor olacak. Sence Valentine gitmek ister mi? Ya da muhasebeden Sarah'ya ne dersin? Eminim o da Egemen Krallar hayranıdır." Geniş geniş sırtıyor.

Ona şakacı bir şekilde vuruyorum. "Kimi istersen götürebilirsin ama sonrasında sevişeceğini garanti etmek istiyorsan getirebileceğin tek bir kişi var," diye takılıyorum.

"Presley, benimle Sovereign Kings konserine gelir misin?" Ellerimi dramatik bir şekilde sıkıyor. "Tam açıklama: Otele döndüğümüzde bol bol seks yapacağız."

"Sen başka bir şeysin." Kıs kıs gülüyorum. "Ama sen benimsin." "Ve sen de *benimsin*," diye cevap veriyor.

Evet, hepsi onun.

Kasabanın Noel ağacının yanındaki parka doğru ilerliyoruz. Yer kalın bir kar örtüsüyle kaplı ve ben arkamı dönüp tozlu beyaz yığının içine düşmekten kendimi alamıyorum. Kollarımı ve bacaklarımı uzatıp bir kar meleği yapmak için ileri geri hareket ettiriyorum.

"Jack, bana katıl," diye neşeyle bağıyorum.

Hiç tereddüt etmeden yanımdaki karın içine düşüyor ve ben onu izlerken sessizliğe gömülüyorum. Noel Günü'nü birlikte geçirmeyi tercih edeceğim başka kimse yok ve onun gerçekten benim olduğuna hâlâ inanamıyorum. *Şimdi ve sonsuza dek.*

"Seni seviyorum Jack," diye mırıldandım. "Ben de seni seviyorum Presley."

Eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum, o da çenemi kavrayıp öpüşmeyi derinleştiriyor. Kardan melek yapma girişimimiz yarım kalıyor, etrafımızdaki dünya yok oluyor. Kendi özel baloncuğumuzdayız, dış dünya unutulmuş. Birbirimize duyduğumuz karşılıklı sevgiyle tutuşan iki ruhuz ve geleceğimiz için sabırsızlanıyorum.

Aspen Grove'a yaptığım yolculuk planladığım gibi gitmedi ama artık bir huysuza tatil dilek listesi verirsem ne olacağını biliyorum...

Aşık oluyor.

Epilog

JACK

BİR YIL SONRA

Geçen yıl bir kasırga gibiydi ama tüm beklentilerimi aştı. New York'a döndüğümüzde Presley bana yeni bir asistan bulmak için hemen işe koyuldu. Üç ay süren yedi başarısız denemeden ve Presley ile aramızdaki birkaç hararetli tartışmadan sonra, ki bu tartışmaları ofisimdeki sıra dışı makyaj seksi izledi, sonunda mükemmel uyumu bulduk. Mike'ın eski asistanı June, geçen yıl çocuklarına daha yakın olmak için New York'a taşınmış ve yeni bir iş arıyordu. Burada iyi uyum sağladı. Sinclair Group ve sorunsuz bir şekilde asistanlığımı üstlendi.

Presley pazarlama departmanına transfer oldu ve her dakikasını çok sevdi. Onun yanımda olmasını özlediğim günler oluyor, özellikle de canımın onun özel kahve kreması karışımlarından birini çektiği zamanlarda. Neyse ki, çok hızlı hareket ettiğimize dair ilk endişelerine rağmen onu Mayıs ayında yanıma taşınmaya ikna edebildim. Bu ilişkiye uzun vadede bağlıyım ve beklemek için bir neden göremedim.

Kasabanın Noel ağacının süslenmesine katılabilmesi ve ışıklandırma töreninde orada olabilmesi için Kasım ayında Aspen Grove'a bir gezi düzenleyerek ona sürpriz yaptım. Birkaç haftalığına şehre döndükten sonra

Noel'i Stafford'larla geçirmek için. Aspen Grove'u çok seviyorum ve ziyaretlerimizi dört gözle bekliyorum.

Johanna son parti şekerli kurabiyeleri çıkarırken havayı tereyağı ve vanilya kokusu dolduruyor. Yarınki özel Noel yemeğine hazırlanmak için bütün gün mutfakta koşuşturmuş ve bu gece Noel Baba'ya bırakmak üzere çeşitli kurabiyeler hazırlamıştır.

"Anne, hediyelerimizi açma vakti geldi," diye bağılıyor Cash koridorun sonundan. "Acele etsek iyi olur Jack, yoksa biz olmadan başlayacaklar."

Çekiştiriyor

önlüğünü tezgahın üzerine
koyuyor. "Hemen geliyorum,"
diyorum.

Sıcak çikolatamın son yudumunu bitiriyorum ve Johanna'nın daha sonra endişelenmesine gerek kalmaması için fincanımı lavaboda duruluyorum.

Presley'nin kardeşleri bu yıl herkes için aynı pijamaları alma görevini üstlendi. Ayrıntıları anlatmalarını sağlamaya çalıştım ama Dylan bile sürpriz konusunda ağzını sıkı tuttu, yani ellerinde bir şeyler var.

Oturma odasına gittiğimde, kanepede Presley'nin yanına oturuyorum. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli, vanilya ve gül kokusunu içime çekiyorum.

"İşte buradasın, güzelim." Elini kendiminkiyle birleştirdim. "Seni özledim."

"Beni otuz dakikadan daha kısa bir süre önce
gördün," diye belirtiyor. "Evet ve sensiz geçen her
dakika bir saat gibi geldi."

"Tanrım, çok sevimsizsin." Gülüyor. "Ama itiraf etmeliyim ki ben de seni özledim." Bana şefkatli bir öpücük veriyor.

Ailesiyle birlikte kardan adam ordusu kurduğumuz bir sabahın ardından, öğleden sonrayı yatak odasında sevişme içeren şeyler yaparak geçirdik... bol bol sevişerek. Daha sonra birlikte duş almak için beni ikna etmeye çalıştı, ama ona katılsaydım asla aşağı inemezdik.

Lola elinde iki paketle koşarak geliyor. "Babam bunların senin için olduğunu söyledi." Birini kucağıma itiyor, diğerini Presley'e veriyor.

"Teşekkürler, uğur böceği." Presley ona sıcak bir gülümseme veriyor. "Neden önce sen kendininkini açmıyorsun?" diye önerir.

"Tamam mı?" Bunu bir soru olarak söyledim.

Kardeşleri bu yıl bir şeyleri değiştirmeye karar vermediyse, hepimiz aynı şeyi almalıyız.

Hediye kutusunu açıyorum ve kağıt mendili tereddütle geri çekiyorum. İçinde ne olduğunu görünce donup kalıyorum. Pijamalar özel olarak tasarlanmış ve üzerlerine hapisane hücrelerinde çekilmiş fotoğraflarım basılmış.

Bu Cash'in çektiği fotoğraflardan biri.

Presley'nin kardeşleri odaya giriyor, hepsi de benimkilerle aynı pijamaları giymiş.

"Ne düşünüyorsun?" Cash sırtıyor. "Oldukça harika, değil mi?" Kendini işaret ediyor.

"Aman Tanrım, bunlar paha biçilemez." Presley kontrolsüzce gülüyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Cash'e gözlerimi kısıyorum. "Bana o fotoğrafları aylar önce sildiğini söylemiştin."

"Yalan söyledim," diye utanmadan itiraf ediyor.

"Bekle. Ne zaman hapse girdin?" Mike bana homurdanıyor.

Lanet olsun.

Presley'le çıktığım için bana tahammül ediyor olabilir ama hiçbir zaman en büyük hayranım olmadı. Kızı için çok yaşlı olduğumu düşünüyor ve Johanna geçen yıl Presley'nin patronu olduğum haberini verdiğinde çok sinirlendi.

Presley durumu yatıştırmaya çalışarak, "Bu sadece bir şakaydı baba," diyor. "Harrison, Dylan ve Cash, Jack'i Harrison'ın arazisindeki bir ağacı kestiği için tutuklatmanın komik olacağını düşündüler."

Mike bir kıkırdama çıkarır. "İşte benim çocuklarım," diyor gururla.

Yaptıkları şakanın bana yönelik olduğunu düşünürsek, oğullarının tarafını tutmasına şaşırmadım. Presley'e evlenme teklif etme zamanı geldiğinde, onu onay vermeye ikna edebileceğimi umuyorum.

Kapı beklenmedik bir şekilde çalındığında oda sessizliğe gömülür.

"Dylan, şuna cevap verebilir misin?" Johanna gözlerinde bir parıltıyla sorar.

Bir şeylerin peşinde ve eğer şüphelendiğim şeyse, Dylan bundan hiç memnun olmayacak.

"Neden ben?" diye yakınıyor.

"Merak etme anne, ben hallederim," diye araya giriyor Cash.

"Hayır!" Johanna panik içinde onu durdurmak için uzanarak haykırır. "Bırak Dylan yapsın."

"Tamam, peki." Dylan iç geçirir. "Eğer senin için bu kadar önemliyse, kapıyı ben açarım." Odayı geçerken Johanna'ya temkinli bir bakış atıyor.

Adam ön kapıyı açıp yirmili yaşlarında bir kadınla karşılaşınca odayı bir beklenti kaplıyor. Üzerinde floresan pembesi bir puffer ceket, kadife bir kazak, kalp desenli bir tayt ve beyaz kar botları var. Altın sarısı saçları dalga dalga beline kadar dökülüyor ve biri mavi, diğeri yeşil olan farklı, uyumsuz gözlerini çerçeveleyiyor.

Bu Marlow olmalı, Dylan'ın komşusu. Onunla tanışmadım ama Dylan her fırsatta ondan şikayet eder. Bu Johanna'nın onları ayarlamaya çalışmasını engellemedi. Birkaç gün önce sevimli bir çift olacaklarını düşündüğünden bahsetti ve ben de tatillerde Marlow'u davet etmesini önerdim. Görünüşe göre tavsiyemi dinlemiş.

"Marlow?" Dylan bir parça kafa karışıklığıyla konuştu. "Burada ne işin var?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim Dylan. Güzel pijamalar," diye mırıldanıyor.

Dylan ona düşmanca bir bakış atar ve o da kaşlarını çatarak karşılık verir. Karşılıklı düşmanlıklarının Waffles'ın Dylan'ın arka bahçesine girmesinden ya da Marlow'un her kar yağdığında onun kaldırımını kürememesinden daha fazlası olduğu açıktır.

Johanna bu ikisinin birlikte iyi olabileceğini nasıl düşünebilir? Aynı ortamda bulundukları anda birbirlerinin boğazına sarıldıklarını düşünürsek.

"Marlow, geldin!" Lola sevinçle çığlık atıyor. Kollarını Marlow'un bacaklarına dolayarak ön kapıya doğru koşuyor. "Waffles nerede?" Dört ayaklı arkadaşını görmeyi umarak boynunu büküp Marlow'un arkasına bakıyor.

Marlow, "Bu gece evde kalması gerekiyordu," diyor.

"Ah." Lola'nın alt dudağı titremeye başlıyor, sanki gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi. "Üzülme, tatlım." Marlow Lola'nın hizasına gelecek şekilde çömelir.

"Noel'den sonra onu ziyaret etmeye ne dersin? Seçmeme yardım etti.

ve biliyorum ki hediyeni açtığında yanında olmak isteyecektir." Lola'nın kaşları gülümsemeye dönüşür ve kollarını

Marlow'un boynu. "Oh güzel, sabırsızlanıyorum!" "Waffles sadece bir köpek," diye mırıldanıyor Dylan. Marlow ona buz gibi bir bakış fırlatıyor.

"Hayır baba, o dünyadaki en sevimli köpek ve onu çok seviyorum," diye düzeltiyor Lola dişlek bir sırıtışla.

"Evet Dylan, Waffles *çok* tatlı ve saygını hak ediyor." Marlow sırıtıyor.

Bu, Presley ile *Vanderpump Rules*'un onuncu sezonunu izlemekten bile daha eğlenceli.

Dylan Marlow'a, "Neden burada olduğunu hiç söylemedin," diye çıkışır.

"Onu ben davet ettim," diye araya giriyor Johanna oturma odasından. "Lola'yla geçen gün onu kasabada gördük ve Noel arifesinde kurabiye yemek için uğramasını söyledim. Üşütmeden içeri gel canım." Sesi sıcak ve davetkâr.

Dylan tereddütle Marlow'un girişe adım atmasını işaret ederken kıkırdıyorum.

"Teşekkür ederim Dylan," diyor Marlow sahte bir tatlılıkla. Dişlerini sıkıyor, öfkesini kontrol etmek için mücadele ediyor.

Oluşan gerginlikten habersiz olan Lola, Marlow'un elinden tutarak onu oturma odasına götürüyor ve Dylan da isteksizce arkasından geliyor. Yanıma oturdu, somurtan bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Annemin Marlow'u davet ettiğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

"Oh, hadi ama, iyi niyetli. Ayrıca, bunu dört gözle bekliyordu," diyorum kıkırdayarak.

"Dur bakalım. Bunu biliyor muydun?" Sesi kızgınlıkla karışık.

"Johanna, Marlow'un iyi bir kız olduğunu düşündüğünü söylemiş olabilir, ben de sadece ikinizin birlikte biraz zaman geçirebilmesi için onu davet etmesini önerdim. Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim." Bu bir yalan. Onu cesaretlendirirsem Johanna'nın harekete geçeceğini biliyordum.

"Bunu bana yaptığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

"İntikam çok kötü, değil mi?" Kendini beğenmiş bir ifadeyle söylüyorum.

Eğer geçen yıl benim "tutuklanmamı" organize etmeseydi, onun rahatsızlığından bu kadar keyif almayabilirdim. Ancak, koşullar göz önüne alındığında, olayların nasıl geliştiği konusunda hiçbir pişmanlığım yok.

Presley omzuma vuruyor. "Sözlerinize dikkat edin Bay Sinclair," diye alaycı bir şekilde azarlıyor.

Ağzımı kulağına değdirmek için eğildim. "Edepsiz konuşmamdan hoşlanıyorsun," diye fısıldıyorum.

İçini bir ürperti kaplıyor ve onu omzuma atıp yukarı çıkmayı aklımdan geçiriyorum ama vazgeçiyorum. Presley'i bu gece ailesinden uzak tutarak Mike'ın gazabına uğramak isteyeceğim son şey.

Dikkatimi lisede Dylan'a yaptığı, gıda boyası ve diş macunu içeren bir şakayı anlatmakta olan Cash'e çeviriyorum. Söylediği bir şey üzerine oda kahkahalara boğulurken, içimi bir nostalji dalgası kaplıyor.

Çocukken, akşam yemeği için masanın etrafında toplanan, tatilleri birlikte geçiren ve koşulsuz desteklerini açıkça veren birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederdim. Şimdi, bunca yıl sonra, dileğim gerçek oldu ve bunun nedeni Presley'nin ailesini cömertçe benimle paylaşması.

O gelmeden önce, iş girişimlerimi genişletmenin ötesinde bir amacım olmadan yalnızlık içinde yaşayan bir adamın gölgesiydim. Ruhumun en karanlık köşelerine hayat verdi ve uzun zamandır uykuda olan yaşama tutkumu uyandırdı. Bir zamanlar yalnızlıkla yankılanan boşluğu zahmetsizce dolduruyor, birlikte geçirdiğimiz her anı kahkahaların ve paylaşılan hayallerin mükemmel bir karışımına dönüştürüyor. Presley Stafford sonsuza dek kalbimde olacak. Onu tüm benliğimle seviyorum ve günlerimin geri kalanını ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek geçireceğim.

Daha fazla Jack ve Presley ister misiniz? *If You Give a Grump a Holiday Wishlist*'in bonus sahnesini okumak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

BURADAN OKUYUN: <https://bookhip.com/3vq8m0any3>

Eğer Bir Huysuza Tatil Dilek Listesi Verirseniz'i okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen tercih ettiğiniz platform(lar)da bir yorum bırakmayı düşünün. Bir yazar olarak alabileceğim en iyi iltifat bu ve diğer okurların kitaplarımı bulmasını kolaylaştırıyor.

onaylayanlar sT

Bu kitabı mümkün kılan o kadar çok insan var ki, sevginiz, nezaketiniz ve desteğiniz için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. *Eğer Bir Huysuza Tatil Dilek Listesi Verirseniz*, her biriniz olmadan mümkün olmazdı.

Okuyucularıma - En başından beri beni destekledikleri ve her şeyin boşa gideceğini düşündüğüm günlerde bile yazmaya devam etmem için beni motive ettikleri için.

ARC ekibime- Kapağı görmeden, kitabı okumadan ya da Jack ve Presley'nin tatil aşk hikayesine aşık olmadan önce bile, *If You Give a Grump a Holiday Wishlist'e* bir şans verdiniz. Tüm düşünceli mesajlarınız, gönderileriniz, hikayeleriniz, eleştirileriniz ve yorumlarınız için teşekkür ederim. Sonsuz sevginiz ve desteğiniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

Sandea'ya-Havlu atmaya saniyeler kala bile beni hayallerimin peşinden gitmeye ittiğin için. Sen benim değişmezimsin, gece gündüz aramalarımın cevap veriyorsun ve en çok ihtiyacım olduğunda her zaman yanımdasın.

Caroline, Jovana ve Brooke'a. Daha iyi bir editör ekibi isteyemezdim. Uzmanlığınız ve beni okumaya değer bir tatil romanı yazmaya ittiğiniz için minnettarım.

Morgan Elizabeth'e-Dostluğunuz ve bitmek bilmeyen sorularıma cevap vermeye her zaman istekli olduğunuz için teşekkür ederim.

Ashleigh, Emily ve Jess'e - Harika arkadaşlar, işbirlikçiler ve amigolar oldukları için. Yazarlık günlerini çok daha eğlenceli ve çok daha az yalnız hale getiriyorsunuz.

Becca'ya-Paha biçilmez tavsiyelerin ve geribildirim için teşekkür ederim. Sen olmasaydın Jack ve Presley'nin hikâyesi asla kâğıda dökülemezdi. Planlama seanslarımızı dört gözle bekliyorum ve sana sonsuza dek minnettarım.

Sarah'ya-Tüm zamanların en sevimli tatil kapağını tasarladığı için. İlk günden beri takıntılıydım ve okuyucularımın da benim kadar sevmesi beni çok mutlu ediyor.

Bryanna, Lauren Brooke, Tabitha, Cassidy, Meghan, Jenna Lynn, Claire ve Diana'ya - Dürüst, detaylı ve samimi geri bildirimleriniz beni bu kitabın mümkün olan en iyi versiyonunu yaratmaya itti. Teşekkür ederim!

Roxan ve Randy'ye: Bana kendime inanmayı ve ne pahasına olursa olsun hayallerimin peşinden gitmeyi öğrettiniz. İkinizi de her zaman seviyorum.

Kyler'a-Çılgın çalışma programımı desteklediğin, bu kitabın piyasaya sürülmesinden önceki aylarda biriken sonsuz miktarda yemek ve çamaşır yığınının tahammül ettiğin ve tam zamanlı bir yazar olma hayalimi gerçekleştirmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

about T he auT hor

ANN EINERSON, son sayfasına kadar sizi kendine bağlayacak kusurlu aşk hikâyelerinin yazarıdır.

Ann, huysuz erkeklerine haddini bildirmekten çekinmeyen inatçı kadın kahramanlar yazıyor.

onların yerine. Ann'in kitaplarının her biri buluntu bir aile, seyahat aşkına bir övgü ve bolca endişe ve baharat içeriyor. Romanları, zihninde kira ödemedi yaşayan hikâyeleri not etmek için her zaman yanında bulundurduğu bol miktarda yapışkan nottan ilham alıyor.

Yazmadığı zamanlarda Ann, geveze evcil tavuklarını şımartmaktan, işlevsiz çalma listelerini dinlemekten ve koşu bandında gece koşularına çıkmaktan hoşlanıyor. Kocasıyla birlikte Michigan'da yaşıyor.

ayrıca ann einerson tarafından

STANDALONLAR

[Beni Affet ya da Unut](#)

[Spot Işığ](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.